

Charles Dickens

A Christmas Carol. 1843

O noapte de Crăciun. 1907

Parallel Texts

Edited by
George Sandulescu
and
Lidia Vianu

Contemporary Literature Press

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

Grownup Books for Children

Universul Copiilor

Press Release

Monday 21 December 2015

Charles Dickens
A Christmas Carol. 1843
O noapte de Crăciun. 1907

Parallel Texts

ISBN 978-606-760-033-9

Edited by
George Sandulescu and Lidia Vianu

Contemporary Literature Press is publishing as parallel texts Charles Dickens's *A Christmas Carol*, and its translation into Romanian. We have chosen a Romanian translation dating as far back as 1907. In this way, English Christmas, as perceived in 1843, and the early 20th century Romanian customs and beliefs are juxtaposed. This Romanian translation comes to readers all over the world as a sign that there is a by now a long history of English Studies in Romania.

Contemporary Literature Press publică *A Christmas Carol* de Charles Dickens în limbile engleză şi română, în paralel. Am ales să publicăm aici o versiune românească din anul 1907. Acest volum pune faţă în faţă Crăciunul englezesc aşa cum era el perceput în anul 1843 şi Crăciunul românesc de la începutul secolului XX. Traducerea în limba română este un semn pentru cititorii din întreaga lume că Anglistica are o istorie la Bucureşti.

Este privilegiul traducătorilor să facă astfel

Translations will leap in and out of space and time like this: it is their privilege.

In two languages and several moments in time at once, we wish all our readers **Merry Christmas şi la mulți ani!**

18 December 2015
Monte Carlo—Bucureşti

de salturi în spațiu şi timp: poate tocmai de aceea şi iubim traducerile...

Aşadar, în româneşte şi în englezeşte deodată, dorim tuturor cititorilor noştri **Merry Christmas şi la mulți ani!**

George Sandulescu and Lidia Vianu

Charles Dickens

A Christmas Carol. 1843

O noapte de Crăciun. 1907

Parallel Texts

Edited by
George Sandulescu
and
Lidia Vianu

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

Grownup Books for Children

Universul Copiilor

CONTEMPORARY LITERATURE PRESS

The online Publishing House of the University of Bucharest

http://editura.mttlc.ro

Editura pentru studiul limbii engleze prin literatură

Lidia Vianu
Director

George Sandulescu
Executive Advisor

UNIVERSITATEA DIN BUCUREŞTI — VIRTUTE ET SAPIENTIA
BRITISH COUNCIL
Ambasáid na hÉireann / Embassy of Ireland / Ambasada Irlandei
INSTITUTUL CULTURAL ROMÂN

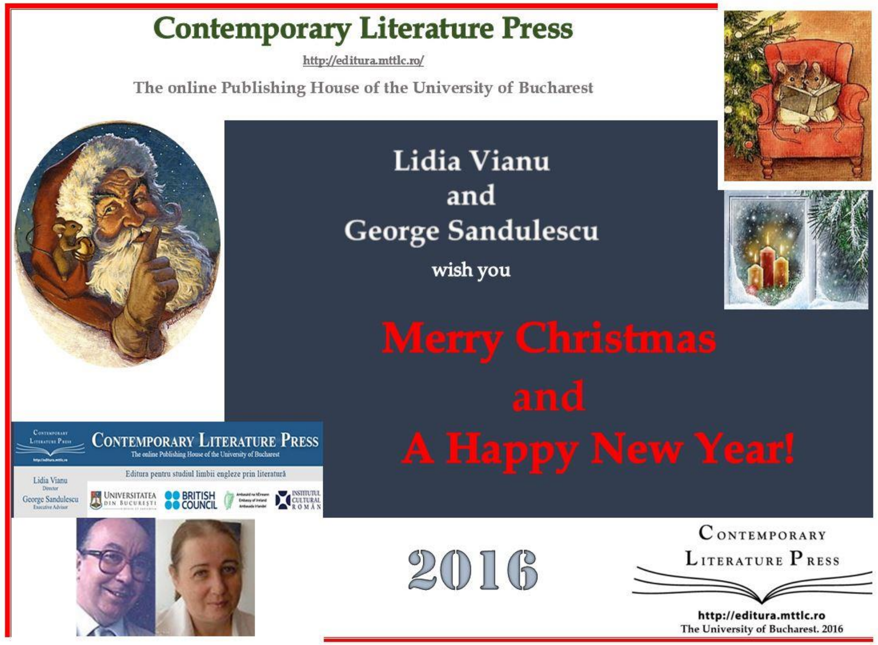
ISBN 978-606-760-033-9

Cover Design and overall Layout by
Lidia Vianu

Subediting: Elena Iorga
Proofreading: Violeta Baroană, Oana Diaconu, Irina Mihai, Ana Vartolomei, Lidia Vianu, Cristian Vîjea
IT Expertise: Cristian Vîjea, Simona Sămulescu
PR Manager: Violeta Baroană
Header Design: Elena Gherca

Acknowledgements

Traducerea în limba română a fost publicată la Editura Librăriei Leon Alcalay, Bucureşti, în anul 1907, sub semnătura „Marius". Acesta a fost pseudonimul lui Constantin Şăineanu (1869-1947), care a tradus cartea în anul **1898**, şi a publicat-o iniţial la Editura Ralian & Ignat Samitca.

Charles Dickens

A Christmas Carol. 1843

O noapte de Crăciun. 1907

Parallel Texts

Edited by
George Sandulescu and Lidia Vianu

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

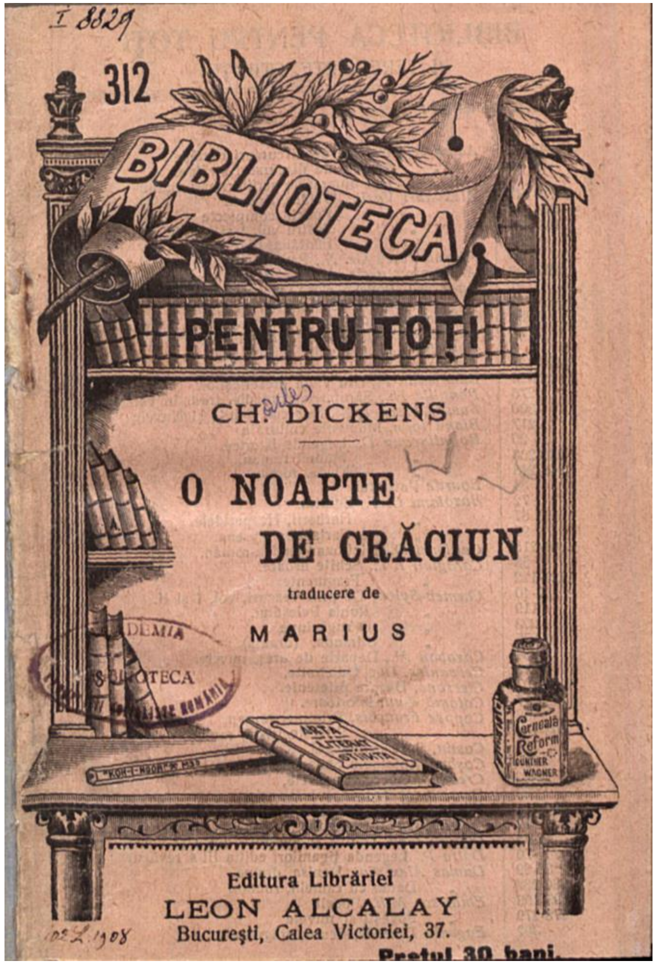
Charles Dickens
A Christmas Carol. 1843
O noapte de Crăciun. 1907
Parallel Texts.
1

Contents

Contemporary
Literature Press

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

Charles Dickens
A Christmas Carol. 1843
O noapte de Crăciun. 1907
Parallel Texts.
2

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

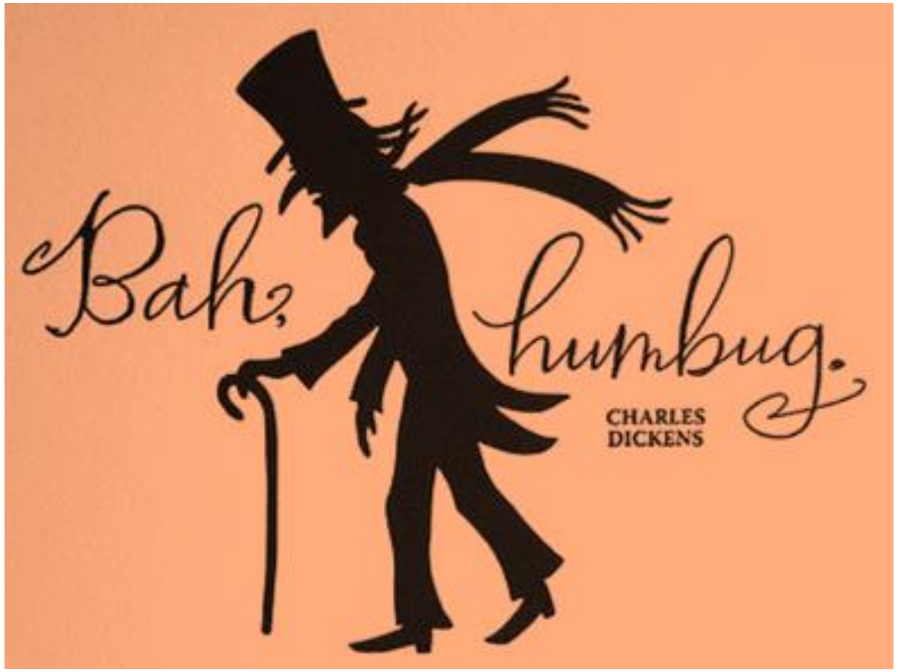
Charles Dickens
A Christmas Carol. 1843
O noapte de Crăciun. 1907
Parallel Texts.
3

Stave One

Partea întâi

Marley's ghost

Umbra lui Marley

CONTEMPORARY LITERATURE PRESS

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

Marley was dead, to begin with. There is no doubt whatever about that. The register of his burial was signed by the clergyman, the clerk, the undertaker, and the chief mourner. Scrooge signed it. And Scrooge's name was good upon 'Change, for anything he chose to put his hand to. Old Marley was as dead as a door-nail.

Mind! I don't mean to say that I know, of my own knowledge, what there is particularly dead about a door-nail. I might have been inclined, myself, to regard a coffin-nail as the deadest piece of ironmongery in the trade. But the wisdom of our ancestors is in the simile; and my unhallowed hands shall not disturb it, or the country's done for. You will therefore permit me to repeat emphatically, that Marley was as dead as a door-nail.

Scrooge knew he was dead? Of course he did. How could it be otherwise? Scrooge and he were partners for I don't know how many years. Scrooge was his sole executor, his sole administrator, his sole assign, his sole residuary legatee, his sole friend, and sole mourner. And even Scrooge was not so dreadfully cut up by the sad event, but that he was an excellent man of business on the very day of the funeral, and solemnised

Marley murise—ca să începem de la început. În privința aceasta nu mai încape nici o îndoială, actul morții sale fusese semnat de popă, de dascăl, de dricar şi de însoțitorii dricului. Scrooge îl semnase şi el, şi numele lui Scrooge era o semnătură cu vază la Bursă, pe orice hârtie l-ar fi pus. Cum am zis dar, bătrânul Marley murise, murise de-a binelea.

Scrooge ştia că Marley murise? Fără îndoială că ştia. Cum se poate să nu fi ştiut? Scrooge şi Marley fuseseră tovarăşi ani îndelungați. Scrooge era unicul îndeplinitor al voințelor lui Marley, unicul său epitrop, unicul său moştenitor, unicul său prieten, unicul om care-i purta doliul. Această moarte totuşi nu-l doborâse într-atât pe Scrooge încât să nu-şi arate dibăcia sa negustorească până şi în ziua

it with an undoubted bargain.

This must be distinctly understood, or nothing wonderful can come of the story I am going to relate. If we were not perfectly convinced that Hamlet's father died before the play began, there would be nothing more remarkable in his taking a stroll at night, in an easterly wind, upon his own ramparts, than there would be in any other middle-aged gentleman rashly turning out after dark in a breezy spot—say St. Paul's Churchyard for instance—literally to astonish his son's weak mind.

Scrooge never painted out Old Marley's name. There it stood, years afterwards, above the warehouse door: Scrooge and Marley. The firm was known as Scrooge and Marley. Sometimes people new to the business called Scrooge Scrooge, and sometimes Marley, but he answered to both names. It was all the same to him.

Oh! But he was a tight-fisted hand at the grindstone. Scrooge! a squeezing, wrenching, grasping, scraping, clutching, covetous, old sinner! Hard and sharp as flint, from which no

înmormântării:—el o consfinți prin încheierea unei afaceri minunate.

Repet dar că Marley murise, şi o repet fiindcă fără acest punct de plecare, bine înțeles de toți, povestirea mea n-ar oferi nimic minunat. Dacă n-am fi pe deplin convinşi, că tatăl lui Hamlet e mort când piesa începe, nu am fi deloc surprinşi, văzând pe răposatul rege al Danemarcei plimbându-se noaptea pe zidurile capitalei sale.

Scrooge nu şterse niciodată numele bătrânului Marley de pe firmă. Acest nume rămase vreme îndelungată pe ea, deasupra uşii contoarului: *Scrooge şi Marley*. Semnătura obişnuită a casei era Scrooge şi Marley. Cei care aveau daraveri cu Scrooge pentru întâia oară, îl numeau când Scrooge când Marley, dar el răspundea la amândouă numele: îi era totuna.

Ah! Ce cumătru hain era şi Scrooge acesta! Lacom, zgârcit şi în stare să stoarcă şi ultima picătură dintr-un burete; o inimă de piatră; un bătrân păcătos, viclean, tăcut şi închis în

steel had ever struck out generous fire; secret, and self-contained, and solitary as an oyster. The cold within him froze his old features, nipped his pointed nose, shrivelled his cheek, stiffened his gait; made his eyes red, his thin lips blue; and spoke out shrewdly in his grating voice. A frosty rime was on his head, and on his eyebrows, and his wiry chin. He carried his own low temperature always about with him; he iced his office in the dog-days; and didn't thaw it one degree at Christmas.

External heat and cold had little influence on Scrooge. No warmth could warm, no wintry weather chill him. No wind that blew was bitterer than he, no falling snow was more intent upon its purpose, no pelting rain less open to entreaty. Foul weather didn't know where to have him. The heaviest rain, and snow, and hail, and sleet, could boast of the advantage over him in only one respect. They often "came down" handsomely, and Scrooge never did.

Nobody ever stopped him in the street to say, with gladsome looks, "My dear Scrooge, how are you? When will you come to see me?" No beggars implored him to bestow a trifle, no children asked him what it was o'clock, no man or woman ever once in all his life inquired the way to such and

sine însuşi ca o stridie în coaja ei. Răceala din inima sa împietrea figura-i bătrână, ascuțea nasu-i ascuțit, zbârcea fruntea sa, făcea mersul său țeapăn, împrejmuia ochii săi cu un cerc roşu, învinețea buzele-i subțiri şi îi înăsprea glasul. Un cerc de gheață înconjura capul, sprâncenele şi barba sa scurtă. El purta veşnic cu sine temperatura-i rece; în zilele lui Cuptor lăsa să înghețe contoarul, iar în zilele de Crăciun nu-l încălzea nici măcar cu un grad.

Frigul şi căldura de afară aveau o slabă înrâurire asupra lui Scrooge. Nicio căldură nu putea să-l încălzească, niciun ger să-l facă să degere; niciun vânt nu era mai aspru decât dânsul. Vremea rea nu avea de ce să-l pizmuiască. Ploaia, zăpada sau grindina cea mai rea, puteau numai într-un caz să se mândrească: că erau mai bune decât dânsul; ele dădeau cu prisosință, Scrooge nu dădea nimic.

Nimeni nu-l oprea în drum ca să-l întrebe bucuros: „Scumpul meu Scrooge, ce mai faci? Când vii să mă vezi?" Nici un cerşetor nu îndrăznea să-i ceară de pomană, nici un copil nu-l întreba ce oră este; niciodată vreun trecător, bărbat sau femeie, nu l-a rugat să-i arate drumul. Până şi câinii

such a place, of Scrooge. Even the blind men's dogs appeared to know him; and, when they saw him coming on, would tug their owners into doorways and up courts; and then would wag their tails as though they said, "No eye at all is better than an evil eye, dark master!"

But what did Scrooge care? It was the very thing he liked. To edge his way along the crowded paths of life, warning all human sympathy to keep its distance, was what the knowing ones call "nuts" to Scrooge.

Once upon a time—of all the good days in the year, on Christmas Eve—old Scrooge sat busy in his counting-house. It was cold, bleak, biting weather: foggy withal: and he could hear the people in the court outside go wheezing up and down, beating their hands upon their breasts, and stamping their feet upon the pavement stones to warm them. The city clocks had only just gone three, but it was quite dark already—it had not been light all day—and candles were flaring in the windows of the neighbouring offices, like ruddy smears upon the palpable brown air. The fog came pouring in at every chink and keyhole, and was so dense without, that although the court was of the narrowest, the houses opposite were mere phantoms. To see the

orbilor păreau a-l cunoaşte, şi trăgeau pe stăpânii lor la dreapta sau la stânga pentru a nu da ochi cu el, dând din coadă şi voind parcă a zice: „Decât o privire rea, mai bine nimic, sărmane orb!".

Dar ce-i păsa lui Scrooge? Tocmai aceasta dorea şi el: să treacă nesupărat în căile îmbulzite ale vieții, şi să zică fiecărui sentiment omenesc: „Departe de mine!" Iată ce-i plăcea lui Scrooge.

Într-una din zile—cea mai bună din zilele anului, în ajunul Crăciunului—bătrânul Scrooge şedea ocupat în biroul său. Afară era ger, un ger tăios şi ceață. Dinăuntru Scrooge putea să audă în uliță lumea mergând încoace şi încolo, respirând cu zgomot, frecându-şi mâinile şi izbind trotuarul cu picioarele spre a le încălzi. Ceasornicile mahalalei bătuseră d-abia trei şi era deja aproape noapte; de alminteri toată ziua fusese întuneric, şi prin ferestrele prăvăliilor se vedeau lumânări aprinse, ce semănau a pete roşii în aerul des şi mohorât. Ceața pătrundea înăuntru prin fiecare crăpătură şi prin fiecare gaură a broaştei, şi era aşa de deasă afară, că deşi ulița era una din cele mai strâmte, nu se mai vedeau din casele

dingy cloud come drooping down, obscuring everything, one might have thought that Nature lived hard by, and was brewing on a large scale.

The door of Scrooge's counting-house was open that he might keep his eye upon his clerk, who, in a dismal little cell beyond, a sort of tank, was copying letters. Scrooge had a very small fire, but the clerk's fire was so very much smaller that it looked like one coal. But he couldn't replenish it, for Scrooge kept the coal-box in his own room; and so surely as the clerk came in with the shovel, the master predicted that it would be necessary for them to part. Wherefore the clerk put on his white comforter, and tried to warm himself at the candle; in which effort, not being a man of strong imagination, he failed.

"A Merry Christmas, uncle! God save you!" cried a cheerful voice.

It was the voice of Scrooge's nephew, who came upon him so quickly that this was the first intimation he had of his approach.

"Bah!" said Scrooge. "Humbug!"

He had so heated himself with rapid walking in the fog

de peste drum decât umbrele lor.

Uşa biroului lui Scrooge sta deschisă, ca să poată supraveghea pe contabilul său, care, într-un fel de chilie întunecoasă, copià la scrisori. Scrooge avea un foc foarte mic; dar focul contabilului era aşa de mic, că părea un singur cărbune. Şi apoi, nici nu putea să-l înteţească, căci Scrooge ţinea cutia cu cărbuni lângă dânsul; de câte ori contabilul venea cu cleştele în mână ca să ia un cărbune, stăpânul ţipa că vor fi siliţi să se despartă. Atunci contabilul îşi învelea gâtul cât putea mai bine în basmă şi se trudea să se încălzească la lumânare; ceea ce, din nenorocire, nu izbutea, căci nu avea destulă imaginaţie pentru aceasta.

—Crăciun vesel, unchiule! Dumnezeu să-ţi dea sănătate! strigă un glas cu bucurie.

Era glasul nepotului lui Scrooge, care intrase pe neaşteptate, aşa că urarea aceasta fu prima veste a prezenţei sale.

—Ei aş! răspunse Scrooge. Prostie!

Nepotul lui Scrooge se încălzise aşa de tare în fuga sa

and frost, this nephew of Scrooge's, that he was all in a glow; his face was ruddy and handsome; his eyes sparkled, and his breath smoked again.

"Christmas a humbug, uncle!" said Scrooge's nephew. "You don't mean that, I am sure?"

"I do," said Scrooge. "Merry Christmas! What right have you to be merry? What reason have you to be merry? You're poor enough."

"Come, then," returned the nephew gaily. "What right have you to be dismal? What reason have you to be morose? You're rich enough."

Scrooge, having no better answer ready on the spur of the moment, said, "Bah!" again; and followed it up with "Humbug."

"Don't be cross, uncle!" said the nephew.

"What else can I be," returned the uncle, "when I live in such a world of fools as this? Merry Christmas! Out upon merry Christmas! What's Christmas time to you but a time for paying bills without money; a time for finding yourself a year older, and not an hour richer; a time for balancing your books

pe acea vreme friguroasă şi plină de ceaţă, că obrazul îi era aprins de roşeaţă; cu atât mai vârtos cu cât şi culoarea lui era din fire cam roşie, ochii îi scânteiau şi respirarea i se uşură printr-un rotocol de aburi.

—Crăciunul—o prostie, unchiule! strigă nepotul. Desigur că n-ai vrut s-o zici!

—O zic, replică Scrooge. Un Crăciun vesel! De unde şi până unde să fii vesel? Eşti sărac lipit!

—Aida de! zise nepotul. Dar cu ce drept să fii d-ta trist? De unde şi până unde să fii posomorât? Eşti destul de bogat!

Scrooge, neştind ce să răspundă, numaidecât repetă: „Ei aş!!" şi adăugă: „Prostie!".

—Nu fi rău dispus, unchiule, zise nepotul.

—Cum să nu fiu, zise bătrânul, când trăiesc într-o lume de nebuni ca tine? Crăciun vesel! Dracu' să-l ia, Crăciunul tău vesel! Ce e pentru tine Crăciunul, dacă nu o vreme când ai plăţi de făcut şi n-ai bani, o vreme când te revezi cu un an mai bătrân şi nici măcar c-un ceas mai bogat; o vreme când,

and having every item in 'em through a round dozen of months presented dead against you? If I could work my will," said Scrooge indignantly, "every idiot who goes about with 'Merry Christmas' on his lips, should be boiled with his own pudding, and buried with a stake of holly through his heart. He should!"

"Uncle!" pleaded the nephew.

"Nephew!" returned the uncle sternly, "keep Christmas in your own way, and let me keep it in mine."

"Keep it!" repeated Scrooge's nephew. "But you don't keep it."

"Let me leave it alone, then," said Scrooge. "Much good may it do you! Much good it has ever done you!"

"There are many things from which I might have derived good, by which I have not profited, I dare say," returned the nephew—"Christmas among the rest. But I am sure I have always thought of Christmas time, when it has come round—apart from the veneration due to its sacred name and origin, if anything belonging to it can be apart from that—as a good time; a kind, forgiving, charitable, pleasant time; the only

încheind bilanțul afacerilor, vezi apăsând pe tine douăsprezece luni de deficit? Dacă aş fi eu cineva, sfârşi Scrooge indignat, orice gogoman care ar veni să-mi ureze un Crăciun vesel, l-aş da pe gârlă sau l-aş spânzura de cuiul ăsta!

—Unchiule! zise nepotul rugător.

—Nepoate, răspunse unchiul cu asprime, fă-ți Crăciunul cum ți-o plăcea, şi lasă-mă să-l fac cum mi-o plăcea mie.

—Să-l faci unchiule, dar d-ta nu-l faci.

—Lasă-mă să nu-l fac! zise Scrooge mâniat; iar d-ta aibi parte de un Crăciun vesel! Ți-a şi adus noroc întotdeauna Crăciunul, nu e aşa?

—Sunt unele lucruri din care aş fi putut trage un folos, dar care, ce-i drept, nu mi-au adus nici unul, răspunse nepotul. Între acestea e şi Crăciunul. Şi cu toate acestea Crăciunul—lăsând la o parte respectul ce datorăm numelui său sfânt şi originii sale sfinte—a fost întotdeauna pentru mine cel puțin, un timp de fericire, de bună voință, de iertare şi de milă, singurul timp pe care îl ştiu în tot lungul calendar

time I know of, in the long calendar of the year, when men and women seem by one consent to open their shut-up hearts freely, and to think of people below them as if they really were fellow-passengers to the grave, and not another race of creatures bound on other journeys. And therefore, uncle, though it has never put a scrap of gold or silver in my pocket, I believe that it *has* done me good, and *will* do me good; and I say, God bless it!"

The clerk in the tank involuntarily applauded. Becoming immediately sensible of the impropriety, he poked the fire, and extinguished the last frail spark for ever.

"Let me hear another sound from *you*," said Scrooge, "and you'll keep your Christmas by losing your situation! You're quite a powerful speaker, sir," he added, turning to his nephew. "I wonder you don't go into Parliament."

"Don't be angry, uncle. Come! Dine with us to-morrow."

Scrooge said that he would see him——Yes, indeed he did. He went the whole length of the expression, and said that he would see him in that extremity first.

"But why?" cried Scrooge's nephew. "Why?"

al anului, când bărbaţi şi femei, într-un singur gând, pare că îşi deschid inimile şi cugetă la sărmanii oameni de desubtul lor, ca la nişte tovarăşi de drum din viaţa aceasta în cealaltă, cum suntem într-adevăr, iar nu o altă rasă de făptură cu scopuri diferite. Şi iată, unchiule, de ce cred că Crăciunul, deşi nu mi-a adus vreodată un ban în pungă, mi-a făcut bine şi îmi va face bine, şi zic: „Fie numele său binecuvântat!"

Contabilul, din cuibul său, aplaudă fără voie la această încheiere; dar băgând imediat de seamă că i-a scăpat o necuviinţă, vru să zgândăre focul şi îi stinse ultima scânteie.

—Să mai aud ieşind o singură vorbă din gura d-tale, îi zise Scrooge, şi îţi vei petrece Crăciunul fără slujbă! Eşti un orator elocvent, nepoate, zise el întorcându-se spre acesta, mă mir că nu te faci deputat.

—Aide, unchiule, nu te supăra; poftim mâine la mine la masă.

Scrooge răspunse că ar vrea mai bine să-l vadă la dracu', şi asta o spuse fără nicio teamă sau jenă.

—Dar de ce, unchiule, zise nepotul, de ce?

"Why did you get married?" said Scrooge.

"Because I fell in love."

"Because you fell in love!" growled Scrooge, as if that were the only one thing in the world more ridiculous than a Merry Christmas. "Good-afternoon!"

"Nay, uncle, but you never came to see me before that happened. Why give it as a reason for not coming now?"

"Good-afternoon," said Scrooge.

"I want nothing from you; I ask nothing of you; why cannot we be friends?"

"Good-afternoon," said Scrooge.

"I am sorry, with all my heart, to find you so resolute. We have never had any quarrel, to which I have been a party. But I have made the trial in homage to Christmas, and I'll keep my Christmas humour to the last. So a Merry Christmas, uncle!"

"Good-afternoon!" said Scrooge.

"And a happy New Year!"

"Good-afternoon!" said Scrooge.

— De ce te-ai însurat? întrebă Scrooge.

— Fiindcă eram înamorat.

— Fiindcă erai înamorat!, mormăi Scrooge, ca şi cum ar fi auzit ceva şi mai de râs decât *Crăciun vesel*. Bună seară, nepoate!

— Dar bine, unchiule, nu veneai niciodată la mine nici înaintea căsătoriei mele. De ce să zici că din pricina aceasta nu vrei să vii nici acum la mine?

— Bună seară, nepoate!

— Nu-ţi cer nimic, unchiule, nu vreau nimic de la d-ta. De ce să nu rămânem prieteni?

— Bună seară.

— Îmi pare foarte rău, unchiule că te găsesc aşa de încăpăţânat în refuzul d-tale. Ceartă n-am avut împreună, a cărei vină să o am eu; dacă am venit la d-ta, am făcut-o în cinstea Crăciunului; eu ţin să păstrez până la sfârşit veselia mea de Crăciun; de aceea, unchiule, îţi urez şi d-tale o petrecere bună de Crăciun.

— Bună seară.

— Şi la mulţi ani!

— Bună seară, repetă Scrooge.

His nephew left the room without an angry word, notwithstanding. He stopped at the outer door to bestow the greetings of the season on the clerk, who, cold as he was, was warmer than Scrooge; for he returned them cordially.

"There's another fellow," muttered Scrooge, who overheard him; "my clerk, with fifteen shillings a week, and a wife and family, talking about a merry Christmas. I'll retire to Bedlam."

This lunatic, in letting Scrooge's nephew out, had let two other people in. They were portly gentlemen, pleasant to behold, and now stood, with their hats off, in Scrooge's office. They had books and papers in their hands, and bowed to him.

"Scrooge and Marley's, I believe," said one of the gentlemen, referring to his list. "Have I the pleasure of addressing Mr Scrooge, or Mr Marley?"

"Mr Marley has been dead these seven years," Scrooge replied. "He died seven years ago, this very night."

"We have no doubt his liberality is well represented by his surviving partner," said the gentleman, presenting his credentials.

It certainly was; for they had been two kindred spirits.

Nepotul ieşi fără un cuvânt de dojană; se opri în chilia de alături spre a face urări de Crăciun şi de anul nou contabilului lui Scrooge, care, mai puțin rece decât acesta, cu toate că focul i se stinsese, i le întoarse cu multă căldură.

—Poftim şi altul acum! murmură Scrooge, care auzise acest schimb de cuvinte calde. Contabilul meu cu 15 şilingi pe săptămână, cu nevastă şi cu copii, vorbeşte de Crăciun vesel. Sunt buni de dus la balamuc oamenii ăştia!

Însoțind pe nepotul lui Scrooge până la uşă, contabilul introduse alte două persoane. Erau doi domni de o înfățişare serioasă şi plăcută, care se opriră cu capul descoperit în biroul lui Scrooge, ținând în mâini registre şi hârtii.

—Scrooge şi Marley, dacă nu mă înşel? întrebă unul din domni uitându-se pe o listă după ce salutase. Cu cine am onoarea de a vorbi, cu dl. Scrooge sau cu dl. Marley?

—Marley a murit acum şapte ani, răspunse Scrooge; tocmai şapte ani împlinesc astăzi de când a murit.

—Nu ne îndoim că dărnicia sa e bine urmată de tovarăşul care trăieşte, zise domnul întinzând o listă de subscriere.

Da, avea chiar dreptate, unul era ca şi celălalt: la

At the ominous word "liberality," Scrooge frowned, and shook his head, and handed the credentials back.

"At this festive season of the year, Mr Scrooge," said the gentleman, taking up a pen, "it is more than usually desirable that we should make some slight provision for the poor and destitute, who suffer greatly at the present time. Many thousands are in want of common necessaries; hundreds of thousands are in want of common comforts, sir."

"Are there no prisons?" asked Scrooge.

"Plenty of prisons," said the gentleman, laying down the pen again.

"And the union workhouses?" demanded Scrooge. "Are they still in operation?"

"They are. Still," returned the gentleman, "I wish I could say they were not."

"The treadmill and the Poor Law are in full vigour, then?" said Scrooge.

"Both very busy, sir."

"Oh! I was afraid, from what you said at first, that something had occurred to stop them in their useful course," said Scrooge. "I'm very glad to hear it."

cuvântul plin de înțeles „dărnicie", Scrooge îşi zgârci fruntea şi dădu din cap.

—Cu ocazia anului nou care vine, domnule Scrooge, zise domnul cel cu lista luând un condei, e bine să ne gândim puțin la cei săraci şi nenorociți: ei suferă mult în momentele acestea. Mii şi mii duc o lipsă îngrozitoare, da domule, sute de mii zac pe drumuri.

—Dar închisori nu-s? întrebă Scrooge.

—Închisori! O, da! Şi încă prea multe, zise domnul lăsând să-i cadă condeiul din mână.

—Dar casele de muncă silită, pe care le numiți *Uniuni*, funcționează oare?

—Întruna, da, întruna, răspunse celălalt domn, dar ar fi mai bine să nu funcționeze.

—Dar legile împotriva săracilor sunt oare în ființă?

—Oh! Prea mult încă, domnule.

—Cu atât mai bine, mă speriasem: când am auzit primele d-voastră cuvinte, mă temeam, zise Scrooge, să nu se fi întâmplat ceva, care să împiedice folositoarea dezvoltare a

acestor aşezăminte; sunt încântat de a afla contrariul.

"Under the impression that they scarcely furnish Christian cheer of mind or body to the multitude," returned the gentleman, "a few of us are endeavouring to raise a fund to buy the poor some meat and drink, and means of warmth. We choose this time, because it is a time, of all others, when want is keenly felt, and abundance rejoices. What shall I put you down for?"

—Convinşi că aceste mijloace, fără îndoială folositoare, nu sunt de ajuns pentru a alina creştineşte durerile mulţimii, răspunse primul domn, câţiva dintre noi se silesc a strânge o sumă de bani, cu care să cumpere acestor nenorociţi ceva alimente şi lemne. Am ales acest timp al anului, fiindcă acum nevoia e mai resimţită ca oricând şi bogăţia se înveseleşte. Cu cât să vă înscriu?

"Nothing!" Scrooge replied.

—Cu nimic, răspunse Scrooge.

"You wish to be anonymous?"

—Doriţi să rămâneţi anonim?

"I wish to be left alone," said Scrooge. "Since you ask me what I wish, gentlemen, that is my answer. I don't make merry myself at Christmas, and I can't afford to make idle people merry. I help to support the establishments I have mentioned—they cost enough; and those who are badly off must go there."

—Doresc să fiu lăsat în pace, zise Scrooge. Iată răspunsul meu, fiindcă mă întrebaţi ce doresc. Eu nu mă bucur de Crăciun şi nu vreau să procur nici altora mijloacele de a se bucura; eu contribui la întreţinerea aşezămintelor, de care am vorbit mai sus: ele ne costă mult; cei ce nu se simt bine aiurea, n-au decât să se ducă acolo.

"Many can't go there; and many would rather die."

—Unii nu pot şi alţii ar vrea mai bine să moară.

"If they would rather die," said Scrooge, "they had better do it, and decrease the surplus population. Besides—excuse me—I don't know that."

—De vor mai bine să moară, n-au de cât s-o facă şi să scape populaţiunea de un prisos. De altminteri—scuzaţi—eu nu ştiu nimic.

"But you might know it," observed the gentleman.

—Aţi putea s-o ştiţi.

"It's not my business," Scrooge returned. "It's enough for a man to understand his own business, and not to interfere with other people's. Mine occupies me constantly. Good-afternoon, gentlemen!"

Seeing clearly that it would be useless to pursue their point, the gentlemen withdrew. Scrooge resumed his labours with an improved opinion of himself, and in a more facetious temper than was usual with him.

Meanwhile the fog and darkness thickened so, that people ran about with flaring links, proffering their services to go before horses in carriages and conduct them on their way. The ancient tower of a church, whose gruff old bell was always peeping slyly down at Scrooge out of a gothic window in the wall, became invisible, and struck the hours and quarters in the clouds, with tremulous vibrations afterwards, as if its teeth were chattering in its frozen head up there. The cold became intense. In the main street, at the corner of the court, some labourers were repairing the gas-pipes, and had lighted a great fire in a brazier, round which a party of ragged men and boys were gathered warming their hands and winking their eyes before the blaze in rapture. The water-plug being left in

— Asta nu mă priveşte, răspunse Scrooge. Destul că-mi cunosc afacerile mele şi nu mă amestec în ale altora; ale mele îmi dau prea mult de furcă. Bună seară, domnilor.

Văzând lămurit că-şi pierdeau vremea în zadar, cei doi domni plecară. Scrooge îşi reluă lucrul, foarte mulțumit de sine însuşi şi chiar mai dispus ca de obicei.

În acest timp, ceața şi întunericul se îngroşau tot mai tare, aşa că umblau oamenii pe stradă cu torțe aprinse, învoindu-se cu birjarii ca să alerge dinaintea cailor pentru a le arăta drumul spre casă. Ceasornicul vechiului turn al bisericii gotice, pe care Scrooge îl zărea printr-o deschizătură a biroului său, se făcu nevăzut şi suna orele, jumătățile şi sferturile în nori, cu un răsunet tremurător, care te făcea să crezi că acest glas al timpului ieşea din vreo gură ai cărei dinți de aramă clănțăneau de frig. În strada principală a cartierului câțiva lucrători, care reparau nişte țevi de gaz, aprinseseră un mangal mare în jurul căruia se îmbulzeau o droaie de săraci şi de copii zdrențăroşi, care îşi încălzeau mâinile şi clipeau din ochi de bucurie. Din fântâna publică, astupată de un bulgăr

solitude, its overflowings sullenly congealed, and turned to misanthropic ice. The brightness of the shops, where holly sprigs and berries crackled in the lamp heat of the windows, made pale faces ruddy as they passed. Poulterers' and grocers' trades became a splendid joke—a glorious pageant, with which it was next to impossible to believe that such dull principles as bargain and sale had anything to do. The Lord Mayor, in the stronghold of the mighty Mansion House, gave orders to his fifty cooks and butlers to keep Christmas as a Lord Mayor's household should; and even the little tailor, whom he had fined five shillings on the previous Monday for being drunk and bloodthirsty in the streets, stirred up to-morrow's pudding in his garret while his lean wife and the baby sallied out to buy the beef.

de gheață, nu mai curgea nicio picătură, şi lumina strălucitoare a lămpilor din prăvălii arunca reflexe roşiatice pe figurile palide ale trecătorilor. Galantarele negustorilor de mezeluri şi ale băcanilor erau de o splendoare care îndepărta orice idee prozaică de vânzare şi de cumpărare: era un decor feeric. Nu numai primarul Londrei, din fundul palatului său municipal, dădea ordin celor cincizeci de bucătari şi chelari să sărbătorescă Crăciunul într-un chip demn de masa unui primar, dar şi croitoraşul, care fusese amendat cu 5 şilingi, cu o săptămână înainte pentru că fusese găsit beat pe stradă, se gândea la *pudingul* de a doua zi, în cocioaba lui, în timp ce nevastacu copilaşul dădeau fuga să cumpere carne.

Foggier yet, and colder! Piercing, searching, biting cold. If the good St. Dunstan had but nipped the evil spirit's nose with a touch of such weather as that, instead of using his familiar weapons, then indeed he would have roared to lusty purpose. The owner of one scant young nose, gnawed and mumbled by the hungry cold as bones are gnawed by dogs, stooped down at Scrooge's keyhole to regale him with a

Ceața se îngroşa mereu; gerul devenea tot mai tare, tot mai aspru şi mai pătrunzător. Dacă bunul sfânt Dustan, în loc de a se servi de elementul său obişnuit, ar fi înțepat nasul diavolului cu un ger atât de tăios, diavolul ar fi avut tot dreptul să ragă ca un turbat. Posesorul unui năsuc ascuțit se opri clănțănind de frig dinaintea uşii lui Scrooge, spre a-l cinsti cu un cântec de Crăciun; dar la cel dintâi vers al

Christmas carol; but, at the first sound of—

"God bless you, merry gentleman!
May nothing you dismay!"

Scrooge seized the ruler with such energy of action, that the singer fled in terror, leaving the keyhole to the fog and even more congenial frost.

At length the hour of shutting up the counting-house arrived. With an ill-will Scrooge dismounted from his stool, and tacitly admitted the fact to the expectant clerk in the tank, who instantly snuffed his candle out, and put on his hat.

"You'll want all day to-morrow, I suppose?" said Scrooge.

"If quite convenient, sir."

"It's not convenient," said Scrooge, "and it's not fair. If I was to stop half-a-crown for it, you'd think yourself ill-used, I'll be bound?"

The clerk smiled faintly.

"And yet," said Scrooge, "you don't think *me* ill-used, when I pay a day's wages for no work."

The clerk observed that it was only once a year.

introducerii,

God bless you, merry gentleman!
Dumnezeu să te binecuvinteze, vesele domn!

Scrooge apucă rigla de pe pupitru cu un gest atât de energic, că înghețatul cântăreț o tuli plin de groază, lăsând gaura broaştei în voia ceței şi a gerului.

În sfârşit, sosi şi ora închiderii biroului. Scrooge se sculă nemulțumit de pe scaun, iar contabilul, văzând pe stăpânul său că consimte în tăcere la plecarea sa, stinse lumânarea şi îşi puse pălăria pe cap.

—Vrei să lipseşti toată ziua de mâine, îmi închipui? întrebă Scrooge.

—Dacă vă convine D-voastră, domnule.

—Mie nu-mi convine deloc şi nici nu e drept, zise Scrooge; dacă ți-aş reține un şiling din leafa d-tale pe ziua de mâine, te-ai plânge, sunt sigur.

Contabilul zâmbi pe jumătate.

—Şi totuşi, continuă Scrooge, d-ta nu te gândeşti că şi eu aş avea drept să mă plâng, că-ți plătesc leafa pe o zi în care nu-mi munceşti deloc.

Contabilul îndrăzni să observe că lucrul acesta se

întâmplă numai odată pe an.

"A poor excuse for picking a man's pocket every twenty-fifth of December!" said Scrooge, buttoning his greatcoat to the chin. "But I suppose you must have the whole day. Be here all the earlier next morning."

—Proastă scuză pentru a stoarce în fiecare an, la 25 decembrie, punga unui om, zise Scrooge încheindu-şi nasturii pardesiului până la bărbie. Dar îmi închipui că-ţi trebuie toată ziua; cel puţin poimâine dimineaţă să fii aici mai devreme.

The clerk promised that he would; and Scrooge walked out with a growl. The office was closed in a twinkling, and the clerk, with the long ends of his white comforter dangling below his waist (for he boasted no greatcoat), went down a slide on Cornhill, at the end of a lane of boys, twenty times, in honour of its being Christmas Eve, and then ran home to Camden Town as hard as he could pelt, to play at blind-man's buff.

Contabilul făgădui şi Scrooge ieşi mormăind. Biroul fu închis într-o clipă. Apoi, încrucişând cele două capete ale lungului său fular, care se răspândiră peste jachetă (căci nu avea pardesiu), contabilul se îndreptă spre Cornhill, de unde o luă în fuga mare spre locuinţa sa din Camden Town.

Scrooge took his melancholy dinner in his usual melancholy tavern; and having read all the newspapers, and beguiled the rest of the evening with his banker's book, went home to bed. He lived in chambers which had once belonged to his deceased partner. They were a gloomy suite of rooms, in a lowering pile of building up a yard, where it had so little business to be, that one could scarcely help fancying it must have run there when it was a young house, playing at hide-and-seek with other houses, and have forgotten the way out again.

Scrooge îşi luă trista-i cină în trista sa cârciumă obişnuită. După ce citi toate ziarele, şi scurtă timpul cercetând notesul său cu scadenţe, se întoarse acasă să se culce. Şedea într-un apartament pe care îl ocupase odinioară fostul său tovarăş; un şir de camere întunecoase într-o clădire singuratică ce părea uitată în fundul unei curţi, casă veche în care nu dormea decât Scrooge; celelalte apartamente erau închiriate ca birouri. Curtea era aşa de întunecoasă că însuşi Scrooge, care îi ştia fiecare piatră, fu silit să umble dibuind cu

It was old enough now, and dreary enough, for nobody lived in it but Scrooge, the other rooms being all let out as offices. The yard was so dark that even Scrooge, who knew its every stone, was fain to grope with his hands. The fog and frost so hung about the black old gateway of the house, that it seemed as if the genius of the weather sat in mournful meditation on the threshold.

Now, it is a fact that there was nothing at all particular about the knocker on the door, except that it was very large. It is also a fact that Scrooge had seen it, night and morning, during his whole residence in that place; also that Scrooge had as little of what is called fancy about him as any man in the city of London, even including—which is a bold word—the corporation, aldermen, and livery. Let it also be borne in mind that Scrooge had not bestowed one thought on Marley, since his last mention of his seven-years dead partner that afternoon. And then let any man explain to me, if he can, how it happened that Scrooge, having his key in the lock of the door, saw in the knocker, without its undergoing any intermediate process of change—not a knocker, but Marley's face.

Marley's face. It was not in impenetrable shadow as the

mâinile. Ceața şi gerul înveleau într-atâta uşa de la intrare, că ai fi zis că însuşi gerul iernii medita pe prispa ei.

Sigur este că ciocănaşul uşii nu avea nimic deosebit, decât numai că era un ciocanaş foarte gros; sigur mai este că Scrooge văzuse şi revăzuse acest ciocănaş, seara şi dimineața, de când şedea în casa aceasta. În sfârşit, sigur este încă, că Scrooge avea în el din facultatea numită imaginație, o doză mai mică decât cel din urmă negustor din oraşul Londra, şi chiar, dacă vreți, decât oamenii primăriei, ai poliției şi decât alegătorii municipali. Nu uitați că Scrooge nu s-a mai gândit nici o singură dată la Marley din momentul când a pomenit de moartea lui, întâmplată acum şapte ani; şi, totuşi, explice cine poate, cum se face că Scrooge, băgând cheia în broască, văzu în ciocănaş, care în realitate nu se schimbase, nu un ciocănaş, ci însuşi chipul lui Marley.

Chipul lui Marley! Şi nu o umbră de nepătruns, la fel

other objects in the yard were, but had a dismal light about it, like a bad lobster in a dark cellar. It was not angry or ferocious, but looked at Scrooge as Marley used to look, with ghostly spectacles turned up on his ghostly forehead. The hair was curiously stirred, as if by breath of hot air; and, though the eyes were wide open, they were perfectly motionless. That, and its livid colour, made it horrible; but its horror seemed to be in spite of the face and beyond its control, rather than a part of its own expression.

cu celelalte umbre din curte, ci un punct negru înconjurat de o lumină lugubră, cum ar arunca în juru-i un stacoj furios într-o pivniță întunecoasă. Nimic nu trăda în el mânia sau cruzimea; atât numai că chipul privea pe Scrooge aşa cum Marley obişnuia să-l privească pe Scrooge, cu ochelari de fantomă pe nasu-i de fantomă. Părul îi sta ciudat în sus, ridicat parcă de vânt sau de o abureală; şi cu toate că ochii îi erau deschişi, ei păreau cu desăvârşire nemişcați. Această privire fixă, cât şi culoarea vânătă a feței sale îl făceau groaznic, dar o grozăvie, care se vedea că nu vine din chipul, ci din exteriorul lui.

As Scrooge looked fixedly at this phenomenon, it was a knocker again.

Când Scrooge putu să privescă mai cu deamănuntul, ciocanul se făcu ciocan la loc.

To say that he was not startled, or that his blood was not conscious of a terrible sensation to which it had been a stranger from infancy, would be untrue. But he put his hand upon the key he had relinquished, turned it sturdily, walked in, and lighted his candle.

Să zic că Scrooge n-a tresărit, că sângele său n-a simțit o zguduitură teribilă cum nu mai simțise din copilărie, ar fi să nu spun adevărul; totuşi el apucă din nou cheia ce-i scăpase din mână, o întoarse repede, intră în antreu şi-şi aprinse lumânarea.

He *did* pause, with a moment's irresolution, before he shut the door; and he *did* look cautiously behind it first, as if he half expected to be terrified with the sight of Marley's pigtail

Se opri cam nedumerit înainte de a închide uşa, se uită cu băgare de seamă înapoi, ca şi cum s-ar fi aşteptat să mai vadă figura lui Marley; dar nu văzu nimic la uşă, nimic, în

sticking out into the hall. But there was nothing on the back of the door, except the screws and nuts that held the knocker on, so he said, "Pooh, pooh!" and closed it with a bang.

The sound resounded through the house like thunder. Every room above, and every cask in the wine-merchant's cellars below, appeared to have a separate peal of echoes of its own. Scrooge was not a man to be frightened by echoes. He fastened the door, and walked across the hall, and up the stairs; slowly, too; trimming his candle as he went.

You may talk vaguely about driving a coach-and-six up a good old flight of stairs, or through a bad young Act of Parliament; but I mean to say you might have got a hearse up that staircase, and taken it broadwise, with the splinter-bar towards the wall and the door towards the balustrades; and done it easy. There was plenty of width for that, and room to spare; which is perhaps the reason why Scrooge thought he saw a locomotive hearse going on before him in the gloom. Half a dozen gas-lamps out of the street wouldn't have lighted the entry too well, so you may suppose that it was pretty dark with Scrooge's dip.

Up Scrooge went, not caring a button for that. Darkness

afară de şuruburile de care era ţintuit ciocănaşul. Zise: „Eei aş!" şi trânti uşa cu putere.

Zgomotul răsună prin toată casa ca ecoul unui trăsnet; fiecare cameră de deasupra, fiecare butoi de desubt în privinţa cârciumarului, păru că răspunde cu un ecou deosebit. Scrooge nu era omul care să se sperie de ecouri; trase zăvorul, trecu antreul şi sui uşor scara cu lumânarea în mână, căreia îi tăia mereu mucul.

Pe scară, largă de altminteri de putea trece o trăsură pe ea, i se păru că vede înaintea sa un dric; dar şi această nouă umbră pieri numaidecât, şi Scrooge urcă toate treptele fără a greşi vreuna.

Înainte de a închide uşa odăii sale, străbătu tot apartamentul, ca să vadă dacă totul e în regulă: şi într-adevăr odăile erau toate în ordine; nimic sub masă, nimeni sub canapea sau sub pat, nimeni, în halatul care atârna într-o poziţie suspectă pe perete. Un foc mic ardea în soba camerei de culcare, şi pe foc o oală de supă (Scrooge avea guturai) cu o ceaşcă şi lingură pe mescioară.

Mulţumit pe deplin, Scrooge încuiă uşa—de două ori

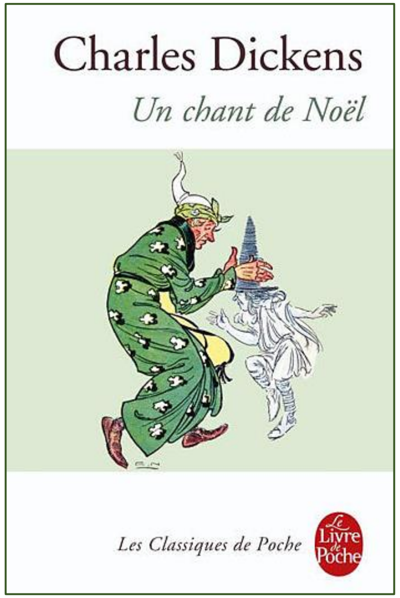
is cheap, and Scrooge liked it. But before he shut his heavy door, he walked through his rooms to see that all was right. He had just enough recollection of the face to desire to do that.

Sitting-room, bedroom, lumber-room. All as they should be. Nobody under the table, nobody under the sofa; a small fire in the grate; spoon and basin ready; and the little saucepan of gruel (Scrooge had a cold in his head) upon the hob. Nobody under the bed; nobody in the closet; nobody in his dressing-gown, which was hanging up in a suspicious attitude against the wall. Lumber-room as usual. Old fire-guard, old shoes, two fish-baskets, washing-stand on three legs, and a poker.

Quite satisfied, he closed his door, and locked himself in—double-locked himself in, which was not his custom. Thus secured against surprise, he took off his cravat; put on his dressing-gown and slippers, and his night-cap; and sat down before the fire to take his gruel.

It was a very low fire indeed; nothing on such a bitter night. He was obliged to sit close to it, and brood over it, before he could extract the least sensation of warmth from such a handful of fuel. The fireplace was an old one, built by some Dutch merchant long ago, and paved all round with quaint

contrar obiceiului său. Când se văzu la adăpostul oricărei surprinderi, îşi scoase cravata, îşi puse halatul, papucii şi scufa de noapte, apoi se aşeză dinaintea focului spre a-şi sorbi supa.

Focul era, cum am zis, mic, prea mic pentru o noapte atât de geroasă. Scrooge fu silit să se apropie de tot, să-l clocească ca să zic aşa, înainte de a scoate o fărămiță de căldură dintr-însul. Soba era o lucrare antică, făcută de vreun negustor olandez, şi încrustată de jur împrejur cu lespezi de

Dutch tiles, designed to illustrate the Scriptures. There were Cains and Abels, Pharaoh's daughters, Queens of Sheba, angelic messengers descending through the air on clouds like feather-beds, Abrahams, Belshazzars, Apostles putting off to sea in butter-boats, hundreds of figures to attract his thoughts; and yet that face of Marley, seven years dead, came like the ancient prophet's rod, and swallowed up the whole. If each smooth tile had been a blank at first, with power to shape some picture on its surface from the disjointed fragment of his thoughts, there would have been a copy of old Marley's head on every one.

"Humbug!" said Scrooge; and walked across the room.

After several turns, he sat down again. As he threw his head back in the chair, his glance happened to rest upon a bell, a disused bell, that hung in the room, and communicated, for some purpose now forgotten, with a chamber in the highest storey of the building. It was with great astonishment, and with a strange, inexplicable dread, that as he looked he saw this bell begin to swing. It swung so softly in the outset that it scarcely made a sound; but soon it rang out loudly, and so did every bell

faianță, un fel de mozaic înfățişând scene biblice. Se vedeau pe ea Cain, Abel, fiicele lui Faraon, regina din Saba, îngeri pogorându-se din cer pe norii ce semănau a perne lungi, Baltazar, Abraham, apostolii îmbarcându-se pe bărci netede, sute de figuri care ar fi putut să ocupe gândul lui Scrooge; totuşi figura lui Marley, mort de şapte ani, apăru ca varga profetului şi înghiți tot: pe fiecare lespede de porțelan, imaginația sa găsea câte o copie a figurii lui Marley.

„Prostie!" zise Scrooge, sculându-se şi păşind prin odaie.

După ce se învârti de câteva ori în sus şi în jos, se aşeză iar. Dădu capul pe spate în scaun şi privirea i se opri pe o sonerie, o sonerie părăsită, care comunica, pentru vreo trebuință de mult uitată, cu o cameră din etajul de sus. Dar care îi fu înmărmurirea şi groaza neînțeleasă, văzând că soneria începe să se mişte: ea se mişcă la început aşa de uşor că de abia ieşea sunetul, dar încetul cu încetul mişcarea i se iuți şi răsună deşteptând toate soneriile casei, care îi

in the house.

This might have lasted half a minute, or a minute, but it seemed an hour. The bells ceased as they had begun, together. They were succeeded by a clanking noise, deep down below; as if some person were dragging a heavy chain over the casks in the wine-merchant's cellar. Scrooge then remembered to have heard that ghosts in haunted houses were described as dragging chains.

The cellar door flew open with a booming sound, and then he heard the noise much louder, on the floors below; then coming up the stairs; then coming straight towards his door.

"It's humbug still!" said Scrooge. "I won't believe it."

His colour changed, though, when, without a pause, it came on through the heavy door, and passed into the room before his eyes. Upon its coming in, the dying flame leaped up, as though it cried, "I know him! Marley's ghost!" and fell again.

The same face: the very same. Marley in his pigtail, usual waistcoat, tights, and boots; the tassels on the latter bristling, like his pigtail, and his coat-skirts, and the hair upon his head. The chain he drew was clasped about his middle. It was long, and wound about him like a tail; and it was made (for

răspunseră.

Aceasta ținu vreo treizeci de secunde, cel mult un minut; dar minutul îi păru o oră. Toate soneriile amuțiră deodată; şi numaidecât se auzi un zăngănit de fiare ce venea de jos, ca şi cum cineva târa un lanț peste butoaiele din pivnița cârciumarului. Atunci Scrooge îşi aduse aminte a fi auzit că stafiile târăsc lanțurile după ele.

Uşa pivniței se deschise cu un răsunet puternic, şi Scrooge auzi vuietul sinistru tot mai tare; apoi îl simți că se suie şi se apropie de uşa sa.

„Prostie!" zise Scrooge. „Nu cred în aşa ceva".

Păli totuşi, când pricina acestui zgomot răzbi prin uşă şi se înfățişă dinaintea lui. La vederea aceasta, flacăra muribundă din sobă aruncă o pară de lumină, ca şi cum ar fi zis: îl cunosc, e sufletul lui Marley!—apoi se stinse.

Şi era chiar el; era Marley în persoană, cu părul strâns într-o coadă, cu jacheta-i obişnuită, cu pantalonii săi strâmți, cu cizmele sale cu ciucuri de mătase, care se zbârliră ca şi vârful cozii sale, şi ca şi părul său de pe cap. Lanțul pe care-l târa îi înconjura brâul; era lung şi se încolăcea ca un şarpe.

Scrooge observed it closely) of cash-boxes, keys, padlocks, ledgers, deeds, and heavy purses wrought in steel. His body was transparent; so that Scrooge, observing him, and looking through his waistcoat, could see the two buttons on his coat behind.

Scrooge had often heard it said that Marley had no bowels, but he had never believed it until now.

No, nor did he believe it even now. Though he looked the phantom through and through, and saw it standing before him; though he felt the chilling influence of its death-cold eyes: and marked the very texture of the folded kerchief bound about his head and chin, which wrapper he had not observed before; he was still incredulous, and fought against his senses.

"How now!" said Scrooge, caustic and cold as ever. "What do you want with me?"

"Much!"—Marley's voice, no doubt about it.

"Who are you?"

"Ask me who I *was*."

"Who *were* you then?" said Scrooge, raising his voice.

"You're particular, for a shade." He was going to say

Observându-l cu băgare de seamă, Scrooge văzu că în loc de verigi, lanțul era alcătuit din casete pentru bani, din chei, din lacăte, din registre şi din pungi, toate de fier. Trupul lui Marley era aşa de străveziu că Scrooge putu să vadă cei doi nasturi de dinapoia jachetei.

Scrooge auzise adesea spunându-se că Marley n-avea inimă de loc, dar până atunci el n-o crezuse niciodată.

Nu, nici acum n-o credea, deşi stafia se afla dinaintea sa; deşi simțea fiorii reci ai ochilor săi înghețați de moarte; deşi recunoscu până şi materia basmalei care îi lega capul şi bărbia—el tot nu vru să creadă şi se îndoi până şi de simțurile sale.

—Ei bine! zise Scrooge înțepător şi rece ca de obicei. Ce doreşti de la mine?

—Multe.

Era chiar glasul lui Marley.

—Cine eşti?

—Întreabă cine *am fost*.

—Cine *ai fost*, dar? întrebă Scrooge întărind glasul.

"*to* a shade," but substituted this, as more appropriate.

"In life I was your partner, Jacob Marley."

"Can you—can you sit down?" asked Scrooge, looking doubtfully at him.

"I can."

"Do it, then."

Scrooge asked the question, because he didn't know whether a ghost so transparent might find himself in a condition to take a chair; and felt that in the event of its being impossible, it might involve the necessity of an embarrassing explanation. But the ghost sat down on the opposite side of the fireplace, as if he were quite used to it.

"You don't believe in me," observed the ghost.

"I don't," said Scrooge.

"What evidence would you have of my reality beyond that of your senses?"

"I don't know," said Scrooge.

"Why do you doubt your senses?"

"Because," said Scrooge, "a little thing affects them. A slight disorder of the stomach makes them cheats. You may be an undigested bit of beef, a blot of mustard, a crumb of cheese,

—În lumea aceasta, am fost tovarăşul tău Jacob Marley.

—Poţi—poţi să şezi? urmă Scrooge cu un aer de îndoială.

—Pot.

—Şezi dar.

Scrooge îi puse această întrebare, fiindcă nu credea că o fantomă aşa de străvăzie e în stare să şadă pe un scaun, şi simţi că în caz contrariu ar reieşi trebuinţa unei explicaţii neplăcute; dar fantoma se aşeză de partea cealaltă a sobei, ca şi cum ar fi făcut un lucru cu care era obişnuită.

—Nu crezi în mine? zise fantoma.

—Nu, răspunse Scrooge.

—Ce dovadă mai puternică vrei de realitatea mea decât simţurile tale?

—Nu ştiu, zise Scrooge.

—De ce te îndoieşti de simţurile tale?

—Fiindcă un lucru de nimic, răspunse Scrooge le poate deranja. O mică indispoziţie a stomacului le face înşelătoare. Tu însuţi poţi fi rezultatul unui rasol nemistuit, al unui bob de

a fragment of an underdone potato. There's more of gravy than of grave about you, whatever you are!"

Scrooge was not much in the habit of cracking jokes, nor did he feel, in his heart, by any means waggish then. The truth is, that he tried to be smart, as a means of distracting his own attention, and keeping down his terror; for the spectre's voice disturbed the very marrow in his bones.

To sit, staring at those fixed glazed eyes, in silence for a moment, would play, Scrooge felt, the very deuce with him. There was something very awful, too, in the spectre's being provided with an infernal atmosphere of its own. Scrooge could not feel it himself, but this was clearly the case; for though the ghost sat perfectly motionless, its hair, its skirts, and tassels were still agitated as by the hot vapour from an oven.

"You see this toothpick?" said Scrooge, returning quickly to the charge, for the reason just assigned; and wishing, though it were only for a second, to divert the vision's stony gaze from himself.

"I do," replied the ghost.

"You are not looking at it," said Scrooge.

"But I see it," said the ghost, "notwithstanding."

muştar, al unei bucăți de brânză, al unui cartof insuficient fiert.

Scrooge căuta să facă pe glumețul, dar nu era în obiceiul lui de a face glume, şi nici nu era dispus tocmai acum să facă. Scopul lui era de a se distra cu chipul acesta şi de a mai prinde curaj, căci glasul stafiei îi îngheța până şi măduva din oase.

A păstra tăcere în fața acelor ochi sticloşi pironiți asupra lui ar fi fost o încercare prea dureroasă. Era şi ceva prea impunător în acea atmosferă infernală, pe care fantoma o purta cu sine: Scrooge nu putea s-o simtă el însuşi, dar trebuie să fi fost aşa; căci, deşi fantoma sta țeapănă pe scaun, părul ei, poalele hainei şi ciucurii cizmelor sale se mişcau întruna, împinşi parcă de aburul fierbinte al unui cuptor.

—Vezi scobitoarea asta? continuă Scrooge, care căuta un cuvânt de spirit pentru motivul ce-l cunoaştem, voind a îndepărta, măcar pentru un minut, privirea de marmură pironită asupra lui.

—O văd, răspunse fantoma.

—Dar nu te uiți la ea, zise Scrooge.

—O văd cu toate acestea, zise fantoma.

"Well!" returned Scrooge, "I have but to swallow this, and be for the rest of my days persecuted by a legion of goblins, all of my own creation. Humbug, I tell you—humbug!"

At this the spirit raised a frightful cry, and shook its chain with such a dismal and appalling noise, that Scrooge held on tight to his chair, to save himself from falling in a swoon. But how much greater was his horror, when the phantom taking off the bandage round his head, as if it were too warm to wear indoors, its lower jaw dropped down upon its breast!

Scrooge fell upon his knees, and clasped his hand before his face.

"Mercy!" he said. "Dreadful apparition, why do you trouble me?"

"Man of the worldly mind," replied the ghost, "do you believe in me or not?"

"I do," said Scrooge. "I must. But why do spirits walk the earth, and why do they come to me?"

"It is required of every man," the ghost returned, "that the spirit within him should walk abroad among his fellow-men, and travel far and wide; and if that spirit goes not forth in life, it is condemned to do so after death. It is doomed

—Ei bine, reluă Scrooge, n-am decât s-o înghit şi toată viața mea voi fi persecutat de o droaie de stafii, plăsmuite de închipuirea mea. Prostie, zic prostie!

La aceste cuvinte, fantoma scoase un țipăt înfiorător şi-şi scutură lanțul cu un zăngănit atât de lugubru şi de groaznic, că Scrooge se cutremură şi se încleştă de scaun, de frică să nu leşine; dar groaza lui deveni mai mare când fantoma îşi scoase legătura de la cap, ca şi când i-ar fi fost prea cald, şi când falca de jos se dezlipi şi căzu pe piept.

Scrooge căzu în genunchi şi-şi acoperi ochii cu mâinile.

—Iertare! zise el, groaznică vedenie! Pentru ce mă persecuți?

—Om cu suflet pământesc, răspunse fantoma, crezi în mine sau nu crezi?

—Cred, căci trebuie să cred. Dar pentru ce colindă fantomele pe pământ şi pentru ce vin la mine?

—Cerul, răspunse fantoma, vrea ca sufletul fiecărui om să rătăcească printre semenii săi, în depărtare ca şi în apropiere; dacă sufletul nu face aceasta în viață fiind, e osândit s-o facă după moarte. El trebuie să rătăcească pe pământ—oh!

to wander through the world—oh, woe is me!—and witness what it cannot share, but might have shared on earth, and turned to happiness!"

Again the spectre raised a cry, and shook its chain and wrung its shadowy hands.

"You are fettered," said Scrooge, trembling. "Tell me why?"

"I wear the chain I forged in life," replied the ghost. "I made it link by link, and yard by yard; I girded it on of my own free will, and of my own free will I wore it. Is its pattern strange to *you*?"

Scrooge trembled more and more.

"Or would you know," pursued the ghost, "the weight and length of the strong coil you bear yourself? It was full as heavy and as long as this, seven Christmas Eves ago. You have laboured on it, since. It is a ponderous chain!"

Scrooge glanced about him on the floor, in the expectation of finding himself surrounded by some fifty or sixty fathoms of iron cable: but he could see nothing.

"Jacob," he said imploringly. "Old Jacob Marley, tell me

vai mie!—şi să vadă bine tot ceea ce ar fi putut să-i folosească pentru fericirea sa.

Şi din nou scoase fantoma un ţipăt, scutură lanţul şi-şi frânse mâinile de fantomă.

—Eşti în lanţuri, zise Scrooge, tremurând ca varga. Spune-mi de ce?

—Port lanţul pe care mi l-am făurit în viaţă, răspunse fantoma; mi l-am făurit verigă cu verigă, metru cu metru; mi-am încolăcit cu el brâul din propria mea voinţă, şi cu propria mea voinţă l-am purtat pe mine. Alcătuirea lui *îţi pare* poate ciudată.

Scrooge tremura din ce în ce mai tare.

—Sau poate doreşti să ştii, contiuă fantoma, povara şi lungimea lanţului pe care-l porţi tu? Era tot aşa de greu şi tot aşa de lung ca şi al meu, acum şapte Crăciunuri; dar ai mai lucrat la dânsul de atunci; acum e un lanţ enorm!

Scrooge privi în jurul său pe jos, aşteptând să se vadă înlănţuit în cel puţin cincizeci sau şaizeci de metri de fiare, dar nu văzu nimic.

—Jacob, zise el cu un glas rugător, bunul meu Jacob

more. Speak comfort to me, Jacob!”

“I have none to give,” the ghost replied. “It comes from other regions, Ebenezer Scrooge, and is conveyed by other ministers, to other kinds of men. Nor can I tell you what I would. A very little more, is all permitted to me. I cannot rest, I cannot stay, I cannot linger anywhere. My spirit never walked beyond our counting-house—mark me!—in life my spirit never roved beyond the narrow limits of our money-changing hole; and weary journeys lie before me!”

It was a habit with Scrooge, whenever he became thoughtful, to put his hand in his breeches pockets. Pondering on what the ghost had said, he did so now, but without lifting up his eyes, or getting off his knees.

“You must have been very slow about it, Jacob,” Scrooge observed, in a business-like manner, though with humility and deference.

“Slow!” the ghost repeated.

“Seven years dead,” mused Scrooge. “And travelling all the time?”

“The whole time,” said the ghost. “No rest, no peace.

Marley, vorbeşte-mi, spune-mi un cuvânt de mângâiere, Jacob!

—N-am nicio mângâiere de dat, răspunse fantoma; mângâierea vine din alte regiuni, Ebenezer Scrooge, şi e dusă de alţi mesageri unei alte speţe de oameni. Nu-ţi pot spune măcar ceea ce aş vrea să-ţi spun; nu-mi e permis să adaug decât foarte puţine: nu pot să mă opresc, nu pot să rămân nicăieri. Ascultă: cât am trăit, spiritul meu n-a ieşit niciodată din limitele înguste ale biroului nostru, şi acum am lungi şi grele călătorii de făcut!

Scrooge avea un obicei, că îndată ce cădea pe gânduri, îşi vâra mâinile în buzunarele pantalonilor: şi le vârî şi acuma, cu gândul la ceea ce-i spunea fantoma, dar fără a ridica ochii, şi tot în genunchi.

—Trebuie să fi mers foarte încet, Jacob, observă Scrooge cu grija unui om de afaceri, dar respectuos şi cu umilinţă.

—Încet! repetă fantoma.

—Mort de şapte ani, îşi zise Scrooge, şi toată vremea asta pe drumuri!

—Da, toată vremea asta! zise fantoma, nici odihnă, nici

Incessant torture of remorse."

"You travel fast?" said Scrooge.

"On the wings of the wind," replied the ghost.

"You might have got over a great quantity of ground in seven years," said Scrooge.

The ghost, on hearing this set up another cry, and clanked its chain so hideously in the dead of the night, that the ward would have been justified in indicting it for a nuisance.

"Oh! captive, bound, and double-ironed," cried the phantom, "not to know, that ages of incessant labour, by immortal creatures, for this earth must pass into eternity before the good of which it is susceptible is all developed. Not to know that any Christian spirit working kindly in its little sphere, whatever it may be, will find its mortal life too short for its vast means of usefulness. Not to know that no space of regret can make amends for one life's opportunities misused! Yet such was I! Oh! such was I!"

"But you were always a good man of business, Jacob," faltered Scrooge, who now began to apply this to himself.

pace, şi cu chinul remuşcării veşnice.

—Călătoreşti repede? întrebă Scrooge.

—Pe aripile vântului, răspunse celălalt.

—Trebuie să fi văzut multe ţări în şapte ani?

La auzul acestor cuvinte ale lui Scrooge, fantoma scoase un nou ţipăt, şi scutură lanţul atât de groaznic în tăcerea nopţii, că poliţia ar fi putut cu drept cuvânt să-i toarne proces-verbal pentru tulburarea liniştii publice.

—Ah! Să fii captiv, înlănţuit, încărcat de fiare, strigă fantoma, şi să nu ştii că veacurile se vor pierde în veşnicie, înainte ca binele de care acest pământ e capabil să se poată pe deplin dezvolta; să nu ştii că orice suflet creştinesc, lucrând în mod caritabil în sfera-i cea mică, oricare ar fi ea, va găsi viaţa sa muritoare prea scurtă pentru vastele mijloace de utilitate cu care era înzestrat; să nu ştii că nicio părere de rău nu poate reînvia ocaziile pierdute ale vieţii... Şi totuşi aşa am fost eu, n-am ştiut nimic!

—Dar ai fost întotdeauna un om îndemânatic în afaceri, Jacob, bolborosi Scrooge, care începu să-şi aplice soarta fantomei.

"Business!" cried the ghost, wringing its hands again. "Mankind was my business. The common welfare was my business; charity, mercy, forbearance, and benevolence, were, all, my business. The dealings of my trade were but a drop of water in the comprehensive ocean of my business!"

It held up its chain at arm's length, as if that were the cause of all its unavailing grief, and flung it heavily upon the ground again.

"At this time of the rolling year," the spectre said, "I suffer most. Why did I walk through crowds of fellow-beings with my eyes turned down and never raise them to that blessed Star which led the Wise Men to a poor abode? Were there no poor homes to which its light would have conducted *me*?"

Scrooge was very much dismayed to hear the spectre going on at this rate, and began to quake exceedingly.

"Hear me!" cried the ghost. "My time is nearly gone."

"I will," said Scrooge. "But don't be hard upon me! Don't be flowery, Jacob! Pray!"

"How it is that I appear before you in a shape that you

—În afaceri! strigă fantoma, frângându-şi din nou mâinile: afacerea mea a fost omul. Binele omenirii a fost afacerea mea; mila, caritatea, toleranța şi bunătatea, iată afacerea mea; afacerile comerțului meu nu erau decât o picătură de apă în imensul ocean al afacerii mele.

Fantoma ridică lanțul până la înălțimea brațului, ca şi cum el ar fi fost pricina mâhnirii sale adânci, apoi îl trânti cu putere la pământ.

—Pe această vreme a anului, continuă fantoma, sufăr mai mult ca oricând. Ah!.. De ce să mă plimb prin mulțimea semenilor mei cu privirile în jos, în loc să le ridic către acea binecuvântată stea care conduce pe înțelepți la locuința sărăciei? Nu mai există oare casă săracă, către care să mă conducă lumina ei?

Scrooge era foarte abătut auzind fantoma văitându-se astfel asupra trecutului, şi tremură de groază.

—Ascultă, îi strigă fantoma, timpul de care dispun aproape a trecut.

—Ascult, zise Scrooge, dar nu fi prea aspru cu mine, Jacob, aibi milă de mine, te rog.

—Cum se face că îți apar sub această formă omenească,

can see, I may not tell. I have sat invisible beside you many and many a day."

It was not an agreeable idea. Scrooge shivered, and wiped the perspiration from his brow.

"That is no light part of my penance," pursued the ghost. "I am here to-night to warn you, that you have yet a chance and hope of escaping my fate. A chance and hope of my procuring, Ebenezer."

"You were always a good friend to me," said Scrooge. "Thank'ee!"

"You will be haunted," resumed the ghost, "by three spirits."

Scrooge's countenance fell almost as low as the ghost's had done.

"Is that the chance and hope you mentioned, Jacob?" he demanded, in a faltering voice.

"It is."

"I—I think I'd rather not," said Scrooge.

"Without their visits," said the ghost, "you cannot hope to shun the path I tread. Expect the first to-morrow, when the

nici eu nu ştiu. Dar de multe, de foarte multe ori am şezut lângă tine fără ca să mă vezi.

Ideea nu era tocmai plăcută. Scrooge se îngrozi şi-şi şterse fruntea de o sudoare rece.

—Şi asta nu e tocmai partea cea mai uşoară a pocăinţei mele; am venit aici noaptea aceasta ca să te previn că mai ai încă putinţa şi nădejdea de a scăpa de soarta mea. Această putinţă şi nădejde mi le vei datora mie, Ebenezer.

—Ai fost întotdeauna un bun prieten; îţi mulţumesc, Jacob.

—Îţi vor apărea trei duhuri, zise fantoma.

Scrooge crezu că şi falca lui era să cază tot aşa de jos ca a fantomei.

—Asta-i nădejdea de care-mi vorbeşti, Jacob? întrebă el bolborosind.

—Da.

—Cred... Cred că m-aş lipsi bucuros de ele, zise Scrooge.

—Fără aceste trei vizite, zise fantoma, nu te poţi feri de drumul pe care merg. Aşteaptă pe cel dintâi mâine dimineaţă

bell tolls one.”

“Couldn’t I take ‘em all at once, and have it over, Jacob?” hinted Scrooge.

“Expect the second on the next night at the same hour. The third upon the next night when the last stroke of twelve has ceased to vibrate. Look to see me no more; and look that, for your own sake, you remember what has passed between us!”

When it had said these words, the spectre took its wrapper from the table, and bound it round its head, as before. Scrooge knew this, by the smart sound its teeth made, when the jaws were brought together by the bandage. He ventured to raise his eyes again, and found his supernatural visitor confronting him in an erect attitude, with its chain wound over and about its arm.

The apparition walked backward from him; and at every step it took, the window raised itself a little, so that when the spectre reached it, it was wide open. It beckoned Scrooge to approach, which he did. When they were within two paces of each other, Marley’s ghost held up its hand, warning him to come no nearer. Scrooge stopped.

când orologiul va bate unu.

—Nu s-ar putea să le primesc pe câteşitrele deodată, şi ca totul să se isprăvească, Jacob?

—Aşteaptă pe cel d-al doilea noaptea următoare la aceeaşi oră, şi pe al treilea noaptea cealaltă, când ultima bătaie a miezului nopții va fi încetat. Pe mine n-ai să mă mai revezi, aibi dar grijă, pentru binele tău, de a nu uita ceea ce s-a petrecut între noi.

La ultimele cuvinte, fantoma îşi reluă basmaua de pe masă, se legă la cap ca mai înainte. Scrooge o ghici după şcrâşnitul dinților care se loviră apropindu-se. Încercă să ridice ochii, şi văzu pe mosafirul său supraomenesc cum îl privea în ochi, cu vergile lanțului încolăcite în jurul brațului.

Vedenia se depărtă deandaratelea, şi la fiecare pas ce făcea, fereastra se deschidea câte puțin, aşa că în minutul când era aproape de ea, se deschise cu totul. Ea făcu semn lui Scrooge să se apropie, ceea ce el şi făcu. Cum fură la doi paşi unul de altul, fantoma îi porunci cu un gest să se oprească. Scrooge se opri.

Not so much in obedience, as in surprise and fear; for on the raising of the hand, he became sensible of confused noises in the air; incoherent sounds of lamentation and regret; wailings inexpressibly sorrowful and self-accusatory. The spectre, after listening for a moment, joined in the mournful dirge; and floated out upon the bleak, dark night.

Scrooge followed to the window: desperate in his curiosity. He looked out.

The air was filled with phantoms, wandering hither and thither in restless haste, and moaning as they went. Every one of them wore chains like Marley's ghost; some few (they might be guilty governments) were linked together; none were free. Many had been personally known to Scrooge in their lives. He had been quite familiar with one old ghost, in a white waistcoat, with a monstrous iron safe attached to its ankle, who cried piteously at being unable to assist a wretched woman with an infant, whom it saw below, upon a doorstep. The misery with them all was, clearly, that they sought to interfere, for good, in human matters, and had lost the power for ever.

Whether these creatures faded into mist, or mist enshrouded them, he could not tell. But they and their spirit

Se opri nu atât din supunere, cât din surprindere şi de spaimă; căci în momentul când mâna fantomei se ridica, el auzi zgomote nelămurite în aer, sunete neînţelese de vaiete şi de regrete, plânsete dureroase şi glasuri care se învinovăţeau. După o clipă de atenţie, fantoma se amestecă în acel cor de jale, şi zbură afară pe aripile negre ale nopţii.

Scrooge făcu doi paşi spre fereastră, şi cu o curiozitate disperată privi afară.

Aerul era plin de fantome care rătăceau cu neliniştea unor suflete îndurerate şi văicărindu-se. Fiecare trăgea după sine un lanţ ca şi fantoma lui Marley. Unele din ele (poate vreun minister culpabil) erau înlănţuite laolaltă; nici una nu era liberă. Multe din ele erau vechi cunoştinţe de ale lui Scrooge. Fusese intim cu o fantomă bătrână îmbrăcată într-o vestă albă, care târa după sine o imensă casă de fier ce-i atârna de călcâi, şi care ţipa în mod jalnic de durere că nu putea să ajute pe o femeie nenorocită, care zăcea cu copilul ei pe prispa unei uşi. Chinul acestor fantome era că se sileau să facă binele în lume, şi nu mai aveau puterea trebuincioasă ca să-l facă.

Fie că aceste făpturi se pierdură în ceaţă, fie că ceaţa le acoperi, Scrooge nu-şi dădu bine seama; destul că ele

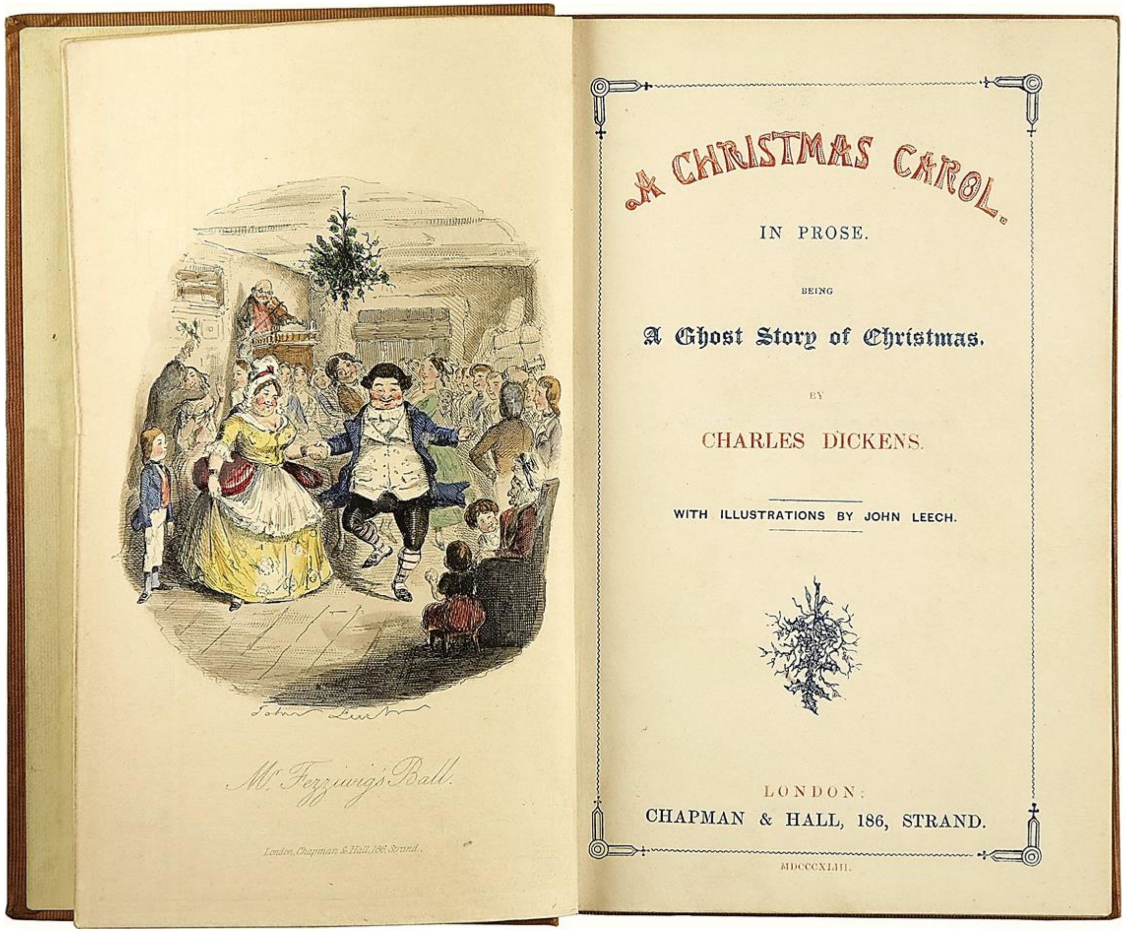
voices faded together; and the night became as it had been when he walked home.

Scrooge closed the window, and examined the door by which the ghost had entered. It was double-locked, as he had locked it with his own hands, and the bolts were undisturbed. He tried to say "Humbug!" but stopped at the first syllable. And being, from the emotion he had undergone, or the fatigues of the day, or his glimpse of the invisible world, or the dull conversation of the ghost, or the lateness of the hour, much in need of repose, went straight to bed, without undressing, and fell asleep upon the instant.

dispărură şi ecoul nu mai repeta glasurile lor de fantome.

Scrooge închise ferestra şi cercetă uşa prin care intrase fantoma. Era încuiată şi încă de două ori, ca mai înainte. Zăvorul era pus. Se opinti să zică: „Prostie!" dar nu putu să articuleze decât prima silabă. Emoția ce încercase, oboselile de peste zi, vederea unei lumi nevăzute, puțin plăcuta convorbire cu fantoma şi ora înaintată, totul în sfârşit îl predispunea spre odihnă. Se trânti în pat, fără a se dezbrăca, şi adormi numaidecât.

Charles Dickens
A Christmas Carol. 1843
O noapte de Crăciun. 1907
Parallel Texts.
38

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

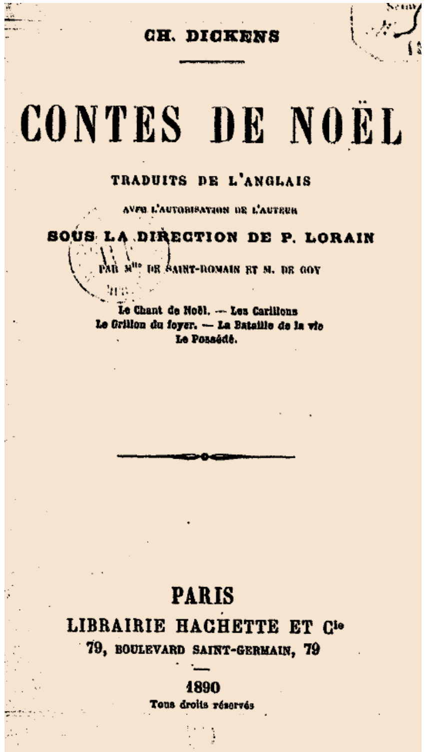
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

Stave Two

Partea a doua

The first of the three spirits

Cel dintâi din cele trei duhuri

CH. DICKENS

CONTES DE NOËL

TRADUITS DE L'ANGLAIS

AVEC L'AUTORISATION DE L'AUTEUR

SOUS LA DIRECTION DE P. LORAIN

PAR Mlle DE SAINT-ROMAIN ET M. DE GOY

Le Chant de Noël. — Les Carillons
Le Grillon du foyer. — La Bataille de la vie
Le Possédé.

PARIS
LIBRAIRIE HACHETTE ET Cie
79, BOULEVARD SAINT-GERMAIN, 79

1890
Tous droits réservés

Contemporary
Literature Press

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

When Scrooge awoke, it was so dark, that, looking out of bed, he could scarcely distinguish the transparent window from the opaque walls of his chamber. He was endeavouring to pierce the darkness with his ferret eyes, when the chimes of a neighbouring church struck the four quarters. So he listened for the hour.

To his great astonishment the heavy bell went on from six to seven, and from seven to eight, and regularly up to twelve; then stopped. Twelve! it was past two when he went to bed. The clock was wrong. An icicle must have got into the works. Twelve!

He touched the spring of his repeater, to correct this most preposterous clock. Its rapid little pulse beat twelve; and stopped.

"Why, it isn't possible," said Scrooge, "that I can have slept through a whole day and far into another night. It isn't possible that anything has happened to the sun, and this is twelve at noon!"

The idea being an alarming one, he scrambled out of bed, and groped his way to the window. He was obliged to rub the frost off with the sleeve of his dressing-gown before

Când Scrooge se deşteptă, era aşa beznă, că plimbându-şi ochii săi iscoditori afară din pat, de abia putu să distingă ferestra străvezie de pereții opaci ai odăii. În mijlocul acestui întuneric de nepătruns, ceasornicul unei biserici din apropiere bătu cele patru sferturi: Scrooge ascultă pentru a şti ce oră este: spre marea sa mirare, clopotul bătu unu, două, trei patru şi aşa mai departe regulat până la douăsprezece. Să fie miezul zilei sau miezul nopții?... Era trecut de două când se culcase. Ceasornicul se înşela dar, pesemne că vreun țurțure a căzut înăuntrul soneriei...

Scrooge atinse resortul ceasornicului său cu repetiție... Unu, două, trei, patru etc., până la douăsprezece, ca şi ceasornicul bisericii.

„E cu neputință, îşi zise Scrooge, să fi dormit o zi întreagă şi o parte din noaptea următoare. N-o fi pățit ceva soarele?"

Alergă la fereastră, şterse aburul înghețat al geamurilor; dar nu putu vedea altceva decât că ceața era tot aşa de deasă şi geroasă... Aide, să mă culc, e miezul nopții, va

he could see anything; and could see very little then. All he could make out was, that it was still very foggy and extremely cold, and that there was no noise of people running to and fro, and making a great stir, as there unquestionably would have been if night had beaten off bright day, and taken possession of the world. This was a great relief, because "three days after sight of this first of exchange pay to Mr Ebenezer Scrooge or his order," and so forth, would have become a mere United States' security if there were no days to count by.

Scrooge went to bed again, and thought, and thought, and thought it over and over and over, and could make nothing of it. The more he thought the more perplexed he was; and the more he endeavoured not to think, the more he thought.

Marley's ghost bothered him exceedingly. Every time he resolved within himself, after mature inquiry, that it was all a dream, his mind flew back again, like a strong spring released, to its first position, and presented the same problem to be worked all through, "Was it a dream or not?"

Scrooge lay in this state until the chime had gone three quarters more, when he remembered, on a sudden, that the

veni şi ziua odată..., că de n-ar veni, ce o să mă fac cu polițele plătibile la termen care expiră mâine.

Scrooge se culcă din nou, şi se cufundă în gânduri. Cu cât cugeta mai mult, cu atât se zăpăcea mai rău, şi cu cât se zăpăcea mai rău, cu atât cugeta mai mult. Umbra lui Marley îi dădea de furcă... „Să fi fost numai un vis?...Oh! Da, a fost vis..." Şi cu toate acestea, zadarnic îşi repeta această convingere, căci aceeaşi problemă îi venea mereu în minte şi veşnic nedezlegată.

Scrooge rămase în starea aceasta până ce ceasornicul bătu trei sferturi, şi-şi aduse aminte că umbra lui Marley l-a

ghost had warned him of a visitation when the bell tolled one. He resolved to lie awake until the hour was passed; and, considering that he could no more go to sleep than go to heaven, this was perhaps the wisest resolution in his power.

The quarter was so long, that he was more than once convinced he must have sunk into a doze unconsciously, and missed the clock. At length it broke upon his listening ear.

"Ding, dong!"

"A quarter past," said Scrooge, counting.

"Ding, dong!"

"Half-past," said Scrooge.

"Ding, dong!"

"A quarter to it," said Scrooge.

"Ding, dong!"

"The hour itself," said Scrooge triumphantly, "and nothing else!"

He spoke before the hour bell sounded, which it now did with a deep, dull, hollow, melancholy One. Light flashed up in the room upon the instant, and the curtains of his bed were drawn.

The curtains of his bed were drawn aside, I tell you, by

prevenit că va primi întâia vizită la ora unu. Se hotărî să aştepte treaz până atunci. Ce altceva putea să facă, văzând că nu poate dormi deloc?

Cele cincisprezece minute îi fură atât de lungi, că i se păru de multe ori că adormise adânc... În sfârşit ceasornicul începe a suna.

„Bang, bang!"

„Un sfert", zise Scrooge numărând.

„Bang, bang!"

„Jumătatea", zise Scrooge.

„Bang, bang!"

„Trei sferturi", zise Scrooge.

„Bang, bang!"

„Ora întreagă!" strigă el încântat, „şi încă nimic!"

El zisese aceste cuvinte înainte ca ceasornicul să fi bătut ora unu. Dar când bătu deodată un *unu* puternic, adânc melancolic, în aceeaşi clipă odaia se ilumină, iar perdelele patului fură date la o parte.

Vă zic că perdelele patului fură date la o parte, dar de o

a hand. Not the curtains at his feet, nor the curtains at his back, but those to which his face was addressed. The curtains of his bed were drawn aside; and Scrooge, starting up into a half-recumbent attitude, found himself face to face with the unearthly visitor, who drew them: as close to it as I am now to you, and I am standing in the spirit at your elbow.

It was a strange figure—like a child: yet not so like a child as like an old man, viewed through some supernatural medium which gave him the appearance of having receded from the view, and being diminished to a child's proportions. Its hair, which hung about its neck and down its back, was white as if with age; and yet the face had not a wrinkle in it, and the tenderest bloom was on the skin. The arms were very long and muscular; the hands the same, as if its hold were of uncommon strength. Its legs and feet, most delicately formed, were, like those upper members, bare. It wore a tunic of the purest white; and round its waist was bound a lustrous belt, the sheen of which was beautiful. It held a branch of fresh green holly in its hand; and, in singular contradiction of that wintry emblem, had its dress trimmed with summer flowers. But the strangest thing about it was, that from the crown of its

mână străină şi nu de a lui; şi nu perdelele de dinapoia patului, nu perdelele de pe de lături, ci chiar perdelele de dinainte, către care era întors cu fața. Scrooge tresări şi se sprijini de pernă; el rămase față în față cu musafirul său supranatural, care dăduse la o parte perdelele patului, față în față cu dânsul, cum stau eu față în față cu D-ta cititorule, în mintea d-tale.

Avea o înfățişare stranie... parcă de copil; dar nu atât de copil cât de moşneag, întrevăzut printr-un farmec ciudat, care îți înşela vederea micşorându-se până la proporțiile unui copil. Părul care-i fâlfâia pe gât şi care-i ajungea până de desubtul taliei, părea a fi albit de vremi, deşi obrazu-i nu avea nicio zbârcitură iar pielița-i era de o frăgezime delicată. Brațele sale erau lungi şi musculoase, iar mâinile late trădau o putere neobişnuită; picioarele, bine formate, erau goale ca şi brațele; purta o tunică de albeața cea mai curată şi o cingătoare de un verde strălucitor; în mână ținea o ramură de vâsc, şi în contradicție cu această emblemă a iernii, haina lui era împodobită cu flori văratice; dar, ceva mai straniu decât toate, într-însul, era că din vârful capului său țâşnea un şipot de lumină care făcea să se vadă tot ce v-am descris;—ceea ce explică fireşte pentru ce vedenia în momentele-i de supărare,

head there sprang a bright, clear jet of light, by which all this was visible; and which was doubtless the occasion of its using, in its duller moments, a great extinguisher for a cap, which it now held under its arm.

Even this, though, when Scrooge looked at it with increasing steadiness, was *not* its strangest quality. For as its belt sparkled and glittered now in one part and now in another, and what was light one instant, at another time was dark, so the figure itself fluctuated in its distinctness; now being a thing with one arm, now with one leg, now with twenty legs, now a pair of legs without a head, now a head without a body; of which dissolving parts, no outline would be visible in the dense gloom wherein they melted away. And in the very wonder of this, it would be itself again; distinct and clear as ever.

"Are you the spirit, sir, whose coming was foretold to me?" asked Scrooge.

"I am!"

The voice was soft and gentle. Singularly low, as if, instead of being so close beside him, it were at a distance.

"Who, and what are you?" Scrooge demanded.

întrebuința ca pălărie o enormă stingătoare de lumânări, pe care o ținea la subțioară.

Ei bine! Cu toate că aceasta era deja foarte stranie, Scrooge observă ceva şi mai straniu: reflexele schimbătoare ale cingătoarei vedeniei luminau rând pe rând, când o parte când alta a corpului, în aşa chip că toată figura se vedea mai mult sau mai puțin lămurit, mai mult sau mai puțin complet în aparență; aici vedeai o ființă cu un singur braț, aici o ființă cu un singur picior, cu două picioare dar fără cap, cu cap dar fără corp, iar membrele tăiate nu lăsau nici o urmă vădită în bezna în care se pierdeau; apoi, minune şi mai mare, vedenia rămânea veşnic aceeaşi.

—D-ta eşti Duhul a cărui vizită mi-a fost anunțată? întrebă Scrooge.

—Chiar eu.

Glasul era atât de dulce şi de încet, că ai fi crezut că vine din depărtare.

—Cine eşti şi ce eşti? întrebă Scrooge.

"I am the Ghost of Christmas Past."

"Long past?" inquired Scrooge, observant of his dwarfish stature.

"No. Your past."

Perhaps Scrooge could not have told anybody why, if anybody could have asked him, but he had a special desire to see the spirit in his cap; and begged him to be covered.

"What!" exclaimed the ghost, "would you so soon put out, with worldly hands, the light I give? Is it not enough that you are one of those whose passions made this cap, and force me through whole trains of years to wear it low upon my brow?"

Scrooge reverently disclaimed all intention to offend, or any knowledge of having wilfully "bonneted" the spirit at any period of his life. He then made bold to inquire what business brought him there.

"Your welfare!" said the ghost.

Scrooge expressed himself much obliged, but could not help thinking that a night of unbroken rest would have been more conducive to that end. The spirit must have heard him thinking, for it said immediately—

—Sunt Duhul Crăciunului trecut.

—Trecut de mult? întrebă Scrooge, observând statura lui de pitic.

—Nu... Crăciunul tău din anul trecut.

Poate că Scrooge n-ar fi ştiut să explice motivul, de-ar fi fost întrebat.., dar resimțea o vie dorință de a vedea Duhul cu pălăria pe cap, şi-l rugă să se acopere.

—Cum! strigă Duhul. Deja vrei să stingi cu mâinile-ți lumeşti lumina ce răspândesc? Nu ți-e de ajuns, că eşti unul dintre aceia a căror patimi au făcut pălăria aceasta, şi că mă sileşti a o purta pe capul meu timp de veacuri şi de veacuri?

Scrooge, cu un ton respectuos, se scuză că n-a vrut să-l insulte, şi mărturisi că nu-şi aduce aminte să fi avut vreodată prilejul în viață de a-l fi silit să se acopere. Apoi îşi luă inima în dinți şi-l întrebă de motivul care-l aduce.

—*Binele* tău, răspunse Duhul.

—Mulțumesc, răspunse Scrooge, care nu se putu opri să nu-şi zică în gând că ar fi preferat mai bine un somn zdravăn şi nesupărat.

Duhul îi înțelese gândul, căci îi răspunse numaidecât:

"Your reclamation, then. Take heed!"

It put out its strong hand as it spoke, and clasped him gently by the arm.

"Rise! and walk with me!"

It would have been in vain for Scrooge to plead that the weather and the hour were not adapted to pedestrian purposes; that bed was warm, and the thermometer a long way below freezing; that he was clad but lightly in his slippers, dressing-gown, and nightcap; and that he had a cold upon him at that time. The grasp, though gentle as a woman's hand, was not to be resisted. He rose; but finding that the spirit made towards the window, clasped its robe in supplication.

"I am a mortal," Scrooge remonstrated, "and liable to fall."

"Bear but a touch of my hand *there*," said the spirit, laying it upon his heart, "and you shall be upheld in more than this!"

As the words were spoken, they passed through the wall, and stood upon an open country road, with fields on either hand. The city had entirely vanished. Not a vestige of it was to be seen. The darkness and the mist had vanished with

—Vreau convertirea ta, bagă de seamă!

Şi vorbind astfel, întinse mâna şi-l apucă încet de braţ:

—Scoală şi vino după mine!

În zadar ar fi refuzat Scrooge această plimbare, obiectând că nici vremea, nici ora nu erau priincioase pentru plimbat, că patul era cald şi termometrul desubtul lui zero; că nici costumul în care se afla—halat, scufă de noapte şi papuci,—nici guturaiul ce avea, nu-i permiteau aceasta. Era cu neputinţă a se împotrivi unei strângeri atât de dulci. Se sculă; dar când văzu că Duhul se îndrepta către fereastră, el luă o înfăţişare rugătoare:

—Sunt un biet muritor, zise el, şi pot cădea.

—Ajunge ca mâna mea să-ţi atingă inima, zise Duhul, care făcu ceea ce spunea, ca să nu te mai temi de nimic.

Şi într-adevăr, ei străbătură prin perete şi se găsiră deodată în mijlocul unei câmpii, departe de oraş: ceaţa pierise precum şi întunericul; era o zi frumoasă de iarnă cu o zăpadă de curând căzută.

it, for it was a clear, cold, winter day, with the snow upon the ground.

"Good Heaven!" said Scrooge, clasping his hands together, as he looked about him. "I was bred in this place. I was a boy here!"

—Sfinte Dumnezeule! zise Scrooge împreunându-şi mâinile şi privind în jurul său. Aici am fost crescut, aici mi-am petrecut copilăria.

The spirit gazed upon him mildly. Its gentle touch, though it had been light and instantaneous, appeared still present to the old man's sense of feeling. He was conscious of a thousand odours floating in the air, each one connected with a thousand thoughts, and hopes, and joys, and cares long, long forgotten!

Duhul îi aruncă o căutătură blândă. Şi bătrânul Scrooge simțea încă pe inima lui întipărirea înviorătoare a mâinii care îl atinsese adineaori; îi se păru că respiră în aer o mulțime de parfumuri, legat fiecare de mii de amintiri, de speranțe, de bucurii, sentimente uitate de multă, foarte multă vreme.

"Your lip is trembling," said the ghost. "And what is that upon your cheek?"

—Tremuri? zise Duhul.

Scrooge muttered, with an unusual catching in his voice, that it was a pimple; and begged the ghost to lead him where he would.

Scrooge bolborosi ceva neînțeles, apoi îl rugă să-l ducă unde vrea el.

"You recollect the way?" inquired the spirit.

—Îți mai aduci aminte drumul? întrebă Duhul.

"Remember it!" cried Scrooge, with fervour; "I could walk it blindfold."

—Dacă mi-l aduc aminte! strigă Scrooge pasionat. L-aş cutreiera cu ochii închişi.

"Strange to have forgotten it for so many years!" observed the ghost. "Let us go on."

—Nu ți se pare ciudat că l-ai uitat timp de atâția ani?... Să mergem, zise Duhul.

They walked along the road—Scrooge recognising every gate, and post, and tree—until a little market-town appeared in the distance, with its bridge, its church, and winding river. Some shaggy ponies now were seen trotting towards them with boys upon their backs, who called to other boys in country gigs and carts, driven by farmers. All these boys were in great spirits, and shouted to each other, until the broad fields were so full of merry music, that the crisp air laughed to hear it.

Şi merseră împreună pe acel drum. Scrooge recunoştea toate porţile, toate despărţiturile, toţi arborii, până ce le apăru în depărtare un orăşel cu podul, cu biserica şi cu gârla lui şerpuitoare. Zăriră câţiva copii călare pe căluţi cu coame lungi, care strigau pe alţi copii în cărucioare câmpeneşti, şi care conduse de ţărani. Toţi aceşti copii erau de o veselie nesupusă, şi umpleau aerul cu muzica zgomotoasă a vocii lor.

"These are but shadows of the things that have been," said the ghost. "They have no consciousness of us."

—Ăştia-s numai umbrele celor ce au existat, zise Duhul: ei nici nu ne văd nici nu ne aud.

The jocund travellers came on; and as they came, Scrooge knew and named them every one. Why was he rejoiced beyond all bounds to see them? Why did his cold eye glisten, and his heart leap up as they went past? Why was he filled with gladness when he heard them give each other Merry Christmas, as they parted at cross-roads and byways, for their several homes? What was Merry Christmas to Scrooge? Out upon Merry Christmas! What good had it ever done to him?

Veselii călători se apropiară, şi Scrooge îi recunoscu pe toţi, chemându-i pe numele lor. Pentru ce-i pricinuia vederea lor atâta bucurie? Pentru ce-i străluceau ochii? Pentru ce-i tresălta inima la fiecare privelişte? Pentru ce s-a crezut aşa de fericit auzindu-i cum îşi urau un Crăciun vesel, şi văzându-i cum se încrucişau la răspântiile şi drumurile care duceau la casele lor? Ce era pentru Scrooge un Crăciun vesel? Departe, departe de el, Crăciunul vesel! Ce bine îi făcuse vreodată?

"The school is not quite deserted," said the ghost. "A

—Şcoala nu s-a golit încă, zise Duhul; un copil

solitary child, neglected by his friends, is left there still."

Scrooge said he knew it. And he sobbed.

They left the high road, by a well-remembered lane, and soon approached a mansion of dull red brick, with a little weather-cock-surmounted cupola on the roof, and a bell hanging in it. It was a large house, but one of broken fortunes; for the spacious offices were little used, their walls were damp and mossy, their windows broken, and their gates decayed. Fowls clucked and strutted in the stables; and the coach-houses and sheds were overrun with grass. Nor was it more retentive of its ancient state, within; for entering the dreary hall, and glancing through the open doors of many rooms, they found them poorly furnished, cold and vast. There was an earthly savour in the air, a hilly bareness in the place, which associated itself somehow with too much getting up by candle-light, and not too much to eat.

They went, the ghost and Scrooge, across the hall, to a door at the back of the house. It opened before them, and disclosed a long, bare, melancholy room, made barer still by lines of plain deal forms and desks. At one of these a lonely boy was reading near a feeble fire; and Scrooge sat down upon

singuratic, părăsit de familia sa, a mai rămas într-însa.

—Îl ştiu, răspunse Scrooge şi suspină.

Părăsiră drumul cel mare şi, apucând pe un drum mai puțin cunoscut, ajunseră numaidecât la o casă de cărămidă cu un mic acoperiş în formă de cupolă cu sfârlează, sub care era un clopot. Era o casă mare, dar aproape în ruine, ce părea părăsită, cu pereții umezi şi înverziți de muşchi, cu geamurile sparte, cu uşile dărăpănate. Găini cotcodăceau prin grajduri, iarba creştea prin şoproane. Interiorul era tot aşa de pustiu ca şi exteriorul, mobilele erau sărace şi în largile apartamente se simțea un miros particular, care trăda că chiriaşii lor se sculau adesea la lumina lămpii şi nu avea de multe ori ce să mănânce.

Duhul şi Scrooge merseră de bătură într-o uşă dosnică, care se deschise, şi intrând se găsiră într-o sală lungă şi tristă, a cărei goliciune era şi mai izbitoare prin rândurile de bănci şi de pupitre. La un pupitru, lângă un foc slab, un copil citea... Scrooge şezu pe o bancă şi plânse când se recunoscu pe sine

a form, and wept to see his poor forgotten self as he had used to be.

Not a latent echo in the house, not a squeak and scuffle from the mice behind the panelling, not a drip from the half-thawed water-spout in the dull yard behind, not a sigh among the leafless boughs of one despondent poplar, not the idle swinging of an empty storehouse door, no, not a clicking in the fire, but fell upon the heart of Scrooge with softening influence, and gave a freer passage to his tears.

The spirit touched him on the arm, and pointed to his younger self, intent upon his reading. Suddenly a man, in foreign garments—wonderfully real and distinct to look at—stood outside the window, with an axe stuck in his belt, and leading by the bridle an ass laden with wood.

"Why, it's Ali Baba!" Scrooge exclaimed in ecstasy. "It's dear old honest Ali Baba! Yes, yes, I know! One Christmas time, when yonder solitary child was left here all alone, he *did* come, for the first time, just like that. Poor boy! And Valentine," said Scrooge, "and his wild brother Orson; there they go! And what's his name, who was put down in his drawers, asleep, at the gate of Damascus; don't you see him?

însuşi copil, aşa cum fusese odinioară.—El plânse, plânse mult şi bine; dar durerea i se uşură, ce-i drept: căci nu era un singur ecou în această sală—guiţatul şoarecilor sub scânduri, căderea apei pe jumătate îngheţată din curtea de alături, zumzetul vântului printre crăcile desfrunzite ale unui plop bătrân, lovirea continuă a uşii dulapului mişcată de vânt, până şi pâlpâiala focului,—care să nu deştepte un suspin în inima lui.

Duhul îl atinse cu mâna şi-i arătă copilul, acel el însuşi de altă dată, care citea cu atenţie. Deodată un om în haină ciudată se arătă afară, cu un topor atârnat de brâu şi ducând de căpăstru un măgar încărcat cu lemne: „Ăsta-i Ali-Baba! strigă Scrooge în extaz; e scumpul meu Ali-Baba; e el, îl recunosc! Într-o zi de Crăciun, când acest copil singuratic era aici, singur, ca şi astăzi, *el a venit*. Sărmane copil! Iată şi pe Valentin şi pe Orson, fratele său. Şi cestălalt, cum Doamne îl cheamă? Cel care a fost transportat adormit la poarta Damascului; nu-l vezi? Şi rândaşul sultanului, răsturnat de strigoi, e el cu picioarele în sus! Ce bine îmi pare, să se înveţe minte; cine l-a pus să se însoare cu o prinţesă?

And the Sultan's Groom turned upside-down by the Genii; there he is upon his head! Serve him right! I'm glad of it. What business had *he* to be married to the Princess?"

To hear Scrooge expending all the earnestness of his nature on such subjects, in a most extraordinary voice between laughing and crying, and to see his heightened and excited face, would have been a surprise to his business friends in the city, indeed.

"There's the parrot," cried Scrooge. "Green body and yellow tail, with a thing like a lettuce growing out of the top of his head; there he is! Poor Robin Crusoe, he called him, when he came home again after sailing round the island. 'Poor Robin Crusoe, where have you been, Robin Crusoe?' The man thought he was dreaming, but he wasn't. It was the parrot, you know. There goes Friday, running for his life to the little creek! Hollo! Hoop! Hollo!"

Then, with a rapidity of transition very foreign to his usual character, he said, in pity for his former self, "Poor boy!" and cried again.

"I wish," Scrooge muttered, putting his hand in his pocket, and looking about him, after drying his eyes with his

Câți din acei care vedeau în toate zilele pe Scrooge la Bursă sau în cartier, nu ar fi fost surprinşi auzindu-l vorbind de asemenea lucruri ale trecutului cu voce când veselă, când plângătoare, sau văzând figura-i emoționată de bucurie!

„Iată şi papagalul, continuă el, cu penele sale verzi, cu coada galbenă şi cu moțul ăsta pe cap, care seamănă cu o lăptucă: da e el; şi-l cheamă Robinson Crusoe, de când stăpânul său se întoarse acasă după ce făcuse înconjurul insulei. „Sărmane Robinson Crusoe! Unde te-ai dus, Robinson Crusoe? Călătorul crezu că visează, dar nu, nu visa, era chiar papagalul său. Iată şi pe Vineri; cum aleargă de tare; cum îşi pune viața în primejdie! Aleargă, aleargă şi mai tare, Vineri!"

Apoi Scrooge, schimbând direcția gândului său, lucru contrar obiceiului său, plânse înainte pe acela care citea toate aceste minuni, şi zicând „Sărmane copil!" plânse iar.

—Aş vrea... bâlbâi Scrooge, vârând mâna în buzunar şi privind în jurul său, după ce-şi ştersese lacrimile cu mâneca,

cuff—"but it's too late now."

"What is the matter?" asked the spirit.

"Nothing," said Scrooge. "Nothing. There was a boy singing a Christmas carol at my door last night. I should like to have given him something; that's all."

The ghost smiled thoughtfully, and waved its hand, saying as it did so, "Let us see another Christmas!" Scrooge's former self grew large at the words, and the room became a little darker and more dirty. The panels shrank, the windows cracked; fragments of plaster fell out of the ceiling, and the naked laths were shown instead; but how all this was brought about, Scrooge knew no more than you do. He only knew that it was quite correct; that everything had happened so; that there he was, alone again, when all the other boys had gone home for the jolly holidays.

He was not reading now, but walking up and down despairingly. Scrooge looked at the ghost, and with a mournful shaking of his head, glanced anxiously towards the door.

It opened; and a little girl, much younger than the boy, came darting in, and putting her arms about his neck, and

aş vrea.. dar e prea târziu.

—Ce? întrebă Duhul.

—Nimic, răspunse Scrooge, nimic. Aseară un copil a venit să cânte la uşa mea un cântec de Crăciun, aş fi vrut să-i dau ceva, şi atâta tot.

Duhul surâse cu un aer gânditor, apoi făcând un gest cu mâna, zise: „Să vedem acum un alt Crăciun". La aceste vorbe, Scrooge văzu mărindu-se pe celălalt el însuşi; sala se întunecă şi arătă mai murdară; pereții crăpară, ferestrele trosniră, bucăți de tencuială căzură din tavan, lăsând să se vază prin găuri şipcile acoperişului. Scrooge nu-şi dădea seama de această schimbare subită, dar recunoscu că ceea ce se petrecea era chiar realitatea, şi că se afla singur aici, ca şi odinioară, toți ceilalți copii fiind plecați în familiile lor ca să petreacă sfintele sărbători.

De astă dată numai citea, ci se plimba în sus şi în jos disperat. Scrooge se uită la duh, apoi cu o dătătură tristă din cap se uită spre uşă.

Ea se deschise, şi o fată mult mai tânără decât băiatul intră cu iuțeală, îl strânse în brațele ei, şi după multe sărutări,

often kissing him, addressed him as her "Dear, dear brother."

"I have come to bring you home, dear brother!" said the child, clapping her tiny hands, and bending down to laugh. "To bring you home, home, home!"

"Home, little Fan?" returned the boy.

"Yes!" said the child, brimful of glee. "Home, for good and all. Home for ever and ever. Father is so much kinder than he used to be, that home's like heaven! He spoke so gently to me one dear night when I was going to bed, that I was not afraid to ask him once more if you might come home; and he said Yes, you should; and sent me in a coach to bring you. And you're to be a man!" said the child, opening her eyes, "and are never to come back here; but first, we're to be together all the Christmas long, and have the merriest time in all the world."

"You are quite a woman, little Fan!" exclaimed the boy.

She clapped her hands and laughed, and tried to touch his head; but being too little, laughed again, and stood on tiptoe to embrace him. Then she began to drag him, in her childish eagerness, towards the door; and he, nothing loth to go, accompanied her.

îl numi fratele său, scumpul său frate. Vin să te iau, scumpe frate, zise ea bătând din mâini şi întrerupându-se pentru a râde; vin să te iau şi să te aduc acasă... da, acasă!

—Acasă, mică Fany? întrebă copilul.

—Da, răspunse tânăra fată fericită: acasă, şi încă de-a binelea şi pentru totdeauna! Tata e aşa de bun acuma, că ni se pare casa un rai; mi-a vorbit aşa de blând într-o noapte, când mă pregăteam să mă culc, că l-am întrebat dacă te vei întoarce iar la noi, şi mi-a răspuns că da; apoi a doua zi m-a trimis cu trăsura să te aduc. Ai să fii bărbat acuma, adause ea, şi n-ai să te mai întorci aici; dar întâi o să serbăm Crăciunul împreună şi o să petrecem... da, o să petrecem minunat!

—Te-ai făcut femeie în toată regula, acum, mică Fany! strigă şcolarul.

Ea bătu din mâini şi începu să râdă, apoi ridică braţul ca să vadă dacă poate să-i atingă capul; dar găsindu-se prea mică, ea râse iarăşi şi se înălţă pe vârful picioarelor spre a-l săruta, în sfârşit începu să-l tragă spre uşă cu o nerăbdare copilăroasă, iar el se lăsă a fi dus, fericit că o urma.

A terrible voice in the hall cried, "Bring down Master Scrooge's box, there!" and in the hall appeared the schoolmaster himself, who glared on Master Scrooge with a ferocious condescension, and threw him into a dreadful state of mind by shaking hands with him. He then conveyed him and his sister into the veriest old well of a shivering best-parlour that ever was seen, where the maps upon the wall, and the celestial and terrestrial globes in the windows, were waxy with cold. Here he produced a decanter of curiously light wine, and a block of curiously heavy cake, and administered instalments of those dainties to the young people; at the same time, sending out a negro servant to offer a glass of "something" to the postboy, who answered that he thanked the gentleman, but if it was the same tap as he had tasted before, he had rather not. Master Scrooge's trunk being by this time tied on to the top of the chaise, the children bade the schoolmaster good-bye right willingly; and getting into it drove gaily down the garden sweep: the quick wheels dashing the hoar-frost and snow from off the dark leaves of the evergreens like spray.

"Always a delicate creature, whom a breath might have

Un glas teribil strigară în sală: „Dați jos cufărul tânărului Scrooge!" Apoi apăru directorul Institutului, care onoră pe dl. Scrooge cu un salut sever, şi-l îngrozi scuturându-i mâna. În sfârşit, introduse pe el şi pe surioara sa în sala de studii cea mai rece din lume, în care până şi hărțile de pe pereți şi globurile pământeşti de pe ferestre răspândeau o temperatură de gheață. Aici, după ce porunci să i se aducă o sticluță cu vin de culoarea apei şi o lipie groasă, cinsti pe frate şi pe soră, servindu-i el însuşi. „Du-te, zise el unui servitor jigărit, du-te de cinsteşte pe poştalion cu un pahar cu vin." Poştalionul trimise vorbă că mulțumeşte, dar că preferă să nu bea dacă e din acelaşi vin din care a mai gustat altă dată. În vremea aceasta, cufărul fu aşezat deasupra trăsurii; copiii îşi luară rămas bun de la director şi se suiră în trăsură. Ea străbătu aleea din grădină, risipind sub roți fulgii de zăpadă care acopereau frunzele palide ale unui gard de arbuşti verzi.

—Ce făptură plăpândă, pe care un suflu ar ofili-o! zise

withered," said the ghost. "But she had a large heart!"

"So she had," cried Scrooge. "You're right I will not gainsay it, spirit. God forbid!"

"She died a woman," said the ghost, "and had as I think, children."

"One child," Scrooge returned.

"True," said the ghost. "Your nephew!"

Scrooge seemed uneasy in his mind; and answered briefly, "Yes."

Although they had but that moment left the school behind them, they were now in the busy thoroughfares of a city, where shadowy passengers passed and repassed; where shadowy carts and coaches battled for the way, and all the strife and tumult of a real city were. It was made plain enough, by the dressing of the shops, that here too it was Christmas time again; but it was evening, and the streets were lighted up.

The ghost stopped at a certain warehouse door, and asked Scrooge if he knew it.

"Know it!" said Scrooge. "Was I apprenticed here!"

They went in. At sight of an old gentleman in a Welsh wig, sitting behind such a high desk, that if he had been two

Duhul; dar ce inimă nobilă!

—Oh! da, ce inimă nobilă! strigă Scrooge; ai dreptate, nu eu voi zice contrariul.

—A murit măritată şi a lăsat doi copii, mi se pare? zise Duhul.

—Unul singur, răspunse Scrooge.

—Aşa e, zise Duhul. Pe nepotul tău.

Scrooge păru foarte încurcat şi răspunse scurt: „Da."

O clipă, numai, după părăsirea pensionului, Duhul şi Scrooge se găsiră în străzile foarte populate ale unui oraş, unde umbre de trăsuri umblau încolo şi încoace, unde umbre de trăsuri uruiau pe caldarâm, unde domnea în sfârşit vuietul unui oraş. După vitrinele magazinelor se vedea că e Crăciun; dar era noapte şi străzile străluceau de lumină.

Duhul se opri la uşa unui magazin şi întrebă pe Scrooge dacă-l recunoaşte.

—Fireşte că-l cunosc. Aici mi-am făcut ucenicia.

Intrară. La vederea unui moşneag, pe cap cu un smoc de păr frezat, care şedea dinaintea unui pupitru, Scrooge

inches taller he must have knocked his head against the ceiling, Scrooge cried in great excitement—

"Why, it's old Fezziwig! Bless his heart; it's Fezziwig alive again!"

Old Fezziwig laid down his pen, and looked up at the clock, which pointed to the hour of seven. He rubbed his hands; adjusted his capacious waistcoat; laughed all over himself, from his shoes to his organ of benevolence; and called out in a comfortable, oily, rich, fat, jovial voice—

"Yo ho, there! Ebenezer! Dick!"

Scrooge's former self, now grown a young man, came briskly in, accompanied by his fellow-'prentice.

"Dick Wilkins, to be sure!" said Scrooge to the ghost. "Bless me, yes. There he is. He was very much attached to me, was Dick. Poor Dick! Dear, dear!"

"Yo ho, my boys!" said Fezziwig. "No more work to-night. Christmas Eve, Dick. Christmas, Ebenezer! Let's have the shutters up," cried old Fezziwig, with a sharp clap of his hands, "before a man can say Jack Robinson!"

You wouldn't believe how those two fellows went at it! They charged into the street with the shutters—one, two,

strigă: „Ce văd? bătrânul Fezziwig; Dumnezeu să-l binecuvinteze! E chiar Fezziwig înviat!"

Bătrânul Fezziwig lăsă condeiul din mână şi se uită la ceasornic, arăta orele şapte; îşi frecă mâinile, îşi potrivi larga-i jachetă, râse cu multă poftă şi bună voinţă, şi strigă cu glas tare şi grav:

—Hei! Ebenezer, Dick!

Celălalt *eu* al lui Scrooge, devenit flăcău, intră repede însoţit de camaradul său de ucenicie.

„E Dick Wilkins, zise Scrooge Duhului. E chiar el! Ce mult am ţinut la dânsul! Sărmane Dick, bunule prieten!

—Ascultaţi, bravii mei băieţi, zise Fezziwig frecându-şi mâinile, destul cu lucrul pe ziua de azi. E ajunul Crăciunului, Dick; ajunul Crăciunului Ebenezer! Haide, închideţi prăvălia.

Cei doi ucenici nu aşteptară să li se spuie de două ori. Cât ai clipi din ochi ei puseră obloanele, le înşurubară şi le

three—had 'em up in their places—four, five, six—barred 'em and pinned 'em—seven, eight, nine—and came back before you could have got to twelve, panting like race-horses.

"Hilli-ho!" cried old Fezziwig, skipping down from the high desk with wonderful agility. "Clear away, my lads, and let's have lots of room here! Hilli-ho, Dick! Chirrup, Ebenezer!"

Clear away! There was nothing they wouldn't have cleared away, or couldn't have cleared away, with old Fezziwig looking on. It was done in a minute. Every movable was packed off, as if it were dismissed from public life for evermore; the floor was swept and watered, the lamps were trimmed, fuel was heaped upon the fire; and the warehouse was as snug, and warm, and dry, and bright a ballroom, as you would desire to see upon a winter's night.

In came a fiddler with a music-book, and went up to the lofty desk, and made an orchestra of it, and tuned like fifty stomach-aches. In came Mrs. Fezziwig, one vast substantial smile. In came the three Misses Fezziwig, beaming and lovable. In came the six young followers whose hearts they broke. In came all the young men and women employed in the

înțepeniră cu drugi de fer.

—Haideți! Hei! strigă Fezziwig, dându-se jos de pe înaltul său scaun cu o sprinteneală de admirat. Cărați toate acestea şi faceți loc. Înainte, Dick! Pe lucru, Ebenezer!

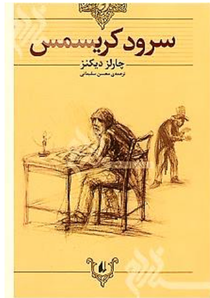
În câteva minute noile ordine fură îndeplinite. Era vorba să se mute lucrurile din loc şi să se preschimbe magazinul în sală de bal. Toate acestea se făcură, şi sala astfel pregătită fu numaidecât iluminată în mod splendid.

Puțin după aceea sosi şi un lăutar, care se instală în fața marelui pupitru, din care făcu o orchestră, şi începu să scârțâie ca un turbat. La sunetul acestei muzici intră doamna Fezziwig zâmbitoare, intrară cele trei miss Fezziwig radioase şi adorabile; intrară cei şase tineri pretendenți, a căror inimi le sfărâmaseră ele, intrară toți tinerii şi toate fetele care făceau

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

business. In came the housemaid, with her cousin, the baker. In came the cook, with her brother's particular friend, the milkman. In came the boy from over the way, who was suspected of not having board enough from his master; trying to hide himself behind the girl from next door but one, who was proved to have had her ears pulled by her mistress. In they all came, one after another; some shyly, some boldly, some gracefully, some awkwardly, some pushing, some pulling; in they all came, anyhow and everyhow. Away they all went, twenty couple at once; hands half round and back again the other way; down the middle and up again; round and round in various stages of affectionate grouping; old top couple always turning up in the wrong place; new top couple starting off again, as soon as they got there; all top couples at last and not a bottom one to help them! When this result was brought about, old Fezziwig, clapping his hands to stop the dance, cried out, "Well done!" and the fiddler plunged his hot face into a pot of porter, especially provided for that purpose. But scorning rest upon his reappearance, he instantly began again, though there were no dances yet, as if the other fiddler had been carried home, exhausted, on a shutter, and he were

parte din comerțul casei; intră servitoarea cu vărul ei brutarul; intră bucătăreasa cu amicul intim al fratelui său, lăptarul; intrară, în sfârşit, câțiva dezertori ai caselor din vecinătate, între alții un ucenic care cam flămânzea la stăpânul său, şi care se ascundea înapoia unei servitoare pe care stăpânul o trăsese de urechi. Intrară toți unii după alții: unii cu frică, alții cu îndrăzneală; unii cu grație, alții cu stângăcie; unii împingând, alții fiind împinşi, dar toți admirabil dispuşi a sărbători Crăciunul. Apoi începu dansul, douăzeci de perechi deodată, şi atâta se învârtiră că se amestecă cu totul. Atunci Fezziwig bătu din palme, şi strigă lăutarului: „Bravo, băiete! Destul, răcoreşte-te!" Lăutarul îşi vârî figura sa roşie într-o oală cu bere neagră, şi când o scoase de acolo, începu să zdrăngăne mai cu înfocare, iar dansatorii să joace mai cu foc!

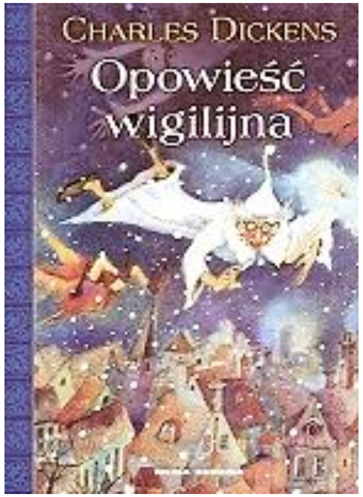

a brand-new man resolved to beat him out of sight, or perish.

There were more dances, and there were forfeits, and more dances, and there was cake, and there was negus, and there was a great piece of cold roast, and there was a great piece of cold boiled, and there were mince-pies, and plenty of beer. But the great effect of the evening came after the roast and boiled, when the fiddler (an artful dog, mind! the sort of man who knew his business better than you or I could have told it him!) struck up "Sir Roger de Coverley." Then old Fezziwig stood out to dance with Mrs. Fezziwig. Top couple, too; with a good stiff piece of work cut out for them; three or four-and-twenty pair of partners; people who were not to be trifled with; people who *would* dance, and had no notion of walking.

But if they had been twice as many—ah, four times—old Fezziwig would have been a match for them, and so would Mrs. Fezziwig. As to *her*, she was worthy to be his partner in every sense of the term. If that's not high praise, tell me higher, and I'll use it. A positive light appeared to issue from Fezziwig's calves. They shone in every part of the dance like moons. You couldn't have predicted, at any given time, what

După dans, veni jocul cu gajuri, apoi iar se dansă, apoi se servi cozonac, friptură rece, plăcintă cu carne, şi bere din belşug. Dar scena cea mare a seratei veni după friptură, când lăutarul (un şmecher care-şi ştia perfect rolul) începu o arie străveche. Atunci intrară în joc însuşi bătrânul Fezziwig cu Mrs. Fezziwig. Să-i fi văzut jucând! Ce tărie, ce grație, ce siguranță! Jucară toate figurile cu o precizie care stârni admirația generală.

would become of them next. And when old Fezziwig and Mrs. Fezziwig had gone all through the dance—advance and retire, both hands to your partner, bow and curtsy, corkscrew, thread-the-needle, and back again to your place—Fezziwig "cut"—cut so deftly, that he appeared to wink with his legs, and came upon his feet again without a stagger.

When the clock struck eleven, this domestic ball broke up. Mr and Mrs. Fezziwig took their stations, one on either side of the door, and shaking hands with every person individually, as he or she went out, wished him or her A Merry Christmas. When everybody had retired but the two 'prentices, they did the same to them; and thus the cheerful voices died away, and the lads were left to their beds; which were under a counter in the back shop.

Când ceasornicul bătu ora unsprezece, acest bal familial luă sfârşit. D-l şi doamna Fezziwig se puseră de fiecare parte a uşii, şi strângeau călduros mâna tuturor musafirilor, în ordinea în care defilau, urând fiecăruia petrecere bună de Crăciun. Cei doi ucenici primiră şi ei la rândul lor, adică la urmă de tot, urarea călduroasă, apoi merseră să se culce în paturile lor, care se aflau desubtul unui contoar din partea dosnică a prăvăliei.

During the whole of this time, Scrooge had acted like a man out of his wits. His heart and soul were in the scene, and with his former self. He corroborated everything, remembered everything, enjoyed everything, and underwent the strangest agitation. It was not until now, when the bright faces of his former self and Dick were turned from them, that he remembered the ghost, and became conscious that it was

În tot răstimpul acesta, Scrooge stătuse ca un om care şi-a pierdut minţile. Inima şi sufletul său trecuseră în vechiul lui *eu*: cu mintea toată la serbare, el îşi revedea tot trecutul, îşi amintea cele mai mici amănunte, se bucura de toate şi resimţea o foarte ciudată emoţie. Numai după ce toate figurile aşa de însufleţite (între care şi a lui) dispărură, îşi aduse aminte de Duh; băgă de seamă că acesta avea ochii pironiţi asupră-i şi că

looking full upon him, while the light upon its head burned very clear.

"A small matter," said the ghost, "to make these silly folks so full of gratitude."

"Small!" echoed Scrooge.

The spirit signed to him to listen to the two apprentices, who were pouring out their hearts in praise of Fezziwig; and when he had done so, said—

"Why! Is it not? He has spent but a few pounds of your mortal money; three or four, perhaps. Is that so much that he deserves this praise?"

"It isn't that," said Scrooge, heated by the remark, and speaking unconsciously like his former, not his latter, self. "It isn't that, spirit. He has the power to render us happy or unhappy; to make our service light or burdensome; a pleasure or a toil. Say that his power lies in words and looks; in things so slight and insignificant that it is impossible to add and count 'em up—what then? The happiness he gives is quite as great as if it cost a fortune."

He felt the spirit's glance, and stopped.

lumina de pe capul său strălucea tot mai vie.

—Un lucru de nimic, zise Duhul, e de ajuns să inspire acestor oameni necugetați atâta recunoştință!

—Un lucru de nimic! repetă Scrooge.

Duhul îi făcu semn să asculte pe cei doi ucenici, care se întreceau în laude la adresa lui Fezziwig, apoi îşi continuă ideea: „Adică de ce? Ce a cheltuit? Câteva lire sterline din banii voştri pământeşti, trei sau patru lire poate: merită asta atâtea laude?

—Nu despre asta e vorba, răspunse Scrooge, înfierbântat, şi vorbind fără voia sa ca vechiul lui *eu*, nu despre asta e vorba, fantomă! Fezziwig are darul de a ne face fericiți sau nenorociți după pofta inimii sale, de a face să ni se pară viața grea sau uşoară, plăcută sau dureroasă. Îmi vei zice poate că acest dar se compune din vorbe şi priviri, din lucruri aşa de mici că ți-e cu neputință să le numeri sau să le aduni—ei şi? Fericirea ce-i datorăm e aşa de mare, că nici cu un milion nu am putea-o cumpăra.

Scrooge simți că Duhul îl priveşte şi se opri.

"What is the matter?" asked the ghost.

"Nothing particular," said Scrooge.

"Something, I think?" the ghost insisted.

"No," said Scrooge. "No. I should like to be able to say a word or two to my clerk just now. That's all."

His former self turned down the lamps as he gave utterance to the wish; and Scrooge and the ghost again stood side by side in the open air.

"My time grows short," observed the spirit. "Quick!"

This was not addressed to Scrooge, or to any one whom he could see, but it produced an immediate effect. For again Scrooge saw himself. He was older now; a man in the prime of life. His face had not the harsh and rigid lines of later years; but it had begun to wear the signs of care and avarice. There was an eager, greedy, restless motion in the eye, which showed the passion that had taken root, and where the shadow of the growing tree would fall.

He was not alone, but sat by the side of a fair young girl in a mourning-dress; in whose eyes there were tears, which sparkled in the light that shone out of the Ghost of Christmas Past.

—Ce e? întrebă Duhul.

—Nimic, nimic! zise Scrooge.

—Ceva totuşi trebuie să fie? insistă vedenia.

—Nu, răspunse Scrooge, nu. Voiam numai să pot spune un cuvânt contabilului meu, şi atâta tot.

Vechiul lui *eu* stinse lămpile în minutul când Scrooge exprima această dorință. Scrooge şi Duhul se găsiră din nou afară.

—Să ne grăbim, nu mai am prea mult timp, zise Duhul.

Aceste vorbe nu le adresă lui Scrooge, nici vreunei persoane care l-ar fi putut vedea, şi totuşi ele avură un efect imediat. Scrooge se revăzu deodată pe sine însuşi. Îmbătrânise puțin; părea acum un om de vârstă mijlocie. Fața lui nu avea trăsăturile aspre ale vârstei sale de acum, dar deja se vedeau pe ea câteva din zbârciturile grijilor şi zgârceniei. În ochii săi se vedea o milşcare continuă, semn care trăda patima ce prinsese rădăcină în inima lui.

Nu era singur, sta alături de o fată frumoasă îmbrăcată în doliu, ai cărei ochi erau plini de lacrimi, care străluceau la lumina Duhului Crăciunului trecut.

"It matters little," she said softly. "To you very little. Another idol has displaced me; and if it can cheer and comfort you in time to come, as I would have tried to do, I have no just cause to grieve."

"What idol has displaced you?" he rejoined.

"A golden one."

"This is the even-handed dealing of the world!" he said. "There is nothing on which it is so hard as poverty; and there is nothing it professes to condemn with such severity as the pursuit of wealth!"

"You fear the world too much," she answered gently. "All your other hopes have merged into the hope of being beyond the chance of its sordid reproach. I have seen your nobler aspirations fall off one by one, until the master-passion, gain, engrosses you. Have I not?

"What then?" he retorted. "Even if I have grown so much wiser, what then? I am not changed towards you."

She shook her head.

"Am I?"

"Our contract is an old one. It was made when we were

—Puțin îți pasă, da, puțin îți pasă, zise ea, că un alt idol mi-a luat locul în inima ta; cel puțin dacă acest idol ar putea în viitor să te mângâie, cum aş fi mângâiat eu, n-aş avea de ce să fiu acum mâhnită.

—Care idol ți-a luat locul? întrebă el.

—Un idol de aur.

—Iată cum judecă lumea! zise el. Cu nimic nu e mai aspră decât cu sărăcia, şi nimic nu condamnă mai sever ca dorința de îmbogățire.

—Te temi prea mult de lume, replică tânăra fată: toate speranțele tale s-au contopit în aceea de a scăpa de acuzații; am văzut gândurile tale cele mai nobile dispărând unul câte unul, până ce patima stăpânitoare, patima banului, te-a absorbit cu totul. Nu e aşa?

—Şi apoi ce are a face, zise el. Dacă am devenit mai sigur de mine însumi şi am dobândit ceva experiență, m-am schimbat eu câtuşi de puțin față de tine?

Ea dete din cap.

—Spune! zise el.

—Înțelegerea noastră datează de mult: ea s-a făcut

both poor and content to be so, until, in good season, we could improve our worldly fortune by our patient industry. You *are* changed. When it was made, you were another man."

"I was a boy," he said impatiently.

"Your own feeling tells you that you were not what you are," she returned. "I am. That which promised happiness when we were one in heart, is fraught with misery now that we are two. How often and how keenly I have thought of this, I will not say. It is enough that I *have* thought of it, and can release you."

"Have I ever sought release?"

"In words? No. Never."

"In what, then?"

"In a changed nature; in an altered spirit; in another atmosphere of life; another hope as its great end. In everything that made my love of any worth or value in your sight. If this had never been between us," said the girl, looking mildly, but with steadiness, upon him; "tell me, would you seek me out and try to win me now? Ah, no!"

atunci când eram săraci amândoi; dar mulțumiți de a putea nădăjdui că într-o zi vom fi mai puțin săraci, muncind laolaltă la îmbunătățirea soartei noastre. Te-ai schimbat: nu mai eşti acelaşi de odinioară.

—Eram copil, răspunse el nerăbdător.

—Tu însuți recunoşti că nu ai fost ceea ce eşti acuma, eu însă am rămas aceeaşi. Ceea ce ne promitea fericirea când amândoi aveam o singură inimă, a adus nenorocirea noastră de când avem două inimi. De câte ori de atunci şi cu câtă amărăciune n-am simțit acest lucru!.. Dar m-am obişnuit în cele din urmă, şi acum pot în linişte să-ți redau libertatea.

—Am cerut-o eu vreodată?

—Prin cuvinte, nu, niciodată.

—Atunci, prin ce?

—Prin schimbarea firii, prin schimbarea minții, prin noua existență pe care ți-ai creat-o, prin noua speranță ce ți-ai format. Prin tot ce dădea vreun interes, în ochii tăi, iubirii mele. Dacă n-ar fi existat înțelegere între noi, spune-mi, te rog, mi-ai cere oare astăzi mâna? Desigur că nu.

He seemed to yield to the justice of this supposition, in spite of himself. But he said, with a struggle, "You think not."

"I would gladly think otherwise if I could," she answered, "Heaven knows! When *I* have learned a truth like this, I know how strong and irresistible it must be. But if you were free to-day, to-morrow, yesterday, can even I believe that you would choose a dowerless girl—you who, in your very confidence with her, weigh everything by gain; or, choosing her, if for a moment you were false enough to your one guiding principle to do so, do I not know that your repentance and regret would surely follow? I do; and I release you. With a full heart, for the love of him you once were."

He was about to speak; but with her head turned from him, she resumed.

"You may—the memory of what is past half makes me hope you will—have pain in this. A very, very brief time, and you will dismiss the recollection of it, gladly, as an unprofitable dream, from which it happened well that you awoke. May you be happy in the life you have chosen!"

She left him, and they parted.

Păru că recunoaşte, fără voia sa, dreptatea acestei presupuneri, dar făcu o opintire şi răspunse: „Aşa crezi tu."

—Aş vrea din inimă să n-o cred, răspunse ea. Dar o ştie Dumnezeu! Odată ce am căpătat dovada unui adevăr ca acesta, această dovadă este puternică şi hotărâtoare; dacă ai fi liber astăzi sau mâine, o repet, ai lua oare o fată fără zestre, tu, care preţuieşti totul după câştigul ce-ţi aduce? Sau, admiţând că ai lua-o, călcându-ţi pe inimă, n-ai regreta oare mai târziu amarnic greşeala ce ai făcut? Desigur că da, şi de aceea îţi redau libertatea, şi din toată inima, din iubire pentru acela care nu mai eşti.

El vru să răspundă, dar cu faţa întoarsă ea continuă:

—Poate că—şi amintirea trecutului mă face să sper—poate că această hotărâre o să te doară; dar puţin, foarte puţin timp numai, şi vei goni această amintire neplăcută cum se goneşte din minte un vis urât... numai de ai putea fi fericit în viaţa pe care ţi-ai ales-o!

Zicând acestea, ea ieşi.

"Spirit!" said Scrooge, "show me no more! Conduct me home. Why do you delight to torture me?"

"One shadow more!" exclaimed the ghost.

"No more!" cried Scrooge. "No more! I don't wish to see it. Show me no more!"

But the relentless ghost pinioned him in both his arms, and forced him to observe what happened next.

They were in another scene and place; a room, not very large or handsome, but full of comfort. Near to the winter fire sat a beautiful young girl, so like that last that Scrooge believed it was the same, until he saw *her*, now a comely matron, sitting opposite her daughter. The noise in this room was perfectly tumultuous, for there were more children there than Scrooge in his agitated state of mind could count; and, unlike the celebrated herd in the poem, they were not forty children conducting themselves like one, but every child was conducting itself like forty. The consequences were uproarious beyond belief; but no one seemed to care; on the contrary, the mother and daughter laughed heartily, and enjoyed it very much; and the latter, soon beginning to mingle in the sports, got pillaged by the young brigands most

—Fantomă, zise Scrooge, nu-mi mai arăta nimic, du-mă înapoi în patul meu; ce plăcere ai ca să mă chinuieşti atât?

—Încă o umbră! strigă Duhul.

—Nu, nu mai vreau, zise Scrooge; nu mai vreau să văd nimic...

Dar Duhul neînduplecat îl opri în braţele sale şi-l sili să privescă la cele ce aveau să se petreacă.

Se găsiră într-un alt loc; într-o cameră nu tocmai mare, nici tocmai frumoasă, dar confortabilă. Dinaintea unui foc de iarnă, şedea o fată tânără şi frumoasă, aşa de asemănătoare cu cealaltă, că lui Scrooge îi se păru că e una şi aceeaşi, până ce văzu că ea era acum mamă şi că fiicei îi şedea alături. Zgomotul din această cameră era răsunător; căci erau o droaie de copii pe care Scrooge, în tulburarea sa, n-ar fi putut să-i numere, şi apoi fiecare din ei făcea gură cât patru. Această gălăgie însă nu supăra pe nimeni; dimpotrivă, atât mama cât şi fata râdeau din toată inima, şi cea din urmă, amestecându-se în jocul lor, fu atacată de cei patru ştrengari. Ce n-aş fi dat să fiu unul din ei! Eu unul nu m-aş fi purtat cu aceeaşi asprime ca ei. Oh, nu! Pentru nimic în lume n-aş fi ciufulit frumosul ei păr buclat; cu preţul vieţii mele n-aş fi şterpelit pantoful

ruthlessly. What would I not have given to be one of them? Though I never could have been so rude, no, no! I wouldn't for the wealth of all the world have crushed that braided hair, and torn it down; and for the precious little shoe, I wouldn't have plucked it off, God bless my soul! to save my life. As to measuring her waist in sport, as they did, bold young brood, I couldn't have done it; I should have expected my arm to have grown round it for a punishment, and never come straight again. And yet I should have dearly liked, I own, to have touched her lips; to have questioned her, that she might have opened them; to have looked upon the lashes of her downcast eyes, and never raised a blush; to have let loose waves of hair, an inch of which would be a keepsake beyond price: in short, I should have liked, I do confess, to have had the lightest license of a child, and yet to have been man enough to know its value.

But now a knocking at the door was heard, and such a rush immediately ensued that she, with laughing face and plundered dress, was borne towards it in the centre of a flushed and boisterous group, just in time to greet the father, who came home attended by a man laden with Christmas toys

drăguțului ei picior; nici n-aş fi îndrăznit să-i măsor talia, cum au făcut-o cei patru îndrăzneți, de teamă ca brațul meu să nu fie pedepsit pentru această nelegiuire... Ce n-aş fi dat totuşi să sărut buzele ei! Câte întrebări nu i-aş fi pus, ca să obțin un singur răspuns de la ele! Oh! Ce fericit aş fi fost să pot privi în ochii ei, lăsați în jos, fără a o face să roşească şi să desfac părul ei, din care o singură buclă ar fi fost pentru mine cel mai prețios amanet! Aş fi vrut, într-un cuvânt, o mărturisesc, să pot avea pe lângă ea privilegiul unui copil, şi să fiu totuşi bărbat ca să pot înțelege fericirea mea.

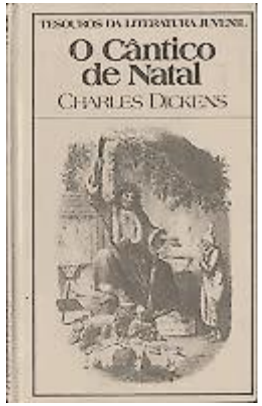

Dar cineva a bătut în uşă; toți copiii dimpreună cu tânăra fată sar într-acolo... Ea râde că apare aşa ciufulită dinaintea celuia care intră: e tatăl acestor zgomotoşi broscoi, care i-au recunoscut glasul, şi vine însoțit de un om încărcat cu jucării de Crăciun. Oh! Cine mai poate apăra pe comisionarul,

and presents. Then the shouting and the struggling, and the onslaught that was made on the defenceless porter! The scaling him, with chairs for ladders, to dive into his pockets, despoil him of brown-paper parcels, hold on tight by his cravat, hug him round the neck, pommel his back, and kick his legs in irrepressible affection! The shouts of wonder and delight with which the development of every package was received! The terrible announcement that the baby had been taken in the act of putting a doll's frying-pan into his mouth, and was more than suspected of having swallowed a fictitious turkey, glued on a wooden platter! The immense relief of finding this a false alarm! The joy, and gratitude, and ecstasy! They are all indescribable alike. It is enough that by degrees the children and their emotions got out of the parlour and by one stair at a time, up to the top of the house; where they went to bed, and so subsided.

And now Scrooge looked on more attentively than ever, when the master of the house, having his daughter leaning fondly on him, sat down with her and her mother at his own fireside; and when he thought that such another creature, quite as graceful and as full of promise, might have

pe purtătorul acestor daruri! El e luat cu asalt: unul i se urcă pe spate cu ajutorul unui scaun, un altul îi scotoceşte buzunarele; fiecare îl jefuieşte pe întrecute; noroc că fiecare a găsit ce-i trebuie şi comisionarul poate s-o şteargă. Apoi noi scene, noi zgomote de bucurie, de recunoştinţă, de fericire... până ce în fine copiii obosiră şi se suiră în camera lor, iar liniştea se restabili.

Scrooge putu atunci observa cu mai multă atenţiune scena casnică ce i se oferea: stăpânul casei, pe umărul căruia fata îşi reazămă capul cu dragoste, se aşează între ea şi mama ei... Ah! Numai gândindu-te că o asemena făptură, o fată aşa de graţioasă şi de frumoasă, l-ar fi putut chema şi pe el cu

called him father, and been a spring-time in the haggard winter of his life, his sight grew very dim indeed.

"Belle," said the husband, turning to his wife, with a smile, "I saw an old friend of yours this afternoon."

"Who was it?"

"Guess!"

"How can I? Tut, don't I know," she added in the same breath, laughing as he laughed. "Mr Scrooge."

"Mr Scrooge it was. I passed his office window; and as it was not shut up, and he had a candle inside, I could scarcely help seeing him. His partner lies upon the point of death, I hear; and there he sat alone. Quite alone in the world, I do believe."

"Spirit!" said Scrooge, in a broken voice, "remove me from this place."

"I told you these were shadows of the things that have been," said the ghost. "That they are what they are, do not blame me!"

"Remove me!" Scrooge exclaimed. "I cannot bear it!"

numele de tată şi împodobi şi bătrâneţea lui cu florile primăverei sale... nu avea oare motiv să-şi simtă ochii înecaţi în lacrimi?

—Arabelo! zise bărbatul întorcându-se cu un zâmbet spre soţia sa, ştii pe cine am văzut astă-seară? Pe unul dintre vechii tăi amici.

—Pe cine?

—Ghici.

—De unde să... Ah! Ba da, ştiu pe cine, zise ea zâmbind ca şi dânsul. Pe dl. Scrooge.

—Tocmai. Treceam pe dinaintea ferestrei biroului său, şi l-am zărit prin geamuri. Tovarăşul său e pe patul morţii, după cum se spune, şi el stă în birou. Era singur, Şi este singur pe lume.

—Duhule! zise Scrooge cu voce tremurândă, du-mă de aici!

—Te-am prevenit odată, zise Duhul, că-ţi voi arăta umbrele lucrurilor care au fost; eu nu pot să le arăt altminteri de cum sunt.

—Du-mă de aici, strigă Scrooge, că nu pot să îndur mai

mult.

He turned upon the ghost, and seeing that it looked upon him with a face in which in some strange way there were fragments of all the faces it had shown him, wrestled with it.

Zicând aceasta, Scrooge se întoarse spre Duh, şi văzu cum acesta îl privea cu o faţă pe care, lucru ciudat, el revedea rând pe rând toate feţele ce-i arătase.

"Leave me! Take me back. Haunt me no longer!"

—Lasă-mă sau du-mă înapoi! zise el. Nu mă mai chinui, destul!

In the struggle, if that can be called a struggle in which the ghost with no visible resistance on its own part was undisturbed by any effort of its adversary, Scrooge observed that its light was burning high and bright; and dimly connecting that with its influence over him, he seized the extinguisher-cap, and by a sudden action pressed it down upon its head.

Şi se opintea să tragă Duhul după sine, dar nu-i putu învinge împotrivirea, cu toate că Duhul părea că nu se împotriveşte. Dar observând în acelaşi timp că lumina de pe cap strălucea din ce în ce mai vie, şi amintindu-şi în mod vag că această lumină era pricina puterii ce avea Duhul asupra lui, puse mâna pe stingătoare şi-i acoperi capul.

The spirit dropped beneath it, so that the extinguisher covered its whole form; but though Scrooge pressed it down with all his force, he could not hide the light, which streamed from under it in an unbroken flood upon the ground.

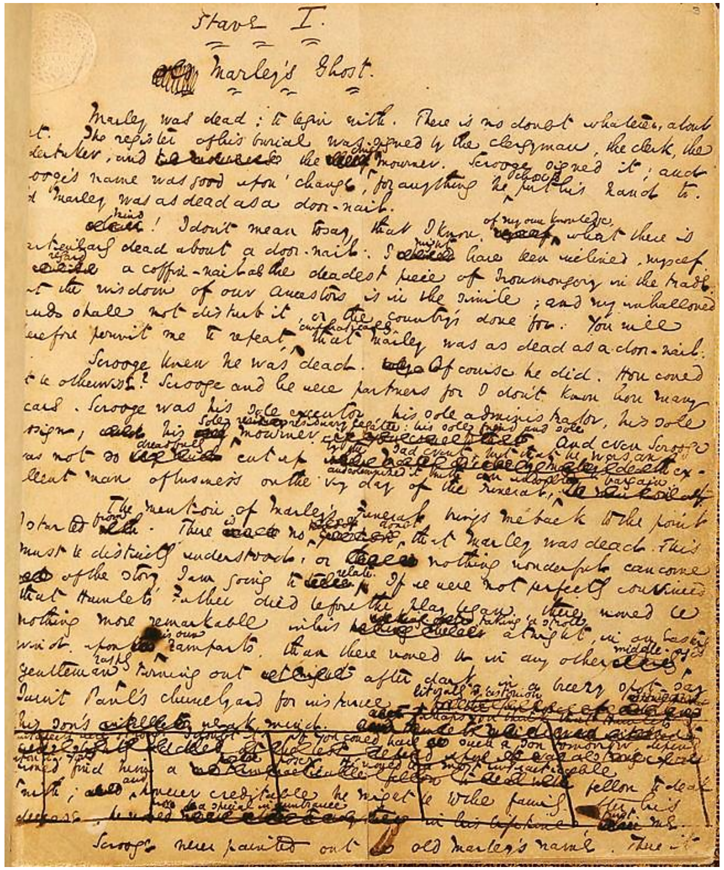
Duhul se prăbuşi într-atâta sub acest acoperământ, că dispăru aproape cu totul; dar în zadar o înfunda Scrooge din toate puterile sale, el nu putu să stingă toată lumina care izvora de jos.

He was conscious of being exhausted, and overcome by an irresistible drowsiness; and, further, of being in his own bedroom. He gave the cap a parting squeeze, in which his hand relaxed; and had barely time to reel to bed, before he

Se simţea zdrobit de oboseală şi cotropit de un somn doborîtor. În acelaşi timp i se păru că se află în camera sa de culcare. Mai apăsă o singură dată stingătoarea duhului, apoi abia mai avu timp să se arunce în pat, că adormi numaidecât

sank into a heavy sleep.

buştean.

Stave I.

Marley's Ghost.

Contemporary Literature Press

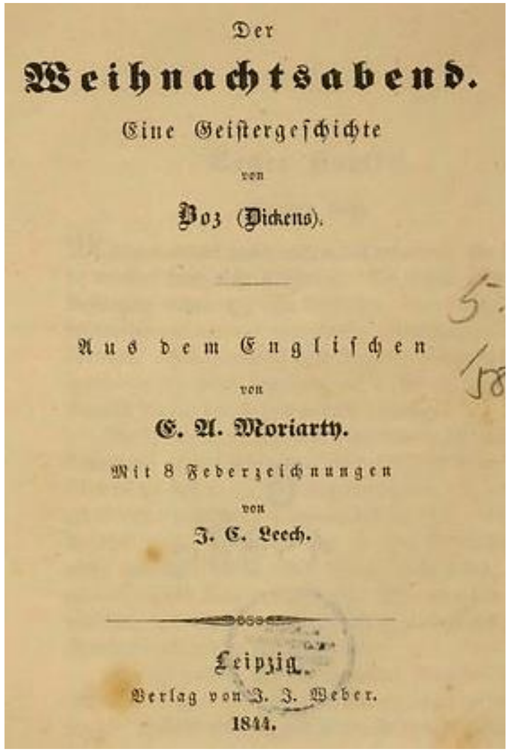
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

Stave Three

Partea a treia

The second of the three spirits

Al doilea din cele trei duhuri

Der
Weihnachtsabend.
Eine Geistergeschichte
von
Boz (Dickens).

Aus dem Englischen
von
E. A. Moriarty.
Mit 8 Federzeichnungen
von
J. E. Leech.

Leipzig.
Verlag von J. J. Weber.
1844.

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

Awaking in the middle of a prodigiously tough snore, and sitting up in bed to get his thoughts together, Scrooge had no occasion to be told that the bell was again upon the stroke of one. He felt that he was restored to consciousness in the right nick of time, for the especial purpose of holding a conference with the second messenger despatched to him through Jacob Marley's intervention. But, finding that he turned uncomfortably cold when he began to wonder which of his curtains this new spectre would draw back, he put them every one aside with his own hands, and lying down again, established a good look-out all round the bed; for he wished to challenge the spirit on the moment of its appearance, and did not wish to be taken by surprise, and made nervous.

Gentlemen of the free-and-easy sort, who plume themselves on being acquainted with a move or two, and being usually equal to the time-of-day, express the wide range of their capacity for adventure by observing that they are good for anything from pitch-and-toss to manslaughter; between which opposite extremes, no doubt, there lies a tolerably wide and comprehensive range of subjects. Without venturing for Scrooge quite as hardily as this, I don't mind calling on you to

Scrooge se deşteptă în toiul unui sforăit răsunător şi se ridică în capul oaselor, pentru a-şi aduna gândurile. De astă dată el nu avu trebuinţă să i se spuie că ceasornicul avea să bată ora *unu*. El simţi că se deşteptase tocmai în momentul priincios pentru a se pune în legătură cu cel d-al doilea mesager, trimis prin mijlocirea lui Marley. Simţi chiar destulă putere pentru a da la o parte perdelele patului cu mâinile lui, aşteptând treaz noua fantomă.

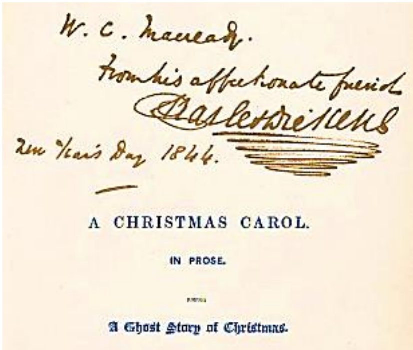

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

believe that he was ready for a good broad field of strange appearances, and that nothing between a baby and a rhinoceros would have astonished him very much.

Now, being prepared for almost anything, he was not by any means prepared for nothing; and, consequently, when the bell struck one, and no shape appeared, he was taken with a violent fit of trembling. Five minutes, ten minutes, a quarter of an hour went by, yet nothing came. All this time, he lay upon his bed, the very core and centre of a blaze of ruddy light, which streamed upon it when the clock proclaimed the hour; and which, being only light, was more alarming than a dozen ghosts, as he was powerless to make out what it meant, or would be at; and was sometimes apprehensive that he might be at that very moment an interesting case of spontaneous combustion, without having the consolation of knowing it. At last, however, he began to think—as you or I would have thought at first; for it is always the person not in the predicament who knows what ought to have been done in it, and would unquestionably have done it too—at last I say, he began to think that the source and secret of this ghostly light might be in the adjoining room, from whence, on further

Apoi se puse să asculte bătăile ceasornicului; dar fu apucat de fiori când bătu *unu* şi nimeni nu se arătă; se văzu numai înconjurat de o lumină care-i pricinui o spaimă mai mare de cât douăsprezece Duhuri, şi se temu să nu fie victima vreunui caz ciudat de înăbuşire, fără a avea măcar mângâierea de a o şti. Puţin câte puţin, însă, se linişti, când băgă de seamă că lumina ieşea din camera de alături; se sculă încetişor şi se strecură în papuci până la uşă. În clipa când puse mâna pe clanţă, un glas necunoscut îi strigă: „Intră Scrooge!”. Se supuse.

tracing it, it seemed to shine. This idea taking full possession of his mind, he got up softly and shuffled in his slippers to the door.

The moment Scrooge's hand was on the lock, a strange voice called him by his name, and bade him enter. He obeyed.

It was his own room. There was no doubt about that. But it had undergone a surprising transformation. The walls and ceiling were so hung with living green, that it looked a perfect grove; from every part of which, bright gleaming berries glistened. The crisp leaves of holly, mistletoe, and ivy reflected back the light, as if so many little mirrors had been scattered there; and such a mighty blaze went roaring up the chimney, as that dull petrifaction of a hearth had never known in Scrooge's time, or Marley's, or for many and many a winter season gone. Heaped up on the floor, to form a kind of throne, were turkeys, geese, game, poultry, brawn, great joints of meat, sucking-pigs, long wreaths of sausages, mince-pies, plum-puddings, barrels of oysters, red-hot chestnuts, cherry-cheeked apples, juicy oranges, luscious pears, immense twelfth-cakes, and seething bowls of punch, that made the chamber dim with their delicious steam. In easy state upon this couch, there sat a

Acestă cameră de alături era chiar salonul lui Scrooge; nici o îndoială nu era în privința aceasta, dar suferise o schimbare surprinzătoare. Pereții şi tavanul erau aşa de artistic împodobiți cu frunziş, că te-ai fi crezut într-un boschet. Fructe strălucitoare atârnau de toate mănunchiurile, de toate ghirlandele: frunzele lustruite ale crăcilor de stejar, de vâsc, de dafin şi de iederă reflectau lumina ca nişte mici oglinzi. În sobă pâlpâia un foc mare, cum nu mai văzuse soba aceasta nenorocită de atâtea ierni, din timpul lui Marley şi din timpul lui Scrooge; pe pardoseală un fel de tron alcătuit dintr-o grădină de curci şi de gâşte grase, de puici îngrăşate şi de claponi, de şunci şi de fripturi reci, de vânat şi de purcei, de cârnați, plăcintecu carne şi cu prune, de butoiaşe cu stridii, de castane prăjite, de mere rumene, de portocale zemoase, de pere mălăiețe, de cozonaci enormi şi de ceşti mari cu punci care parfumau apartamentul cu aburul lor delicios. Pe acest

jolly giant, glorious to see; who bore a glowing torch, in shape not unlike Plenty's horn, and held it up, high up, to shed its light on Scrooge, as he came peeping round the door.

"Come in!" exclaimed the ghost. "Come in! and know me better, man!"

Scrooge entered timidly, and hung his head before this spirit. He was not the dogged Scrooge he had been; and though the spirit's eyes were clear and kind, he did not like to meet them.

"I am the Ghost of Christmas Present," said the spirit. "Look upon me!"

Scrooge reverently did so. It was clothed in one simple, deep-green robe, or mantle, bordered with white fur. This garment hung so loosely on the figure, that its capacious breast was bare, as if disdaining to be warded or concealed by any artifice. Its feet, observable beneath the ample folds of the garment, were also bare; and on its head it wore no other covering than a holly wreath, set here and there with shining icicles. Its dark-brown curls were long and free; free as its genial face, its sparkling eye, its open hand, its cheery voice, its unconstrained demeanour, and its joyful air. Girded round its

trofeu gastronomic sta tolănit un uriaş vesel, chipeş la vedere, înarmat cu o torță ce semăna cu cornul îmbelşugării, care ilumină fața lui Scrooge când întredeschise uşa.

—Intră! zise Duhul; intră, şi să facem cunoştință.

Scrooge intră încet şi cu capul plecat: nu mai era acel Scrooge semeț de odinioară, şi cu toate că ochii Duhului erau binevoitori, el nu îndrăzni să-i privească.

—Sunt Duhul Crăciunului prezent, zise Duhul; priveşte-mă.

Scrooge îl privi cu respect. Era îmbrăcat într-o simplă tunică verde, pe de margini cu blană albă, atâta de largă pe trupul său că i se vedea tot pieptul cel lat, ca şi când ținea într-adins să fie gol; picioarele-i desculțe ieşeau afară din cutele largii sale haine, şi pe cap purta drept orice coafură o coroană de frunze de stejar presărată cu câțiva bulgăraşi de gheață. Părul său lung şi brun fâlfâia în voie; în figura-i voioasă, în ochii săi strălucitori, în mâna-i întinsă şi deschisă, în glasu-i vesel, în ființa sa se citea un aer de libertate. În jurul taliei avea un centiron de care atârna o teacă antică, dar fără sabie şi roşie

middle was an antique scabbard; but no sword was in it, and the ancient sheath was eaten up with rust.

"You have never seen the like of me before!" exclaimed the spirit.

"Never," Scrooge made answer to it.

"Have never walked forth with the younger members of my family; meaning (for I am very young) my elder brothers born in these later years?" pursued the phantom.

"I don't think I have," said Scrooge. "I am afraid I have not. Have you had many brothers, spirit?"

"More than eighteen hundred," said the ghost.

"A tremendous family to provide for!" muttered Scrooge.

The Ghost of Christmas Present rose.

"Spirit," said Scrooge submissively, "conduct me where you will. I went forth last night on compulsion, and I learnt a lesson which is working now. To-night, if you have aught to teach me, let me profit by it."

"Touch my robe!"

Scrooge did as he was told, and held it fast.

Holly, mistletoe, red berries, ivy, turkeys, geese, game,

de rugină.

—N-ai văzut niciodată pe cineva să-mi semene, desigur? întrebă Duhul.

—Niciodată, răspunse Scrooge.

—Niciodată n-ai ieşit cu membrii mai tineri din familia mea? Vreau să zic cu mai marii mei cu câteva ierni, căci eu însumi sunt foarte tânăr.

—Nu cred... mi-e teamă că nu... Ai mulți frați, Duhule?

—Peste o mie opt sute.

—O familie grozav de mare de hrănit! murmură Scrooge.

Duhul Crăciunului de față se sculă.

—Duhule! zise Scrooge cu supunere, du-mă unde vrei. Am fost dus noaptea trecută contra voinței mele, şi am primit o învățătură din care am să trag folos. Noaptea aceasta, dacă ai ceva să mă înveți, sunt gata să profit.

—Atinge haina mea.

Scrooge se supuse şi se agăță de haină... Stejar, vâsc, bobițe roşii, iederă, gâşte, vânat, pui, şunci, cărnuri fripte,

poultry, brawn, meat, pigs, sausages, oysters, pies, puddings, fruit, and punch, all vanished instantly. So did the room, the fire, the ruddy glow, the hour of night, and they stood in the city streets on Christmas morning, where (for the weather was severe) the people made a rough, but brisk and not unpleasant, kind of music, in scraping the snow from the pavement in front of their dwellings, and from the tops of their houses, whence it was mad delight to the boys to see it come plumping down into the road below, and splitting into artificial little snow-storms.

The house fronts looked black enough, and the windows blacker, contrasting with the smooth white sheet of snow upon the roofs, and with the dirtier snow upon the ground; which last deposit had been ploughed up in deep furrows by the heavy wheels of carts and wagons; furrows that crossed and recrossed each other hundreds of times where the great streets branched off; and made intricate channels, hard to trace, in the thick yellow mud and icy water. The sky was gloomy, and the shortest streets were choked up with a dingy mist, half thawed, half frozen, whose heavier particles descended in a shower of sooty atoms, as if all the chimneys in Great Britain had, by one consent, caught fire, and were blazing

purcei, cârnați, stridii, plăcinte, pudingi, fruncte şi punci... totul dispăru pe dată. Scrooge văzu dispărând şi camera, şi focul şi lumina voioasă: ziua urmase nopții, şi se găsiră pe stradă în dimineața Crăciunului; frigul era aspru, şi oamenii făceau o muzică ciudată, măturând zăpada de dinaintea uşilor şi de pe acoperişuri, în timp ce copii se jucau făcând oameni din nămeți de zăpadă.

Fațadele caselor şi ferestrele păreau negre de tot în contrast cu frumosul strat de zăpadă care acoperea clădirile; dar zăpada de pe străzi era deja brăzdată de roțile trăsurilor, care lăsau într-însa făgaşe murdare şi gălbui, preschimbate apoi în pâraie noroioase; cerul era întunecos şi o ceață deasă se cobora în atomi de funingine, ca şi când toate coşurile Marii Britanii ar fi luat foc şi se revărsau deodată. Nimic vesel prin urmare în temperatura sau aspectul oraşului... şi totuşi acele străzi învăluite în ceață răspândeau un sentiment de veselie, pe care nu l-ar fi putut da cea mai arzătoare rază de soare; căci bărbații care măturau acoperişurile de zăpadă, se atacau cu cuvinte glumețe, şi din când în când îşi aruncau bulgări de

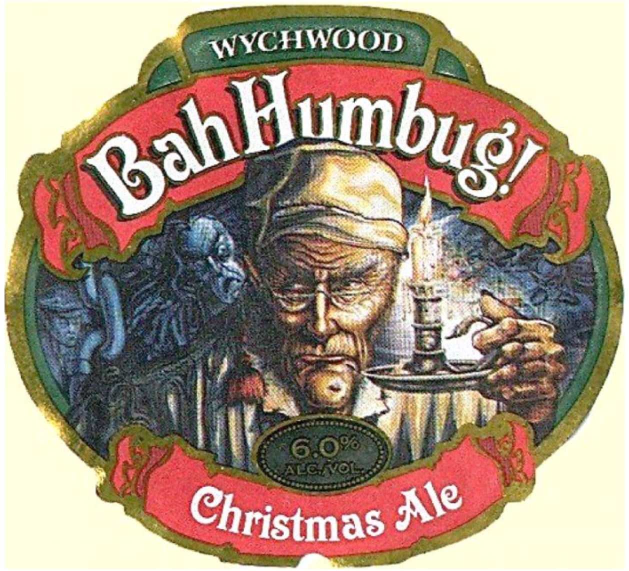
away to their dear hearts' content. There was nothing very cheerful in the climate or the town, and yet there was an air of cheerfulness abroad that the clearest summer air and brightest summer sun might have endeavoured to diffuse in vain.

For the people who were shovelling away on the housetops were jovial and full of glee; calling out to one another from the parapets, and now and then exchanging a facetious snow-ball—better-natured missile far than many a wordy jest—laughing heartily if it went right, and not less heartily if it went wrong. The poulterers' shops were still half open, and the fruiterers' were radiant in their glory. There were great, round, pot-bellied baskets of chestnuts, shaped like the waistcoats of jolly old gentlemen, lolling at the doors, and tumbling out into the street in their apoplectic opulence. There were ruddy, brown-faced, broad-girthed Spanish onions, shining in the fatness of their growth like Spanish friars, and winking from their shelves in wanton slyness at the girls as they went by, and glanced demurely at the hung-up mistletoe. There were pears and apples, clustered high in blooming pyramids; there were bunches of grapes, made, in the shopkeepers' benevolence, to dangle from conspicuous hooks,

zăpadă, bătăi inocente mai puțin periculoase decât bătaia cu cuvinte, şi care atâțau de asemenea râsul prin dibăcia sau stângăcia luptătorilor. Prăvăliile vânzătorilor de păsări erau încă pe jumătate deschise, iar ale vânzătorilor de fructe străluceau de mândrețe: saci mari plini cu castane, cepi din Spania groase şi umflate, ce semănau cu nişte călugări spanioli, piramide de mere şi de pere, ciorchini de struguri care făceau să lase gura apă trecătorilor, grămezi de alune care îți aminteau plimbările din pădurile mirositoare, coşulețe cu portocale şi cu lămâi, desert auriu venit din climele favorizate de soare!

that people's mouths might water gratis as they passed; there were piles of filberts, mossy and brown, recalling, in their fragrance, ancient walks among the woods, and pleasant shufflings ankle-deep through withered leaves; there were Norfolk biffins, squab and swarthy, setting off the yellow of the oranges and lemons, and, in the great compactness of their juicy persons, urgently entreating and beseeching to be carried home in paper-bags and eaten after dinner. The very gold and silver fish, set forth among these choice fruits in a bowl, though members of a dull and stagnant-blooded race, appeared to know that there was something going on; and, to a fish, went gasping round and round their little world in slow and passionless excitement.

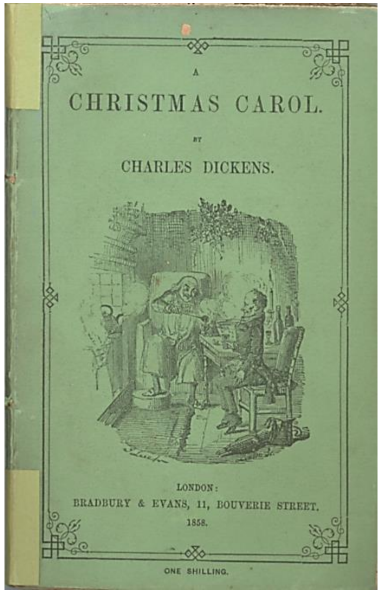

The grocers'! oh, the grocers'! nearly closed, with perhaps two shutters down, or one; but through those gaps such glimpses! It was not alone that the scales descending on the counter made a merry sound, or that the twine and roller parted company so briskly, or that the canisters were rattled up and down like juggling tricks, or even that the blended scents of tea and coffee were so grateful to the nose, or even that the raisins were so plentiful and rare, the almonds so extremely

Dar băcanii... Oh! Băcanii! Ce ispitiri nu simțea acela care îndrăznea să arunce o căutătură printre deschizăturile obloanelor! Ce parfum se răspândea din ceaiul şi cafeaua lor, din stafidele, migdalele, cuişoarele, cofeturile şi fructele lor zaharisite, din smochinele, prunele uscate şi bomboanele lor aşa de artistic lucrate pentru Crăciun! În timpul acesta cumpărătorii veneau din toate părțile, se grăbeau, se împingeau şi se îmbulzeau la uşile prăvăliilor; unii dintre ei,

white, the sticks of cinnamon so long and straight, the other spices so delicious, the candied fruits so caked and spotted with molten sugar as to make the coldest lookers-on feel faint and subsequently bilious. Nor was it that the figs were moist and pulpy, or that the French plums blushed in modest tartness from their highly decorated boxes, or that everything was good to eat and in its Christmas dress. But the customers were all so hurried and so eager in the hopeful promise of the day, that they tumbled up against each other at the door, crashing their wicker baskets wildly, and left their purchases upon the counter, and came running back to fetch them, and committed hundreds of the like mistakes, in the best humour possible; while the grocer and his people were so frank and fresh that the polished hearts with which they fastened their aprons behind might have been their own, worn outside for general inspection, and for Christmas daws to peck at if they chose.

în grabă, îşi uitau târguielile pe undeva şi erau siliți să se întoarcă: iar prăvăliaşii îşi frecau mâinile de bucurie de buna vânzare ce făceau şi de câştigul ce realizau.

But soon the steeples called good people all to church and chapel, and away they came, flocking through the streets in their best clothes, and with their gayest faces. And at the same time there emerged from scores of by-streets, lanes, and nameless turnings, innumerable people, carrying their dinners

Clopotele încep a răsuna cu glasul lor de bronz, chemând pe creştini la biserică: străzile se umplu de lume, fiecare îmbrăcat în haina-i cea mai frumoasă şi cu fața fericită. În acelaşi timp, din toate ulițele, din toate trecătorile, din toate curțile, ies oameni cu tăvi în mână, pe care le duc la brutar, şi

to the bakers' shops. The sight of these poor revellers appeared to interest the spirit very much, for he stood with Scrooge beside him in a baker's doorway, and taking off the covers as their bearers passed, sprinkled incense on their dinners from his torch. And it was a very uncommon kind of torch, for once or twice when there were angry words between some dinner-carriers who had jostled each other, he shed a few drops of water on them from it, and their good-humour was restored directly. For they said, it was a shame to quarrel upon Christmas Day. And so it was! God love it, so it was!

In time the bells ceased, and the bakers' were shut up; and yet there was a genial shadowing forth of all these dinners and the progress of their cooking, in the thawed blotch of wet above each baker's oven; where the pavement smoked as if its stones were cooking too.

"Is there a peculiar flavour in what you sprinkle from your torch?" asked Scrooge.

"There is. My own."

"Would it apply to any kind of dinner on this day?" asked Scrooge.

"To any kindly given. To a poor one most."

care conțin friptura cu care ei speră că se vor ospăta. Duhul părea că se interesează foarte mult de ei, căci se opri cu Scrooge pe prispa unei brutării, şi afumă tăvile cu tămâie din torța sa... Ciudată mai era şi această torță, căci odată, doi purtători de tăvi, începând să se certe şi luându-se la bătaie, Duhul scutură peste ei câteva picături de apă în loc de flacără, şi se împăcară numaidecât, zicând că e ruşine de a se certa şi bate într-o zi de Crăciun...

Clopotele amuțiră, brutăriile se închiseră, şi totuşi ți se părea că vezi un fel de imagine îmbucurătoare a tuturor tăvilor în aburul care se învârtea deasupra fiecărui cuptor.

—Ceea ce cade din torța ta asupra mâncărilor, are vreo putere deosebită? întrebă Scrooge.

—Da, a mea.

—Şi are această putere înrâurire asupra fiecărei mâncări în parte?

—Asupra fiecărei, care e mâncată în veselie... şi mai ales

"Why to a poor one most?" asked Scrooge.

"Because it needs it most."

"Spirit," said Scrooge, after a moment's thought, "I wonder you, of all the beings in the many worlds about us, should desire to cramp these people's opportunities of innocent enjoyment."

"I!" cried the spirit.

"You would deprive them of their means of dining every seventh day, often the only day on which they can be said to dine at all," said Scrooge. "Wouldn't you?"

"I!" cried the spirit.

"You seek to close these places on the seventh day?" said Scrooge. "And it comes to the same thing."

"*I* seek?" exclaimed the spirit.

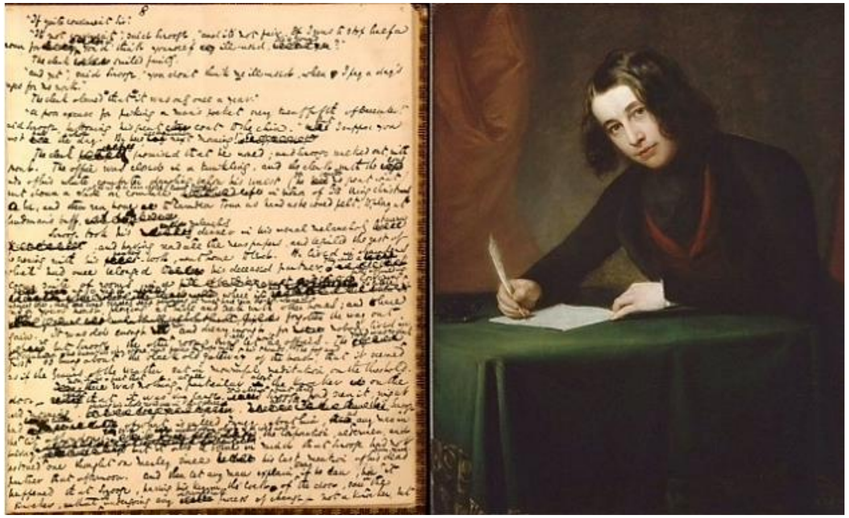
"Forgive me if I am wrong. It has been done in your name, or at least in that of your family," said Scrooge.

"There are some upon this earth of yours," returned the spirit, "who lay claim to know us, and who do their deeds of passion, pride, ill-will, hatred, envy, bigotry, and selfishness in

asupra mâncărilor săracilor.

—Şi pentru ce?

—Pentru că ei au cea mai mare nevoie de dânsa... Dar vreau tocmai să-ți arăt o masă de săraci.

our name, who are as strange to us and all our kith and kin, as if they had never lived. Remember that, and charge their doings on themselves, not us."

Scrooge promised that he would; and they went on, invisible, as they had been before, into the suburbs of the town. It was a remarkable quality of the ghost (which Scrooge had observed at the baker's) that, notwithstanding his gigantic size, he could accommodate himself to any place with ease; and that he stood beneath a low roof quite as gracefully and like a supernatural creature, as it was possible he could have done in any lofty hall.

And perhaps it was the pleasure the good spirit had in showing off this power of his, or else it was his own kind, generous, hearty nature, and his sympathy with all poor men, that led him straight to Scrooge's clerk's; for there he went, and took Scrooge with him, holding to his robe: and on the threshold of the door the spirit smiled, and stopped to bless Bob Cratchit's dwelling with the sprinklings of his torch. Think of that! Bob had but fifteen "Bob" a week himself; he pocketed on Saturdays but fifteen copies of his Christian name; and yet the Ghost of Christmas Present blessed his four-roomed house!

Şi zicând acestea, Scrooge şi Duhul, transportați deodată în mahalalele Londrei, se opriră pe prispa unei case pe care Duhul o binecuvântă înainte de a intra, scuturând torța cu un zâmbet. Era casa în care locuia Bob Cratchit, contabilul lui Scrooge, acel nenorocit de contabil cu cincisprezece şilingi pe săptămână.

Then up rose Mrs. Cratchit, Cratchit's wife, dressed out but poorly in a twice-turned gown, but brave in ribbons, which are cheap and make a goodly show for sixpence; and she laid the cloth, assisted by Belinda Cratchit, second of her daughters, also brave in ribbons; while Master Peter Cratchit plunged a fork into the saucepan of potatoes, and getting the corners of his monstrous shirt-collar (Bob's private property conferred upon his son and heir in honour of the day) into his mouth, rejoiced to find himself so gallantly attired, and yearned to show his linen in the fashionable parks. And now two smaller Cratchits, boy and girl, came tearing in, screaming that outside the baker's they had smelt the goose, and known it for their own; and basking in luxurious thoughts of sage and onion, these young Cratchits danced about the table, and exalted Master Peter Cratchit to the skies, while he (not proud, although his collars nearly choked him) blew the fire, until the slow potatoes bubbling up, knocked loudly at the saucepan-lid to be let out and peeled.

"What has ever got your precious father then?" said Mrs. Cratchit. "And your brother, Tiny Tim! And Martha warn't as late last Christmas Day by half an hour."

Bob însă nu era acasă, dar era aşteptat. Mrs. Cratchit, soția sa, n-are decât o rochie, prefăcută de două ori: ea e totuşi frumos gătită cu panglici, ce-i drept ieftine, dar destul de drăguțe pentru cei câțiva gologani ce au costat; ea pune masa, ajutată de Belinda Cratchit, cea de a doua fiică a ei, care e de asemenea gătită cu panglici, ca şi mamă-sa, în timp ce Peter Cratchit, fiul mai mare învârteşte o furculiță în cratița cu cartofi, şi molfăie gulerul uriaş de cămaşă, — cadou ce i-l făcuse tatăl său, — fericit că se vedea atât de frumos gătit, şi mâhnit că nu putea merge să-şi arate cămaşa sa scrobită în parcurile aristocratice. Iată şi pe cei doi Cratchit mititei, un băiat şi o fată, care soseau țipând, că au mirosit gâsca, şi au ghicit că e a lor. Acestor mititei li se pare că înghit deja partea lor; ei joacă de bucurie şi linguşesc pe fratele lor mai mare, care suflă în foc până ce cartofii încep să sară în sus sub capacul care-i înăbuşă, gata de a fi curățați de coaja lor.

— Ce va fi pățit iubitul nostru tată, zise Doamna Cratchit, şi fratele vostru, Tiny Tim?.. dar Marta, care Crăciunul trecut se întorsese cu jumătate de oră înainte...

"Here's Martha, mother!" said a girl, appearing as she spoke.

"Here's Martha, mother!" cried the two young Cratchits. "Hurrah! There's *such* a goose, Martha!"

"Why, bless your heart alive, my dear, how late you are!" said Mrs. Cratchit, kissing her a dozen times, and taking off her shawl and bonnet for her with officious zeal.

"We'd a deal of work to finish up last night," replied the girl, "and had to clear away this morning, mother!"

"Well! Never mind so long as you are come," said Mrs. Cratchit. "Sit ye down before the fire, my dear, and have a warm, Lord bless ye!"

"No, no! There's father coming," cried the two young Cratchits, who were everywhere at once. "Hide, Martha, hide!"

So Martha hid herself, and in came little Bob, the father, with at least three feet of comforter exclusive of the fringe hanging down before him; and his threadbare clothes darned up and brushed to look seasonable; and Tiny Tim upon his shoulder. Alas for Tiny Tim, he bore a little crutch, and had his limbs supported by an iron frame!

"Why, where's our Martha?" cried Bob Cratchit, looking

—Uite Marta, mamă! strigă toți mititeii Cratchit.. Hura! Marto, să vezi ce mai gâscă!

—Bine ai venit, fata mea! Dar de ce aşa târziu? zise doamna Cratchit Martei sărutând-o de multe ori, şi scoțându-i pălăria şi şalul.

—A fost mult lucru de predat azi dimineață, mamă, răspunse fata.

—Bine, fata mea, bine. Acum şezi lângă foc şi te încălzeşte.

—Nu, nu! Iată vine şi tata, strigară cei doi Cratchit mititei. Ascunde-te, Marto, ascunde-te!

Şi Marta se ascunse. Bob Cratchit intră; nodul fularului îi atârna pe vestă; hainele-i prăpădite sunt bine scuturate, ceea ce le dă un aer de sărbătoare. Bob Cratchit duce pe Tiny Tim în spinare. Vai! mititelul de Tiny Tim avea o cârjă şi picioarele îi erau puse în cercuri de fier!

—Ei, bine, dar Marta unde e? întrebă Bob Cratchit.

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

round.

"Not coming," said Mrs. Cratchit.

"Not coming!" said Bob, with a sudden declension in his high spirits; for he had been Tim's blood-horse all the way from church, and had come home rampant. "Not coming upon Christmas Day!"

Martha didn't like to see him disappointed, if it were only in joke; so she came out prematurely from behind the closet door, and ran into his arms, while the two young Cratchits hustled Tiny Tim, and bore him off into the wash-house, that he might hear the pudding singing in the copper.

"And how did little Tim behave?" asked Mrs. Cratchit, when she had rallied Bob on his credulity, and Bob had hugged his daughter to his heart's content.

"As good as gold," said Bob, "and better. Somehow he gets thoughtful, sitting by himself so much, and thinks the strangest things you ever heard. He told me, coming home, that he hoped the people saw him in the church, because he was a cripple, and it might be pleasant to them to remember upon Christmas Day who made lame beggars walk and blind men see."

—Încă n-a venit, răspunse Doamna Cratchit.

—Încă n-a venit, zise Bob descurajat şi cam obosit; căci purtase pe Tiny Tim de la biserică până acasă; să întârzie tocmai în ziua de Crăciun.

Marta nu putu să vadă pe tatăl ei îngrijorat, numai aşa pentru o glumă: ieşi din ascunzătoare şi se aruncă în braţele lui, în timp ce cei doi mici Cratchit duceau pe Tiny Tim la bucătărie ca să audă cum fierbe budinca.

—Şi cum s-a purtat micuţul Tiny? întrebă doamna Cratchit pe soţul său, după ce râse de îngrijorarea sa de adineaori.

—S-a purtat ca un înger, răspunse Bob. E un copil ciudat, într-adevăr: are ideile cele mai curioase. Îmi zicea pe drum că lumea trebuie să-l fi băgat de seamă în biserică, fiindcă este şchiop şi fiindcă tocmai într-o zi de Crăciun le place creştinilor să-şi aducă aminte de acela care făcea şchiopii să meargă, orbii să vadă.

Bob's voice was tremulous when he told them this, and trembled more when he said that Tiny Tim was growing strong and hearty.

His active little crutch was heard upon the floor, and back came Tiny Tim before another word was spoken, escorted by his brother and sister to his stool beside the fire; and while Bob, turning up his cuffs—as if, poor fellow, they were capable of being made more shabby—compounded some hot mixture in a jug with gin and lemons, and stirred it round and round, and put it on the hob to simmer; Master Peter and the two ubiquitous young Cratchits went to fetch the goose, with which they soon returned in high procession.

Such a bustle ensued that you might have thought a goose the rarest of all birds; a feathered phenomenon, to which a black swan was a matter of course—and in truth it was something very like it in that house. Mrs. Cratchit made the gravy (ready beforehand in a little saucepan) hissing hot; Master Peter mashed the potatoes with incredible vigour; Miss Belinda sweetened up the apple-sauce; Martha dusted the hot plates; Bob took Tiny Tim beside him in a tiny corner at the table; the two young Cratchits set chairs for everybody, not

Vocea lui Bob tremura spunând aceste cuvinte, şi tremură şi mai tare când mai spuse că Tiny Tim a început să prindă putere.

Se auzi răsunând mica-i cârjă pe scânduri, apoi Tiny Tim intră escortat de surioara şi de frățiorul său, care îl duseră până la scăunaşul lui de lângă sobă. În urmă Bob, suflecându-şi mânecile, luă o lămâie, şi cu zeamă de ienupăr făcu un sos picant, apoi zise lui Peter şi celor doi Cratchit micuți să aducă gâsca de la brutărie. Puțin după aceea, se întoarseră cu ea, ducând-o în triumf.

Văzând emoția care cuprinsese întreaga familie, ai fi crezut că o gâscă este cea mai rară dintre zburătoare, un fenomen acoperit cu pene, pe lângă care o lebădă neagră ar fi ceva comun... Vai! Gâsca era într-adevăr o pasăre rară în această casă. Doamna Cratchit încălzi zeama acestei frumoase fripturi. Peter isprăvi de curățat cartofii, Marta şterse farfuriile căldicele, Bob aşeză pe Tiny Tim lângă dânsul, într-un colț al mesei, cei doi Cratchit micuți puseră scaune pentru toată lumea, fără a se uita pe ei înşişi, şi ocupându-şi locurile, îşi

forgetting themselves, and mounting guard upon their posts, crammed spoons into their mouths, lest they should shriek for goose before their turn came to be helped. At last the dishes were set on, and grace was said. It was succeeded by a breathless pause, as Mrs. Cratchit, looking slowly all along the carving-knife, prepared to plunge it in the breast; but when she did, and when the long-expected gush of stuffing issued forth, one murmur of delight arose all round the board, and even Tiny Tim, excited by the two young Cratchits, beat on the table with the handle of his knife, and feebly cried Hurrah!

There never was such a goose. Bob said he didn't believe there ever was such a goose cooked. Its tenderness and flavour, size and cheapness, were the themes of universal admiration. Eked out by apple-sauce and mashed potatoes, it was a sufficient dinner for the whole family; indeed, as Mrs. Cratchit said with great delight (surveying one small atom of a bone upon the dish), they hadn't ate it all at last! Yet every one had had enough, and the youngest Cratchits in particular, were steeped in sage and onion to the eyebrows! But now, the plates being changed by Miss Belinda, Mrs. Cratchit left the room alone—too nervous to bear witnesses—to take the pudding up,

băgară lingurile în gură, de frică să nu ceară din gâscă înainte de a le fi venit rândul. În sfârşit se făcu rugăciunea, apoi veni un moment de aşteptare solemnă, când doamna Cratchit, privind cuțitul de sus până jos, îl vârî în coastele pasării; în aceeaşi clipă un murmur de bucurie izbucni jur împrejurul mesei; până şi Tiny Tim, entuziasmat de cei doi Cratchit, lovi în masă cu mânerul cuțitului său şi strigă cu un glas slăbuț: Ura!

Niciodată nu s-a mai văzut aşa o gâscă! Bob mărturisi că nu se cade să se fi fript vreodată gâscă mai mare, mai grasă, mai moale şi mai dulce ca aceasta, şi aşa de ieftină! Cu cartofi şi compotul de mere, ea ajunse cu îmbelşugare întregii familii... doamna Cratchit băgă de seamă la sfârşit că a mai rămas un os, dar toți erau sătui până-n gât, şi mai ales micuții Cratchit, care se îndopaseră cu legumele ce garniseau gâsca. Atunci farfuriile fură schimbate de Belinda, iar doamna Cratchit ieşi singură... ca să aducă budinca!

and bring it in.

Suppose it should not be done enough! Suppose it should break in turning out! Suppose somebody should have got over the wall of the back-yard, and stolen it, while they were merry with the goose—a supposition at which the two young Cratchits became livid! All sorts of horrors were supposed.

Hallo! A great deal of steam! The pudding was out of the copper. A smell like a washing-day! That was the cloth. A smell like an eating-house and a pastrycook's next door to each other, with a laundress's next door to that. That was the pudding! In half a minute Mrs. Cratchit entered—flushed, but smiling proudly—with the pudding, like a speckled cannon-ball, so hard and firm, blazing in half of half a quartern of ignited brandy, and bedight with Christmas holly stuck into the top.

Oh, a wonderful pudding! Bob Cratchit said, and calmly too, that he regarded it as the greatest success achieved by Mrs. Cratchit since their marriage. Mrs. Cratchit said that now the weight was off her mind, she would confess that she had her doubts about the quantity of flour. Everybody had

Să nu cumva să nu fi fiert destul! Să nu se fărâme la întoarcerea pe partea cealaltă! Să nu fi sărit cineva peste gard în curtea de din dos şi s-o fi furat pe când ei erau la masă şi se ospătau din gâscă!.. La aceste presupuneri, cei doi mici Cratchit deveniră palizi de spaimă! Tot felul de grozăvii le trecură prin minte într-un minut.

Dar ce abur parfumat se simte... el se apropie. E chiar el; e pudingul adus de doamna Cratchit, care surâde îmbujorată, cu ochii la acea gustoasă budincă, aşa de fermă, de rotundă, de asemănătoare cu o ghiulea de tun, înecată într-un sfert de litru de rom aprins şi împodobită cu o rămurică de stejar de Crăciun.

Oh! Ce budincă minunată! Bob Cratchit spuse că, după părerea lui, această budincă e o capodoperă a doamnnei Cratchit, cea mai admirabilă budincă pe care a făcut-o de la căsătoria lor încoace. Doamna Cratchit răspunse că acum când i-a căzut greutatea de pe inimă, poate să mărturisească că a

something to say about it, but nobody said or thought it was at all a small pudding for a large family. It would have been flat heresy to do so. Any Cratchit would have blushed to hint at such a thing.

At last the dinner was all done, the cloth was cleared, the hearth swept, and the fire made up. The compound in the jug being tasted, and considered perfect, apples and oranges were put upon the table, and a shovelful of chestnuts on the fire. Then all the Cratchit family drew round the hearth, in what Bob Cratchit called a circle, meaning half a one; and at Bob Cratchit's elbow stood the family display of glass. Two tumblers, and a custard-cup without a handle.

These held the hot stuff from the jug, however, as well as golden goblets would have done; and Bob served it out with beaming looks, while the chestnuts on the fire sputtered and cracked noisily. Then Bob proposed -

"A Merry Christmas to us all, my dears. God bless us!"

Which all the family re-echoed.

"God bless us every one!" said Tiny Tim, the last of all.

fost cam îngrijorată în privința cantității de făină. Fiecare avu un cuvânt de spus; nimeni însă nu-şi permise să zică sau să gândească că era o budincă prea mică pentru o familie aşa de numeroasă. Ar fi fost o crimă să gândească aşa.

Când ospățul se sfârşi şi masa fu ridicată, se mătură puțin vatra, şi se drese focul, apoi se făcu un cerc în jurul unei alte mese cu portocale şi mere, care serviră de desert, în timp ce castane se coceau pe cenuşe. Se aduseră şi pahare, şi anume două pahare mari şi o ceaşcă fără ureche.

—Scumpii mei, zise Bob Cratchit, beau în sănătatea noastră: să avem parte de Crăciun şi Dumnezeu să ne binecuvinteze!

Familia întreagă repetă toastul.

—Dumnezeu să ne binecuvinteze! zise Tiny Tim cel din

urmă.

He sat very close to his father's side, upon his little stool. Bob held his withered little hand in his, as if he loved the child, and wished to keep him by his side, and dreaded that he might be taken from him.

El şedea lângă tatăl său care strângea în mâna sa mânuța ofelită a mititelului cu o dragoste nemărginită, temându-se parcă să nu-i ia cineva odorul.

"Spirit," said Scrooge, with an interest he had never felt before, "tell me if Tiny Tim will live."

—Duhule! întrebă Scrooge cu un interes pe care nu-l simțise niciodată. Spune-mi dacă Tiny Tim va trăi?

"I see a vacant seat," replied the ghost, "in the poor chimney-corner, and a crutch without an owner, carefully preserved. If these shadows remain unaltered by the future, the child will die."

—Văd un scaun gol, răspunse Duhul, în ungherul sobei şi o cârjă stingheră păstrată cu sfințenie. Dacă aceste imagini nu se vor schimba în viitor, copilul nu va trăi.

"No, no," said Scrooge. "Oh, no, kind spirit! say he will be spared."

—Nu, nu zise Scrooge; o, nu! Bunule Duh, spune-mi că va trăi.

"If these shadows remain unaltered by the future, none other of my race," returned the ghost, "will find him here. What then? If he be like to die, he had better do it, and decrease the surplus population."

—Dacă aceste imagini nu se vor schimba în viitor, repetă Duhul, Crăciunul viitor nu va mai revedea copilul aici. Şi ce? Dacă moare nu e mai bine? Va micşora surplusul de populație.

Scrooge hung his head to hear his own words quoted by the spirit, and was overcome with penitence and grief.

Scrooge lăsă cu amărăciune capul în jos, la aceste cuvinte ale Duhului, care fuseseră chiar cuvintele sale, şi se simți cuprins de căință şi de durere.

"Man," said the ghost—"if man you be in heart, not

—Omule, zise Duhul, dacă ai inimă de om, iar nu inimă

adamant—forbear that wicked cant until you have discovered what the surplus is, and where it is. Will you decide what men shall live, what men shall die? It may be, that in the sight of Heaven, you are more worthless and less fit to live than millions like this poor man's child. O God! to hear the insect on the leaf pronouncing on the too much life among his hungry brothers in the dust!"

Scrooge bent before the ghost's rebuke, and, trembling, cast his eyes upon the ground. But he raised them speedily, on hearing his own name.

"Mr Scrooge!" said Bob; "I'll give you Mr Scrooge, the founder of the feast!"

"The founder of the feast, indeed!" cried Mrs. Cratchit, reddening. "I wish I had him here. I'd give him a piece of my mind to feast upon, and I hope he'd have a good appetite for it."

"My dear," said Bob, "the children! Christmas Day."

"It should be Christmas Day, I am sure," said she, "on which one drinks the health of such an odious, stingy, hard, unfeeling man as Mr Scrooge. You know he is, Robert! Nobody knows it better than you do, poor fellow!"

de piatră, fereşte-te de a vorbi mişeleşte, până ce nu ştii ce este acest surplus şi unde se află. Poţi tu să hotărăşti cine trebuie să trăiască şi cine trebuie să moară? Se poate ca în ochii providenţei tu să fii mai puţin demn de a trăi decât milioane de creaturi cum e copilul acestui sărman om. Dumnezeule! Să auzi o insectă pe frunza ei strigând că sunt prea multe insecte vii în ţărână, cărora le e foame!

Scrooge se simţi umilit la această dojană aspră şi lăsă ochii în jos; dar îi ridică numaidecât atunci când auzi pronunţându-se numele său.

—Acum, zicea Bob, să bem în sănătatea d-lui Scrooge, căruia îi datorăm această masă.

—În sănătatea lui, 'aida de! strigă doamna Cratchit; ce n-aş da să-l am în mâinile mele, că ţi l-aş cinsti cum merită.

—Draga mea... zise Bob, copiii... Crăciunul...

—Trebuie să fie într-adevăr Crăciun, ca să bei în sănătatea unui om atât de rău, de zgârcit şi de ticălos ca dl. Scrooge. Tu ştii, Robert, că aşa este: tu o ştii mai bine decât toţi.

"My dear," was Bob's mild answer, "Christmas Day."

"I'll drink his health for your sake and the day's," said Mrs. Cratchit, "not for his. Long life to him! A Merry Christmas and a happy New Year! He'll be very merry and very happy, I have no doubt!"

The children drank the toast after her. It was the first of their proceedings which had no heartiness in it. Tiny Tim drank it last of all, but he didn't care twopence for it. Scrooge was the ogre of the family. The mention of his name cast a dark shadow on the party, which was not dispelled for full five minutes.

After it had passed away, they were ten times merrier than before, from the mere relief of Scrooge the Baleful being done with. Bob Cratchit told them how he had a situation in his eye for Master Peter, which would bring in, if obtained, full five-and-sixpence weekly. The two young Cratchits laughed tremendously at the idea of Peter's being a man of business; and Peter himself looked thoughtfully at the fire from between his collars, as if he were deliberating what particular investments he should favour when he came into the receipt of

—Draga mea, repetă Bob, e Crăciun.

—Fie! Pentru ca să-ți fac o plăcere şi să respect Crăciunul, consimt, fiindcă o doreşti, să beau în sănătatea lui, răspunse doamna Cratchit: îi urez dar o viață lungă, o petrecere bună de Crăciun şi un an fericit!.. N-am nicio îndoială că este vesel şi foarte fericit într-o asemenea zi.

Băură şi copiii în sănătatea lui, dar fără entuziasm. Şi Tiny Tim, dar cu nepăsare. Scrooge era ciuma familiei. Amintirea numelui său răspândi un nor timp de cinci minute peste veselia acestor oameni cumsecade; dar după trecerea celor cinci minute, veselia deveni de zece ori mai mare, Bob Cratchit le spuse că a găsit un loc pentru Peter, un loc care-i va aduce şase şilingi jumătate pe săptămână. Cei doi Cratchit micuți se bucurară mult că Peter are să fie comis, şi Peter însuşi rămase un moment gânditor uitându-se la foc, şi gândindu-se deja la chipul cum îşi va întrebuința leafa.

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

that bewildering income.

Martha, who was a poor apprentice at a milliner's, then told them what kind of work she had to do, and how many hours she worked at a stretch, and how she meant to lie abed to-morrow morning, for a good long rest; to-morrow being a holiday she passed at home. Also, how she had seen a countess and a lord some days before, and how the lord "was much about as tall as Peter"; at which Peter pulled up his collars so high that you couldn't have seen his head if you had been there. All this time the chestnuts and the jug went round and round; and by and by they had a song, about a lost child travelling in the snow, from Tiny Tim, who had a plaintive little voice, and sang it very well indeed.

There was nothing of high mark in this. They were not a handsome family; they were not well dressed; their shoes were far from being waterproof; their clothes were scanty; and Peter might have known, and very likely did, the inside of a pawn-broker's. But they were happy, grateful, pleased with one another, and contented with the time; and when they faded, and looked happier yet in the bright sprinklings of the spirit's torch at parting, Scrooge had his eye upon them, and

Marta, care lucra ca ucenică la o cusătoreasă, povesti cât de mult a lucrat luna aceasta, şi că are de gând să stea în pat ziua de mâine, zi de odihnă petrecută acasă. Pe când se vorbea de unele şi de altele, castanele şi berea circulau din mână în mână, apoi Tiny Tim cântă o baladă despre un copil rătăcit în mijlocul zăpezii; Tiny Tim avea o voce micuță şi plângătoare şi cânta frumos.

Astfel petrecu în această noapte de Crăciun familia lui Cratchit. Membrii acestei familii nu erau nici frumoşi, nici bine îmbrăcați, purtau ghete în care putea intra apă, haine sărăcăcioase, din care unele se odihneau la împrumutătorul pe amaneturi; dar toți erau fericiți, recunoscători, încântați unii de alții şi mulțumiți de tot. Când merseră să se culce, sub o ploaie de tămâie pe care o vărsa Duhul peste ei din torța-i fermecată, Scrooge îi urmă pe toți cu privirea, şi mai ales pe

especially on Tiny Tim, until the last.

By this time it was getting dark, and snowing pretty heavily; and as Scrooge and the spirit went along the streets, the brightness of the roaring fires in kitchens, parlours, and all sorts of rooms, was wonderful. Here the flickering of the blaze showed preparations for a cosy dinner, with hot plates baking through and through before the fire, and deep red curtains, ready to be drawn to shut out cold and darkness. There, all the children of the house were running out into the snow to meet their married sisters, brothers, cousins, uncles, aunts, and be the first to greet them. Here again, were shadows on the window-blind of guests assembling; and there a group of handsome girls, all hooded and fur-booted, and all chattering at once, tripped lightly off to some near neighbour's house; where, woe upon the single man who saw them enter—artful witches, well they knew it—in a glow!

But, if you had judged from the numbers of people on their way to friendly gatherings, you might have thought that no one was at home to give them welcome when they got there, instead of every house expecting company, and piling up its fires half-chimney high. Blessings on it, how the ghost exulted!

Tiny Tim.

În vremea aceasta se făcuse întuneric beznă şi o zăpadă deasă începuse să cadă; totuşi Scrooge şi Duhul nu întâlniră pe uliţi decât figuri încântate, copii mergând înaintea bunicilor, unchilor, mătuşilor, fraţilor şi surorilor lor; fete cu gulere de blană şi cu ghete îmblănite glumeau între ele şi se duceau sprintene la vreun vecin din apropiere, unde vai de becherii care vedeau sosind aceste sirene... Şi ele o ştiau drăcoaicele! Această privelişte, zărită prin răsfrângerile ce le aruncau focurile din toate vetrele, cuptoarele şi bucătăriile înveselea Duhul, care împrăştia scânteile torţei sale pe diversele grupe şi chiar pe aprinzătorii becurilor de gaz, care râdeau ca şi toată lumea în ziua aceea.

Contemporary
Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

How it bared its breadth of breast, and opened its capacious palm, and floated on, outpouring, with a generous hand, its bright and harmless mirth on everything within its reach! The very lamplighter, who ran on before, dotting the dusky street with specks of light, and who was dressed to spend the evening somewhere, laughed out loud as the spirit passed, though little kenned the lamplighter that he had any company but Christmas!

And now, without a word of warning from the ghost, they stood upon a bleak and desert moor, where monstrous masses of rude stone were cast about, as though it were the burial-place of giants; and water spread itself wheresoever it listed, or would have done so, but for the frost that held it prisoner; and nothing grew but moss and furze, and coarse, rank grass. Down in the west the setting sun had left a streak of fiery red, which glared upon the desolation for an instant, like a sullen eye, and frowning lower, lower, lower yet, was lost in the thick gloom of darkest night.

Deodată, fără ca Duhul să-l fi prevenit, Scrooge se pomeni în mijlocul unui bărăgan, o câmpie întinsă presărată cu mormane uriaşe de piatră, ce păreau un cimitir de uriaşi; cea din urmă rază roşiatică a soarelui ce apunea, lumina cu o ultimă licărire noaptea care devenea tot mai deasă.

"What place is this?" asked Scrooge.

— Unde suntem? întrebă Scrooge.

"A place where miners live, who labour in the bowels of

— Într-un loc unde trăiesc minerii, cei ce locuiesc în

the earth," returned the spirit. "But they know me. See!"

A light shone from the window of a hut, and swiftly they advanced towards it. Passing through the wall of mud and stone, they found a cheerful company assembled round a glowing fire. An old, old man and woman, with their children and their children's children, and another generation beyond that, all decked out gaily in their holiday attire. The old man, in a voice that seldom rose above the howling of the wind upon the barren waste, was singing them a Christmas song—it had been a very old song when he was a boy—and from time to time they all joined in the chorus. So surely as they raised their voices, the old man got quite blithe and loud; and so surely as they stopped, his vigour sank again.

The spirit did not tarry here, but bade Scrooge hold his robe, and passing on above the moor, sped—whither? Not to sea? To sea. To Scrooge's horror, looking back, he saw the last of the land, a frightful range of rocks, behind them; and his ears were deafened by the thundering of water, as it rolled, and roared, and raged among the dreadful caverns it had worn, and fiercely tried to undermine the earth.

măruntaiele pământului, răspunse Duhul;—dar ei mă cunosc: priveşte.

O lumină apăru la geamul unui bordei, şi se grăbiră să meargă într-acolo. Intrând printr-un zid de piatră, găsiră o societate veselă în jurul unui foc măreț: un moşneag şi o babă, cu copiii şi strănepoții lor, îmbrăcați în haine de sărbătoare. Moşneagul, cu un glas care uneori întrecea vuietul vântului din pustiul nemărginit, le cânta un cântec de Crăciun, cântec vechi pe care-l auzise de la doica sa, şi copiii îi țineau isonul; de câte ori repeta refrenul, moşneagul simțea puterile sale îndoindu-se şi cânta mai tare.

Duhul nu se opri aici, şi porunci lui Scrooge să se agațe de haina lui, şi îl duse,—închipuiți-vă groaza lui Scrooge!—îl duse pe mare. El văzu dispărând înapoia sa stâncile de lângă maluri, urechile sale fură asurzite de mugetul valurilor ce se învârtejeau într-un şir de peşteri care se săpau sub picioarele sale. Chiar în mijlocul mării pe un recif (şir de stânci la suprafața apei), bătut de o vijelie veşnică, se înălța un far

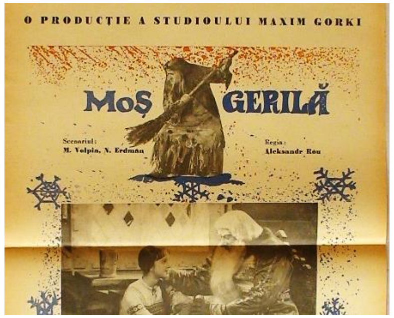
CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

Built upon a dismal reef of sunken rock, some league or so from shore, and on which the waters chafed and dashed, the wild year through, there stood a solitary lighthouse. Great heaps of sea-weed clung to its base, and storm-birds—born of the wind one might suppose, as sea-weed of the water—rose and fell about it, like the waves they skimmed.

But even here, two men who watched the light had made a fire, that through the loophole in the thick stone wall shed out a ray of brightness on the awful sea. Joining their horny hands over the rough table at which they sat, they wished each other Merry Christmas in their can of grog; and one of them—the elder, too, with his face all damaged and scarred with hard weather, as the figure-head of an old ship might be—struck up a sturdy song that was like a gale in itself.

Again the ghost sped on, above the black and heaving sea—on, on—until, being far away, as he told Scrooge, from any shore, they lighted on a ship. They stood beside the helmsman at the wheel, the look-out in the bow, the officers who had the watch; dark, ghostly figures in their several stations; but every man among them hummed a Christmas tune, or had a Christmas thought, or spoke below his breath to

singuratic. Ei bine! Până şi acolo, doi păzitori ai acestei lumini prieteneşti a marinarilor, aprinseră un foc care ilumina prăpăstiile; strângându-şi mâinile lor pline de negi peste masa lor săracă, îşi urau petrecere bună de Crăciun, bându-şi grogul; iar cel mai în vârstă dintre ei, cu fața pârlită, la fel cu palida figură care împodobeşte partea de dinainte a corăbiei, intonă un cântec care bubui ca un uragan.

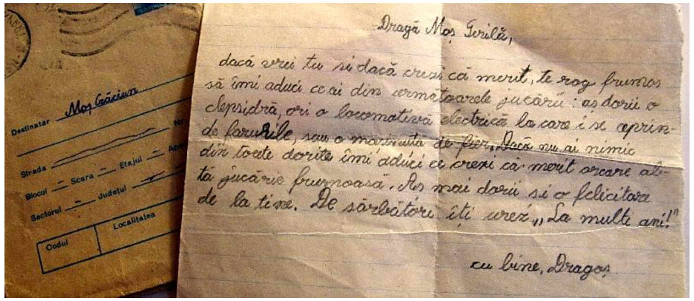
Duhul nu se opri nici aici; îl târî pe Scrooge peste întinsa mare şi-l coborî pe un vapor, unde căpitanul, ofițerii de dejurnă şi toți călătorii erau sub înrâurirea Crăciunului, unii cântând, iar alții povestindu-şi cum au petrecut odinioară în această sărbătoare.

his companion of some bygone Christmas Day, with homeward hopes belonging to it. And every man on board, waking or sleeping, good or bad, had had a kinder word for one another on that day than on any day in the year; and had shared to some extent in its festivities; and had remembered those he cared for at a distance, and had known that they delighted to remember him.

It was a great surprise to Scrooge, while listening to the moaning of the wind, and thinking what a solemn thing it was to move on through the lonely darkness over an unknown abyss, whose depths were secrets as profound as death—it was a great surprise to Scrooge, while thus engaged, to hear a hearty laugh. It was a much greater surprise to Scrooge to recognise it as his own nephew's, and to find himself in a bright, dry, gleaming room, with the spirit standing smiling by his side, and looking at that same nephew with approving affability!

"Ha, ha!" laughed Scrooge's nephew. "Ha, ha, ha!"

If you should happen, by any unlikely chance, to know a man more blessed in a laugh than Scrooge's nephew, all I can say is, I should like to know him too. Introduce him to me, and

Pe când asculta încă buimăcit vuietul vânturilor şi al valurilor, cu gândul la trista călătorie pe care o făcea, Scrooge fu surprins auzind deodată un hohot de râs, cu atât mai surprins cu cât recunoscu că acest hohot de râs era al nepotului său, şi că se găsea într-o cameră frumos luminată, cu Duhul alături, care zâmbea şi privea cu plăcere şi bunăvoinţă la nepotul care râdea. Râsul, de obicei, e tot aşa de molipsitor ca şi plânsul: nepotul lui Scrooge nu râdea singur; soţia sa, nepoata lui Scrooge, râdea şi ea ca şi bărbatul ei, şi toţi oaspeţii râdeau dimpreună cu ei.

I'll cultivate his acquaintance.

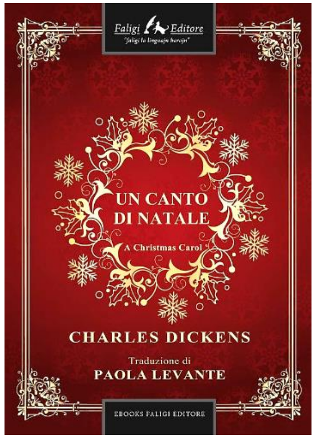
It is a fair, even-handed, noble adjustment of things, that while there is infection in disease and sorrow, there is nothing in the world so irresistibly contagious as laughter and good-humour. When Scrooge's nephew laughed in this way—holding his sides, rolling his head, and twisting his face into the most extravagant contortions—Scrooge's niece, by marriage, laughed as heartily as he. And their assembled friends being not a bit behindhand, roared out lustily.

"Ha, ha! Ha, ha, ha, ha!"

"He said that Christmas was a humbug, as I live!" cried Scrooge's nephew. "He believed it, too!"

"More shame for him, Fred!" said Scrooge's niece indignantly. Bless those women; they never do anything by halves. They are always in earnest.

She was very pretty—exceedingly pretty. With a dimpled, surprised-looking, capital face; a ripe little mouth, that seemed made to be kissed—as no doubt it was; all kinds of good little dots about her chin, that melted into one another when she laughed; and the sunniest pair of eyes you ever saw

—Ha! Ha! Ha! zise nepotul lui Scrooge; vă spun pe cinstea mea că a spus, Crăciunul e o prostie. Şi o şi credea!.

—Ruşine să-i fie, Fred! răspunse indignată nepoata lui Scrooge.. Dar să vorbim mai bine de femei; ele nu fac niciodată un lucru pe jumătate; sunt totdeauna foarte serioase.

Nepoata lui Scrooge era drăguță, foarte drăguță, cu o figură încântătoare, cu obrajii cu găurele, o mină deşteaptă şi mirată, o gură trandafirie care cerea sărutări, o bărbie grațioasă şi nişte ochi vioi ce te băgau în alte alea.

in any little creature's head. Altogether, she was what you would have called provoking, you know; but satisfactory, too. Oh, perfectly satisfactory!

"He's a comical old fellow," said Scrooge's nephew, "that's the truth; and not so pleasant as he might be. However, his offences carry their own punishment, and I have nothing to say against him."

"I'm sure he is very rich, Fred," hinted Scrooge's niece. "At least you always tell *me* so."

"What of that, my dear?" said Scrooge's nephew. "His wealth is of no use to him. He don't do any good with it. He don't make himself comfortable with it. He hasn't the satisfaction of thinking—ha, ha, ha!—that he is ever going to benefit us with it."

"I have no patience with him," observed Scrooge's niece. Scrooge's niece's sisters, and all the other ladies, expressed the same opinion.

"Oh, I have!" said Scrooge's nephew. "I am sorry for him; I couldn't be angry with him if I tried. Who suffers by his ill whims? Himself, always. Here, he takes it into his head to dislike us, and he won't come and dine with us. What's the

—E un soi de om într-adevăr foarte ciudat zise nepotul lui Scrooge. Ar putea să fie altfel dac-ar vrea, dar îşi duce singur povara păcatelor sale, eu n-am de ce să-l mai defaim.

—Sunt sigură că trebuie să fie foarte bogat, Fred, nu e aşa? Cel puţin aşa ai zis tu întotdeauna.

—Şi ce ne priveşte bogăţia lui, draga mea! Ce folos îi aduce ea? La ce-i serveşte? Nici măcar mulţumirea asta nu o are—ha! ha! ha! Că-l vom moşteni odată şi că vom întrebuinţa în felul cum ştim noi averea lui.

—Ard de nerăbdare! urmă nepoata; şi surorile nepoatei şi toate celelalte dame, care erau de faţă, arătară aceeaşi dorinţă.

—Oh! Cât despre mine, eu am răbdare, reluă nepotul, eu n-am inimă să-i vreau răul; mai curând îl deplâng; cine suferă de pe urma firii sale răutăcioase? El cel dintâi; şi-a pus în cap să ne dispreţuiască şi să refuze masa noastră: ce câştigă

consequence? He don't lose much of a dinner."

"Indeed, I think he loses a very good dinner," interrupted Scrooge's niece. Everybody else said the same, and they must be allowed to have been competent judges, because they had just had dinner; and, with the dessert upon the table, were clustered round the fire, by lamplight.

"Well! I am very glad to hear it," said Scrooge's nephew; "because I haven't any great faith in these young housekeepers. What do *you* say, Topper?"

Topper had clearly got his eye upon one of Scrooge's niece's sisters, for he answered that a bachelor was a wretched outcast, who had no right to express an opinion on the subject. Whereat Scrooge's niece's sister—the plump one with the lace tucker; not the one with the roses—blushed.

"Do go on, Fred," said Scrooge's niece, clapping her hands. "He never finishes what he begins to say! He is such a ridiculous fellow!"

Scrooge's nephew revelled in another laugh, and as it was impossible to keep the infection off—though the plump sister tried hard to do it with aromatic vinegar—his example

din asta? Nimic; ce-i drept însă, nici nu pierde tocmai o masă straşnică.

—Ba eu cred că pierde o masă straşnică, zise nepoata lui Scrooge; ceilalţi ziseră ca şi dânsa, deoarece isprăviseră de mâncat şi erau la desert, vorbeau cu oarecare pricepere.

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

was unanimously followed.

"I was only going to say," said Scrooge's nephew, "that the consequence of his taking a dislike to us, and not making merry with us, is, as I think, that he loses some pleasant moments, which could do him no harm. I am sure he loses pleasanter companions than he can find in his own thoughts, either in his mouldy old office, or his dusty chambers. I mean to give him the same chance every year, whether he likes it or not, for I pity him. He may rail at Christmas till he dies, but he can't help thinking better of it—I defy him—if he finds me going there, in good temper, year after year, and saying, Uncle Scrooge, how are you? If it only puts him in the vein to leave his poor clerk fifty pounds, *that's* something; and I think I shook him yesterday."

—Dacă nu m-ați fi întrerupt, reluă nepotul lui Scrooge, voiam să adaug că pierde o societate mai plăcută decât aceea a gândurilor sale, fie în vechiul său birou mucegăit, fie în camera lui cea plină de praf; dar poate să nu ne iubească cât i-o plăcea, eu unul am să mă duc în toți anii să-i fac urările mele, căci îl plâng. Poate să-şi bată joc de Crăciun până la moarte, dar la urma urmelor tot are să-şi schimbe părerea, văzându-mă că vin în toți anii cu bucurie să-l întreb: „Ce mai faci, unchiule Scrooge?" Chiar dacă stăruința mea n-ar folosi decât a-l face să dea sărmanului său contabil cincizeci de lire sterline, încă aş fi mulțumit..., şi dacă nu mă înşel, l-am cam zdruncinat ieri.

It was their turn to laugh now, at the notion of his shaking Scrooge. But being thoroughly good-natured, and not much caring what they laughed at, so that they laughed at any rate, he encouraged them in their merriment, and passed the bottle, joyously.

Ideea ce exprima nepotul lui Scrooge, ideea de a fi zdruncinat pe unchiul său, îi făcu pe toți să râdă iar el, fericit de a-i vedea râzând, şi în paguba sa, îi încurajă în veselia lor făcând să circule sticla printre ei.

After tea, they had some music. For they were a musical family, and knew what they were about, when they sung a glee

După ceai, se făcu puțină muzică, căci era o familie de muzicanți care cântau de minune, puteți să mă credeți, şi mai

or catch, I can assure you: especially Topper, who could growl away in the bass like a good one, and never swell the large veins in his forehead, or get red in the face over it. Scrooge's niece played well upon the harp; and played among other tunes a simple little air (a mere nothing: you might learn to whistle it in two minutes), which had been familiar to the child who fetched Scrooge from the boarding-school, as he had been reminded by the Ghost of Christmas Past. When this strain of music sounded, all the things that ghost had shown him, came upon his mind; he softened more and more; and thought that if he could have listened to it often, years ago, he might have cultivated the kindnesses of life for his own happiness with his own hands, without resorting to the sexton's spade that buried Jacob Marley.

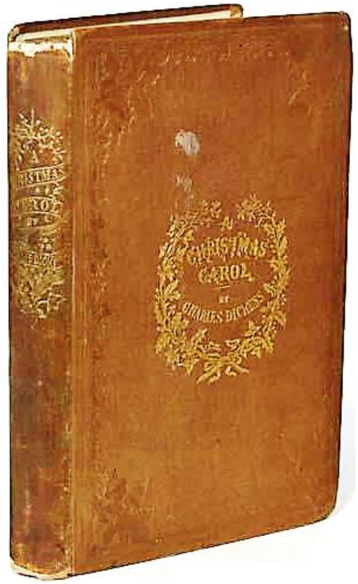
ales Topper, amicul nepotului lui Scrooge, care făcea să bubuie basul ca un artist, fără a-i se vedea vinele frunții umflându-se şi fără ca obrazul să-i roşească. Nepoata lui Scrooge cânta binişor din harpă; între alte bucăți, ea cântă în seara aceea o arie care plăcea mai mult micuței Scrooge, ceea care mersese să ia pe fratele său din pension. La aceste sunete aşa de familiare Scrooge, din ce în ce mai înduioşat, văzu apărând toate imaginele pe care i le arătase înainte Duhul Crăciunului trecut; îşi zise în sine însuşi, că, de ar fi auzit mai des aceste note, ar fi fost poate mai puțin nepăsător la bunătățile vieții.

But they didn't devote the whole evening to music. After a while they played at forfeits; for it is good to be children sometimes, and never better than at Christmas, when its mighty Founder was a child Himself. Stop! There was first a game at blindman's-buff. Of course there was. And I no more believe Topper was really blind than I believe he had eyes in his boots. My opinion is, that it was a done thing between

Dar toată seara nu trecu cu muzica. Se jucră şi gajuri: căci e bine să te întorci la copilărie câteodată, şi mai ales de Crăciun, care e sărbătoarea dumnezeescului copil. Jucară şi de-a baba-oarba şi Topper primi cel dintâi să i se lege ochii. Cum însă îi legă nepotul lui Scrooge, părerea mea este că amândoi prietenii au fost înțeleşi; pretinsul orb vedea aşa de bine, că se ținea într-una după una şi aceeaşi persoană, şi

him and Scrooge's nephew; and that the Ghost of Christmas Present knew it. The way he went after that plump sister in the lace tucker, was an outrage on the credulity of human nature. Knocking down the fire-irons, tumbling over the chairs, bumping up against the piano, smothering himself among the curtains, wherever she went, there went he! He always knew where the plump sister was. He wouldn't catch anybody else. If you had fallen up against him (as some of them did) on purpose, he would have made a feint of endeavouring to seize you, which would have been an affront to your understanding, and would instantly have sidled off in the direction of the plump sister. She often cried out that it wasn't fair: and it really was not. But when at last he caught her—when, in spite of all her silken rustlings, and her rapid flutterings past him, he got her into a corner whence there was no escape—then his conduct was the most execrable. For his pretending not to know her—his pretending that it was necessary to touch her head-dress, and further to assure himself of her identity by pressing a certain ring upon her finger, and a certain chain about her neck—was vile, monstrous! No doubt she told him her opinion of it, when, another blindman being in office, they

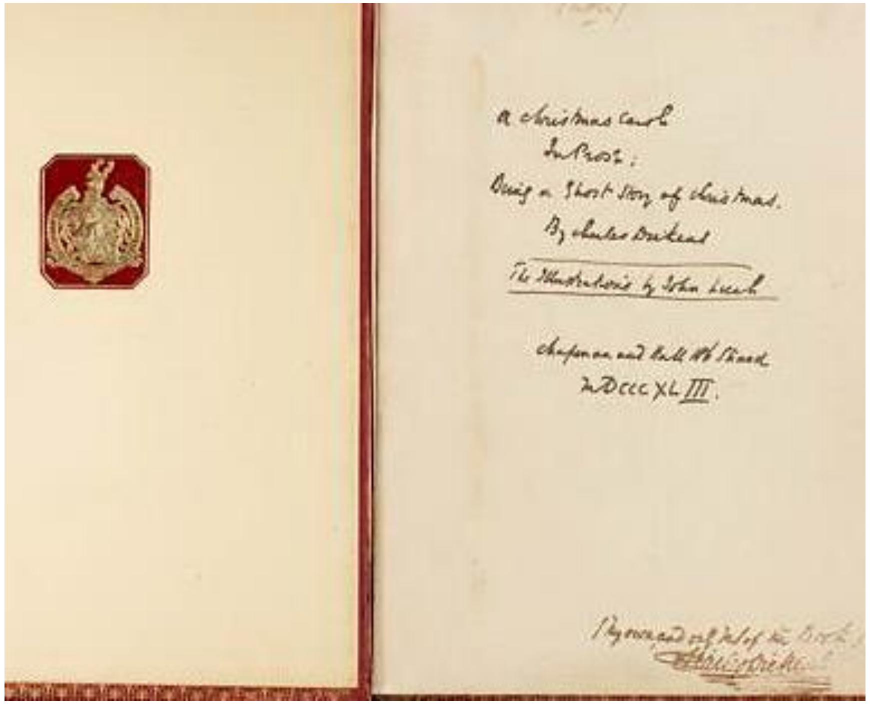
anume după sora nepoatei lui Scrooge, o fată grăsuță, care degeaba fugea şi se ascundea, când îndărătul unui jeț, când după o perdea, căci fu prinsă. Şi ce nedemn s-a purtat Topper cu dânsa! Sub cuvânt că nu o recunoaşte, îi atinsese părul, apoi unul din degetele care purta un inel, îi puse mâna pe lanțul ce purta de gât... în sfârşit lucruri îngrozitoare! Tânăra fată îi făcu mustrări aspre, şi când batista trecu pe alți ochi, ei avură o lămurire tainică lângă fereastră.

were so very confidential together, behind the curtains.

Scrooge's niece was not one of the blindman's-buff party, but was made comfortable with a large chair and a foot-stool, in a snug corner, where the ghost and Scrooge were close behind her. But she joined in the forfeits, and loved her love to admiration with all the letters of the alphabet. Likewise at the game of How, When, and Where, she was very great, and, to the secret joy of Scrooge's nephew, beat her sisters hollow: though they were sharp girls too, as Topper could have told you. There might have been twenty people there, young and old, but they all played, and so did Scrooge; for, wholly forgetting in the interest he had in what was going on, that his voice made no sound in their ears, he sometimes came out with his guess quite loud, and very often guessed right, too; for the sharpest needle, best Whitechapel, warranted not to cut in the eye, was not sharper than Scrooge; blunt as he took it in his head to be.

The ghost was greatly pleased to find him in this mood, and looked upon him with such favour, that he begged like a boy to be allowed to stay until the guests departed. But this the spirit said could not be done.

La jocul acesta şi la altele încă, Scrooge simţi multă plăcere, şi cu dragă inimă s-ar fi amestecat şi el; dar Duhul nu-i dete răgaz şi vru să plece. Scrooge îl rugă ca un copil să mai stea, măcar o jumătate de oră, fiindcă tocmai începuse un

"Here is a new game," said Scrooge. "One half-hour, spirit, only one!"

It was a game called Yes and No, where Scrooge's nephew had to think of something, and the rest must find out what; he only answering to their questions yes or no, as the case was. The brisk fire of questioning to which he was exposed, elicited from him that he was thinking of an animal, a live animal, rather a disagreeable animal, a savage animal, an animal that growled and grunted sometimes, and talked sometimes, and lived in London, and walked about the streets, and wasn't made a show of, and wasn't led by anybody, and didn't live in a menagerie, and was never killed in a market, and was not a horse or an ass, or a cow, or a bull, or a tiger, or a dog, or a pig, or a cat, or a bear. At every fresh question that was put to him, this nephew burst into a fresh roar of laughter; and was so inexpressibly tickled that he was obliged to get up off the sofa and stamp. At last the plump sister, falling into a similar state, cried out—

"I have found it out! I know what it is, Fred! I know what it is!"

"What is it?" cried Fred.

joc nou. Duhul consimți.

Era jocul în *da sau nu*. Aşa bunăoară, eu mă gândesc la cineva sau la ceva şi îți zic să ghiceşti; eu îți răspund *da* sau îți răspund *nu*.—Eu mă gândesc, zise Topper, la un *animal*, un animal viu, animal neplăcut, animal sălbatic, animal care aici mârâie, aici vorbeşte, care viețuieşte în Londra, care se plimbă pe uliți, pe care nu-l poți vedea pentru bani, care e fără botniță, care nu se află la menajerie, care nu se taie la măcelărie, care nu e nici cal, nici măgar, nici vacă, nici taur, nici tigru, nici câine, nici purcel, nici pisică, nici măcar urs. Ghiciți cine e?—Am ghicit, am ghicit, strigă nepoata lui Scrooge.—Ei bine, cine-i, spune?—E unchiul Scro-o-o-oge!

"It's your uncle Scro-o-o-o-oge!"

Which it certainly was. Admiration was the universal sentiment, though some objected that the reply to "Is it a bear?" ought to have been "Yes"; inasmuch as an answer in the negative was sufficient to have diverted their thoughts from Mr Scrooge, supposing they had ever had any tendency that way.

"He has given us plenty of merriment, I am sure," said Fred, "and it would be ungrateful not to drink his health. Here is a glass of mulled wine ready to our hand at the moment; and I say, 'Uncle Scrooge!'"

"Well! Uncle Scrooge!" they cried.

"A Merry Christmas and A Happy New Year to the old man, whatever he is!" said Scrooge's nephew. "He wouldn't take it from me, but may he have it, nevertheless. Uncle Scrooge!"

Uncle Scrooge had imperceptibly become so gay and light of heart, that he would have pledged the unconscious company in return, and thanked them in an inaudible speech, if the ghost had given him time. But the whole scene passed off in the breath of the last word spoken by his nephew; and he

Hohotele râs fură nesfârşite, şi nepotul lui Scrooge râse mai mult decât toţi; dar se grăbi să adauge: bietul unchi, ce-i drept, ne-a făcut prea mult să petrecem astăzi, ca să nu bem un pahar în sănătatea lui: aşadar un pahar cu vin cald, şi-n sănătatea unchiului Scrooge!

În sănătatea unchiului Scrooge, repetară toţi în cor; să aibă parte de un Crăciun vesel şi de un an fericit!

Unchiul Scrooge se simţi atât de vesel şi atât de entuziasmat de veselia tuturor, că ar fi fost gata să ia parte la toastul societăţii şi să pronunţe un discurs de mulţumire, dacă Duhul i-ar fi dat timp; dar deja Duhul şi Scrooge îşi reluaseră firul călătoriei lor. Văzură multe ţări, şi lume multă:

and the spirit were again upon their travels.

Much they saw, and far they went, and many homes they visited, but always with a happy end. The spirit stood beside sick-beds, and they were cheerful; on foreign lands, and they were close at home; by struggling men, and they were patient in their greater hope; by poverty, and it was rich. In almshouse, hospital, and jail, in misery's every refuge, where vain man in his little brief authority had not made fast the door, and barred the spirit out, he left his blessing, and taught Scrooge his precepts.

It was a long night, if it were only a night; but Scrooge had his doubts of this, because the Christmas holidays appeared to be condensed into the space of time they passed together. It was strange, too, that while Scrooge remained unaltered in his outward form, the ghost grew older, clearly older. Scrooge had observed this change, but never spoke of it, until they left a children's Twelfth Night party, when, looking at the spirit as they stood together in an open space, he noticed that its hair was gray.

"Are spirits' lives so short?" asked Scrooge.

"My life upon this globe is very brief," replied the ghost.

pretutindeni numai fericiți. Duhul se apropia de patul celor bolnavi, şi bolnavii parcă recăpătau putere; se apropria de un exilat, şi exilatul se credea în patria lui; de un om mâhnit, şi acesta prindea speranță; de un sărac, şi acela devenea bogat. În spitale, în închisori, pretutindeni unde poarta nu era închisă, Duhul Crăciunului lăsa binecuvântarea sa şi dădea o lecție nouă lui Scrooge.

A fost o noapte cam lungă, dacă într-adevăr a fost numai una, lucru de care Scrooge se îndoia; mai multe sărbători de Crăciun fuseseră pentru dânsul îngrămădite într-una singură. Dar ciudat: pe când Scrooge rămânea acelaşi în vechea sa formă exterioară, Duhul se făcea din ce în ce mai bătrân. La ieşirea de la un revelion de copii, Scrooge băgă de seamă că părul Duhului albise, şi-l întrebă, în sfârşit dacă Duhurile au o viață aşa de scurtă.

—Viața mea pe acest glob e foarte scurtă, într-adevăr,

"It ends to-night."

"To-night!" cried Scrooge.

"To-night at midnight. Hark! The time is drawing near."

The chimes were ringing the three-quarters-past eleven at that moment.

"Forgive me if I am not justified in what I ask," said Scrooge, looking intently at the spirit's robe, "but I see something strange, and not belonging to yourself, protruding from your skirts. Is it a foot or a claw?"

"It might be a claw, for the flesh there is upon it," was the spirit's sorrowful reply. "Look here."

From the foldings of its robe, it brought two children; wretched, abject, frightful, hideous, miserable. They kneeled down at its feet, and clung upon the outside of its garment.

"Oh, man! look here! Look, look, down here!" exclaimed the ghost.

They were a boy and girl. Yellow, meagre, ragged, scowling, wolfish; but prostrate, too, in their humility. Where graceful youth should have filled their features out, and touched them with its freshest tints, a stale and shrivelled hand, like that of age, had pinched and twisted them, and

răspunse Duhul; ea sfârşeşte noaptea asta.

—Noaptea asta! strigă Scrooge.

—Da, la miezul nopții. Ascultă, ceasul se apropie. Ceasornicul bătu trei sferturi peste unsprezece.

—Iartă-mă, că îndrăznesc să te întreb, zise Scrooge privind cu atenție tunica Duhului, dar mi se pare că văd ceva ciudat care se mişcă sub haina ta... E un picior sau o mână?

—Priveşte! răspunse cu tristețe Duhul.

Şi din îndoiturile hainei sale, scoase doi copiii, două făpturi prăpădite, scârboase şi hidoase, care îngenunchează căzând. Era un băiat şi o fată, amândoi galbeni, slabi, nemâncați; doi îngeri decăzuți sau două ființe drăceşti. Scrooge se dădu înapoi îngrozit.

pulled them into shreds. Where angels might have sat enthroned, devils lurked, and glared out menacing. No change, no degradation, no perversion of humanity, in any grade, through all the mysteries of wonderful creation, has monsters half so horrible and dread.

Scrooge started back, appalled. Having them shown to him in this way, he tried to say they were fine children, but the words choked themselves, rather than be parties to a lie of such enormous magnitude.

"Spirit! are they yours?" Scrooge could say no more.

"They are man's," said the spirit, looking down upon them. "And they cling to me, appealing from their fathers. This boy is Ignorance. This girl is Want. Beware them both, and all of their degree, but most of all beware this boy, for on his brow I see that written which is Doom, unless the writing be erased. Deny it!" cried the spirit, stretching out its hand towards the city. "Slander those who tell it ye! Admit it for your factious purposes, and make it worse! And bide the end!"

"Have they no refuge or resource?" cried Scrooge.

"Are there no prisons?" said the spirit, turning on him

—Duhule, sunt ei copii tăi? întrebă el.

—Ai mei? Zi mai bine că sunt copiii omului, şi că se agaţă de mine jelindu-se de părinţii lor. Acesta e neştiinţa; cestălalt e mizeria. Fereşte-te de una şi de alta, mai ales de cea dintâi, căci citesc pe fruntea ei o soartă îngrozitoare... Tăgăduieşte-o dacă poţi, adause Duhul adresându-se Londrei, tu care ai zămislit-o şi care te serveşti de ea în scopurile tale răzvrătitoare... dar tremură!

—N-au ei oare nici un loc de adăpost, nici un ajutor? întrebă Scrooge.

—Nu sunt închisori? răspunse Duhul întorcându-i

for the last time with his own words. "Are there no workhouses?"

The bell struck twelve.

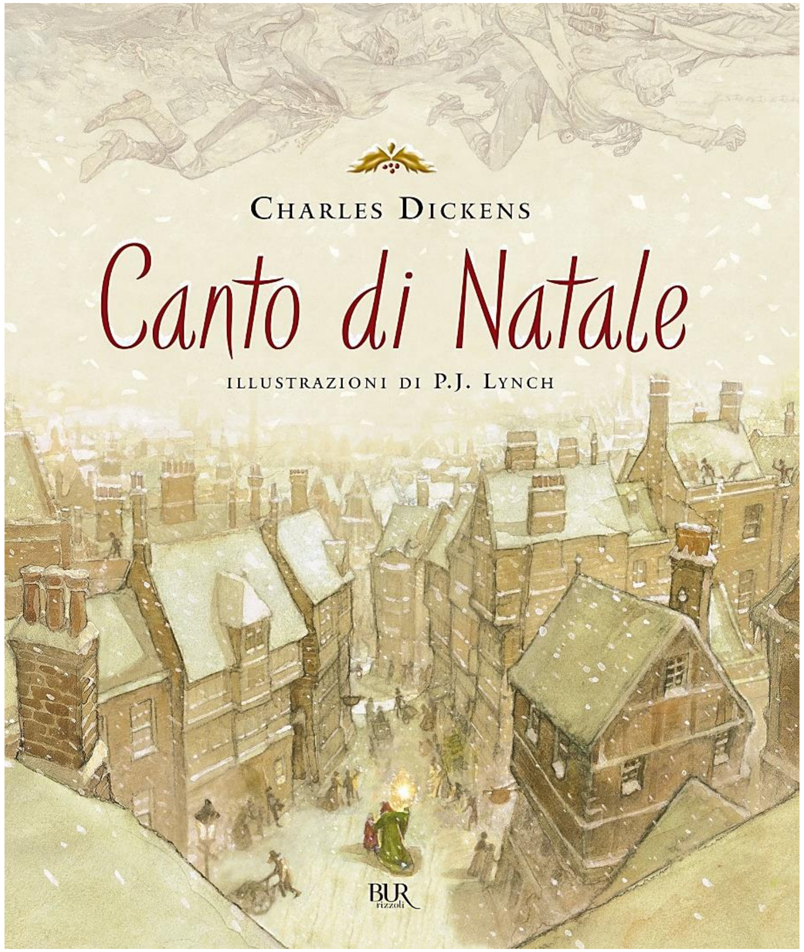
Scrooge looked about him for the ghost, and saw it not. As the last stroke ceased to vibrate, he remembered the prediction of old Jacob Marley, and lifting up his eyes, beheld a solemn phantom, draped and hooded, coming, like a mist along the ground, towards him.

ironic pentru cea din urmă oară, înseşi cuvintele sale; nu-s aziluri pentru săraci?

Ceasornicul bătu douăsprezece.

Scrooge se uită la Duh, dar Duhul pierise. La ultima bătaie a clopotului, îşi aduse aminte de prezicerea bătrânului Jacob Marley; zări o fantomă solemnă şi acoperită cu o manta cu glugă, care venea spre dânsul, alunecând pe pământ ca un abur.

Charles Dickens
A Christmas Carol. 1843
O noapte de Crăciun. 1907
Parallel Texts.
114

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

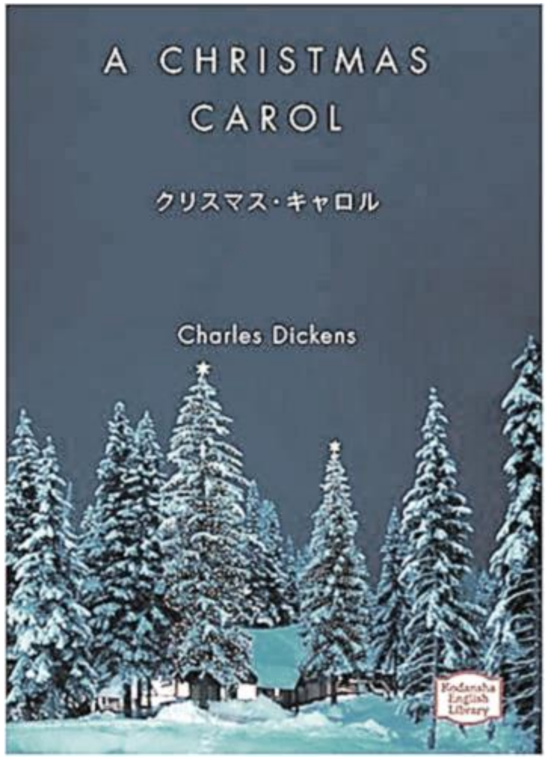
Stave Four

Partea a patra

The last of the spirits

Cel din urmă dintre Duhuri

Contemporary
Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

The phantom slowly, gravely, silently approached. When it came near him, Scrooge bent down upon his knee; for in the very air through which this spirit moved it seemed to scatter gloom and mystery.

It was shrouded in a deep-black garment, which concealed its head, its face, its form, and left nothing of it visible save one outstretched hand. But for this it would have been difficult to detach its figure from the night, and separate it from the darkness by which it was surrounded.

He felt that it was tall and stately when it came beside him, and that its mysterious presence filled him with a solemn dread. He knew no more, for the spirit neither spoke nor moved.

"I am in the presence of the Ghost of Christmas Yet to Come?" said Scrooge.

The spirit answered not, but pointed onward with its hand.

"You are about to show me shadows of the things that have not happened, but will happen in the time before us," Scrooge pursued. "Is that so, spirit?"

Al treilea Duh venea încet, grav şi tăcut. Când îl văzu numai la doi paşi, Scrooge căzu în genunchi, presimți că ceva groaznic îl amenința. Haina cea lungă şi neagră a Duhului acoperea capul, obrazul şi tot trupul lui, nelăsând liber decât o mână întinsă, fără de care ar fi fost greu de deosebit această figură de noaptea care o învăluia.

—Mă aflu desigur în fața fantomei Crăciunului viitor? întrebă Scrooge, luându-şi inima în dinți.

Duhul nu răspunse nimic, dar cu mâna îi făcu semn să privească în jos.

—Vrei să-mi arăți icoanele lucrurilor care n-au fost încă, dar care vor fi în viitor, nu e aşa, Duhule?

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

The upper portion of the garment was contracted for an instant in its folds, as if the spirit had inclined its head. That was the only answer he received.

Although well used to ghostly company by this time, Scrooge feared the silent shape so much that his legs trembled beneath him, and he found that he could hardly stand when he prepared to follow it. The spirit paused a moment, as observing his condition, and giving him time to recover.

But Scrooge was all the worse for this. It thrilled him with a vague uncertain horror, to know that behind the dusky shroud there were ghostly eyes intently fixed upon him, while he, though he stretched his own to the utmost, could see nothing but a spectral hand and one great heap of black.

"Ghost of the future!" he exclaimed, "I fear you more than any spectre I have seen. But as I know your purpose is to do me good, and as I hope to live to be another man from what I was, I am prepared to bear you company, and do it with a thankful heart. Will you not speak to me?"

It gave him no reply. The hand was pointed straight before them.

"Lead on!" said Scrooge. "Lead on! The night is waning

La acestă nouă întrebare a lui Scrooge, Duhul se mulţumi a da din cap; cel puţin aşa îşi explică Scrooge o mişcare a glugii.

Cu toate că Scrooge începuse a se obişnui cu Duhurile, el avu o groază aşa de mare de Duhul acesta, că picioarele i se muiară, şi putu cu mare greutate să-l urmeze. Duhul se opri un minut, ca să-i dea timp să-şi reculeagă puterile; dar Scrooge simţi groaza sa mărindu-se, văzând cum de sub acea învelitoare neagră ieşeau doi ochi care se pironeau pe dânsul, deşi el în zadar privea, căci nu deosebea nimic alt decât o mână de fantomă şi o umbră neagră.

—Duh al viitorului! strigă el; tu mă înfiori mai mult decât toate fantomele pe care le-am văzut; dar fiindcă ştiu că eşti trimis pentru binele meu, şi fiindcă sper să trăiesc de aici înainte cu totul altfel decât până acum, sunt gata să te urmez cu inima recunoascătoare. Nu vrei să-mi vorbeşti?

Nici un răspuns. Numai cu mâna îi făcu semn să meargă.

—Ia-o înaintea mea, te rog: noaptea trece repede şi

fast, and it is precious time to me, I know. Lead on, spirit!"

The phantom moved away as it had come towards him. Scrooge followed in the shadow of its dress, which bore him up, he thought, and carried him along.

They scarcely seemed to enter the city; for the city rather seemed to spring up about them, and encompass them of its own act. But there they were, in the heart of it; on 'Change, amongst the merchants; who hurried up and down, and chinked the money in their pockets, and conversed in groups, and looked at their watches, and trifled thoughtfully with their great gold seals; and so forth, as Scrooge had seen them often.

The spirit stopped beside one little knot of business men. Observing that the hand was pointed to them, Scrooge advanced to listen to their talk.

"No," said a great fat man with a monstrous chin, "I don't know much about it either way. I only know he's dead."

"When did he die?" inquired another.

"Last night, I believe."

"Why, what was the matter with him?" asked a third, taking a vast quantity of snuff out of a very large snuff-box. "I thought he'd never die."

timpul nostru e prețios; mergi înaintea mea, Duhule!

Fantoma îşi reluă mersul ei solemn; Scrooge o urmă în umbra hainei sale, şi i se păru că este dus de ea. Nu pot să zic precis că au intrat într-un oraş; mai curând venea oraşul spre ei şi îi învăluia în mişcarea sa. Ajunseră astfel până la Bursă, şi se amestecară printre grupurile de bancheri şi de samsari, unii sunând banii în buzunare, alții uitându-se la ceasornic şi jucându-se gânditori cu brelocul lanțului, aşa cum Scrooge îl văzuse de atâtea ori.

Duhul se opri alături de câțiva, care vorbeau între ei şi arătă către ei, iar Scrooge stătu să-i asculte.

—Nu ştiu, răspunse un om gras cu o bărbie monstruoasă, nu ştiu nimic; tot ce ştiu e că a murit.

—Când? întrebă un altul.

—Noaptea trecută, mi se pare.

—Ce fel! A murit? Eu credeam că n-are să moară niciodată, zise un al treilea, luând o priză enormă de tabac dintr-o tabacheră mare.

"God knows," said the first, with a yawn.

"What has he done with his money?" asked a red-faced gentleman with a pendulous excrescence on the end of his nose, that shook like the gills of a turkey-cock.

"I haven't heard," said the man with the large chin, yawning again. "Left it to his company, perhaps. He hasn't left it to *me*. That's all I know."

This pleasantry was received with a general laugh.

"It's likely to be a very cheap funeral," said the same speaker; "for upon my life I don't know of anybody to go to it. Suppose we make up a party and volunteer?"

"I don't mind going if a lunch is provided," observed the gentleman with the excrescence on his nose. "But I must be fed, if I make one."

Another laugh.

"Well, I am the most disinterested among you, after all," said the first speaker, "for I never wear black gloves, and I never eat lunch. But I'll offer to go, if anybody else will. When I come to think of it, I'm not at all sure that I wasn't his most particular friend; for we used to stop and speak whenever we met. Bye, bye!"

—Dar cu banii ce a făcut? întrebă un gentleman al cărui nas era împodobit cu un cucui la fel cu creasta unui curcan.

—Ştiu eu, răspunse căscând omul cu bărbia monstruoasă; tot ce ştiu e că nu mi i-a lăsat mie.

Gluma aceasta îi făcu pe toți să râdă în hohote.

—Înmormântarea va fi de sigur ieftină, mai zise tot el. Cine vreți să însoțească coşciugul? Nu va fi nevoie de trăsuri multe. Dacă am merge şi noi, aşa, de plăcere?

—Eu nu mă împotrivesc, numai să găsim ceva de mâncare, replică omul cu o umflătură pe nas, şi dacă merg, vreau cel puțin să nu plec flămând de acolo.

Alt hohot de râs.

—Constat, zise cel care vorbise întâi, că sunt cel mai dezinteresat dintre voi, căci eu nu port niciodată mănuşi negre şi nu-mi place cheful. Mă voi duce totuşi, chiar dacă nimeni nu s-ar duce. Când mă gândesc bine, eu am fost, mi se pare, cel mai bun prieten al său: niciodată nu ne întâlneam fără a ne vorbi. Adio, domnilor, adio!

Speakers and listeners strolled away, and mixed with other groups. Scrooge knew the men, and looked towards the spirit for an explanation.

The phantom glided on into a street. Its finger pointed to two persons meeting. Scrooge listened again, thinking that the explanation might lie here.

He knew these men, also, perfectly. They were men of business, very wealthy, and of great importance. He had made a point of always standing well in their esteem—in a business point of view, that is; strictly in a business point of view.

"How are you?" said one.

"How are you?" returned the other.

"Well!" said the first. "Old Scratch has got his own at last, hey?"

"So I am told," returned the second. "Cold, isn't it?"

"Seasonable for Christmas time. You are not a skater, I suppose?"

"No. No. Something else to think of. Good-morning!"

Not another word. That was their meeting, their conversation, and their parting.

Scrooge was at first inclined to be surprised that the

Grupul se împrăştie. Scrooge ceru o lămurire Duhului. Acesta pătrunse într-o uliță, şi-i arătă cu degetul doi trecători care se întâlneau. Scrooge ascultă, crezând că de la ei va avea lămurirea.

Erau doi negustori bogați pe care îi cunoştea, şi cu care se silise a se afla întotdeauna în bune legături.

—Ce mai faci? zise unul.

—Cum o duci? zise celălalt.

—Binişor... În sfârşit, ştii că bătrânul zgârie-brânză a dat ortul popii.

—Am auzit şi eu... E frig, nu-i aşa? E un ger de decembrie. Cam aluneci.

—Nu. Mă gândesc la altceva. La revedere!

Niciun cuvânt mai mult, şi ce doi negustori se despărțiră.

Ce însemnătate putea să dea Duhul unor convorbiri

spirit should attach importance to conversations apparently so trivial; but feeling assured that they must have some hidden purpose, he set himself to consider what it was likely to be. They could scarcely be supposed to have any bearing on the death of Jacob, his old partner, for that was past, and this ghost's province was the future. Nor could he think of any one immediately connected with himself to whom he could apply them. But nothing doubting that to whomsoever they applied they had some latent moral for his own improvement, he resolved to treasure up every word he heard, and everything he saw; and especially to observe the shadow of himself when it appeared. For he had an expectation that the conduct of his future self would give him the clue he missed, and would render the solution of these riddles easy.

He looked about in that very place for his own image; but another man stood in his accustomed corner, and though the clock pointed to his usual time of day for being there, he saw no likeness of himself among the multitudes that poured in through the porch. It gave him little surprise, however; for he had been revolving in his mind a change of life, and thought and hoped he saw his new-born resolutions carried out in this.

mărunte? Cine să fi murit? Despre Jacob Marley nici nu putea fi vorba... Aceasta murise de mult. Apoi însoțitorul său era un Duh al viitorului. Să fie oare..? Scrooge îşi puse în gând să asculte acum cu amândouă urechile şi să privească cu luare aminte cele ce aveau să se petreacă, dar mai ales să bage de seamă la propria lui umbră atunci când va trece dinaintea-i, aşteptându-se să ghicească toată taina din felul cum se va purta *eul* lui viitor. Se căută dar în locul său obişnuit, dar un altul i-l luase; în zadar arăta ceasornicul Bursei ora fixă când el obişnuia să vină; nu vedea pe nimeni care să-i semene în acea gloată, care se îmbulzea pe treptele de la intrarea palatului Bursei. Surprinderea sa însă nu ținu mult, căci deja medita la o schimbare desăvârşită a traiului său obişnuit.

Dumbrăvița, comuna
Ruginoasa, județul Iași.

PLUGUȘOR 1980

Aho, aho, copii și frați
Stați puțin și nu mînați
Și urarea mi-ascultați
C-am pornit-o de cu zori
Prin țară colindători
Prin orașe, prin comune
Cu urările străbune
De viață, de sănătate
La constructorii voinici
La mineri, la-nvățători
Că ni-e țara cîmp cu flori
Răsădit de muncitori
Tînăr să se-nalțe-n soare
Cu uzine, cu ogoare
Și cu vise minunate;
Ia strîngeți-vă flăcăi
Și sunați din zurgălăi
Să răsune munți și văi,
Hăi, hăi!

Anul care s-a-ncheiat
A fost mîndru și bogat
C-am dus bucuria-n case
Și-n carnete-am adunat
Note mari, note frumoase –
Scump prinos și dăruire
A copilăriei noastre
Pentru raza din privire,
Pentru zările albastre
Pentru zile minunate
De partid asigurate;
Ia sunați din zurgălăi
Și-aduceți mulțamul măi!
Hăi, hăi!

Anul care s-a-ncheiat
A fost mîndru și bogat,
Am 'nălțat un imn ales
Pentru-al XII-lea Congres
Cîntînd dragostea fierbinte
Pentru bravul președinte
Reales de-al țării For
Și de întregul popor
Să ne fie înainte
Înțelept conducător
'Nalt exemplu, far și zbor;
Haideți să-i urăm în cor
Sănătate, fericire,
Ia urați din plugușor
Și sunați din zurgălăi
Să răsune munți și văi!
Hăi, hăi!

Pe-ale țării șantiere,
În școli și ateliere
Noi muncim, ne pregătim
Țara mîine s-o slujim
S-o facem și mai frumoasă
Mai mîndră și mai aleasă,
Printre stele lucitoare
Urcînd treaptă după treaptă
Către comunista zare!
Pentru cei ce construiesc
Pe pămîntul românesc
Viața nouă,-nfloritoare
Hai cu toții măi flăcăi
Peste munți și peste văi
Să urăm din zurgălăi,
Hăi, hăi!

Iar acuma la plecare
Să mai facem o urare
Către toți care muncesc
Și rodul țării sporesc:
An bogat, cu bucurie
Cu roade, cu veselie,
În suflet și pe cîmpie,
În uzine,-n școli, acasă
Gîndul, fapta, năzuința
Împlinire să vă fie!
Să vă fie plină masa
Visul în belșug rodească,
Florile să umple casa
Și ca-n datina străbună
Spicul grîului să crească
Cît e vrabia — și mai mare,
Iar la anul, la urare
Să v-aflăm în sărbătoare
Ia mai mînați măi,
Hăi, hăi!
La anul și la mulți ani!

FLORENTIN POPESCU

Quiet and dark, beside him stood the phantom, with its outstretched hand. When he roused himself from his thoughtful quest, he fancied from the turn of the hand, and its situation in reference to himself, that the unseen eyes were looking at him keenly. It made him shudder, and feel very cold.

They left the busy scene, and went into an obscure part of the town, where Scrooge had never penetrated before, although he recognised its situation, and its bad repute. The ways were foul and narrow; the shops and houses wretched; the people half-naked, drunken, slipshod, ugly. Alleys and archways, like so many cesspools, disgorged their offences of smell, and dirt, and life, upon the straggling streets; and the whole quarter reeked with crime, with filth, and misery.

Far in this den of infamous resort, there was a low-browed, beetling shop, below a pent-house roof, where iron, old rags, bottles, bones, and greasy offal, were bought. Upon the floor within, were piled up heaps of rusty keys, nails, chains, hinges, files, scales, weights, and refuse iron of all kinds. Secrets that few would like to scrutinise were bred and hidden in mountains of unseemly rags, masses of corrupted fat, and sepulchres of bones. Sitting in among the wares he dealt

În vremea aceasta, fantoma stătea lângă dânsul, cu mâna veşnic întinsă; i se păru lui Scrooge că ochiul nevăzut al Duhului pătrunsese adâncul gândului său. Un fior rece îi trecu prin oase.

Părăsiră locul zgomotos al afacerilor şi merseră într-o mahala întunecoasă a oraşului, unde piciorul lui Scrooge nu călcase niciodată înainte, dar al cărui nume rău îl ştia. Uliţele erau murdare şi strâmte, prăvăliile şi casele sărăcăcioase, locuitorii pe jumătate goi, cu ghete rupte, beţi şi hidoşi. Ulicioare, curţi şi cloace vărsau murdăriile lor peste acest labirint, plin de crime, de noroi şi de mizerie. Într-unul din colţurile cele mai afumate ale acestei vizuini a păcatului şi a ruşinii, era un beci scund şi întunecos unde se vindeau fiare vechi, sticle goale, zdrenţe, oase şi tot felul de rămăşiţe. Pe jos înăuntru, erau îngrămădite chei ruginite, cuie, lanţuri, balamale, pile, vergele, tipsii desperechiate de balanţe etc. Taine ce nu se răscolesc decât cu scârbă se ascundeau sub acele grămezi de zdrenţe, sub acele morminte de oase. În mijlocul mărfurilor sale, lângă o sobă făcută din cărămizi vechi, un om de şaptezeci de ani, vulpoi bătrân cu păr alb, se

in, by a charcoal stove, made of old bricks, was a gray-haired rascal, nearly seventy years of age; who had screened himself from the cold air without, by a frowsy curtaining of miscellaneous tatters, hung upon a line; and smoked his pipe in all the luxury of calm retirement.

apăra de frigul de afară printr-o perdea făcută dintr-o rufă murdară, atârnată de o frânghie, şi-şi fuma luleaua cu toată plăcerea ce o dă singurătatea.

Scrooge and the phantom came into the presence of this man, just as a woman with a heavy bundle slunk into the shop. But she had scarcely entered, when another woman, similarly laden, came in too; and she was closely followed by a man in faded black, who was no less startled by the sight of them than they had been upon the recognition of each other. After a short period of blank astonishment, in which the old man with the pipe had joined them, they all three burst into a laugh.

Pe când Scrooge şi Duhul se găseau în faţa acestui om, tocmai intră o femeie care ducea un pachet greu, apoi alta, încărcată tot astfel; iar după ele intră imediat un om în haină neagră murdară. Aceste trei persoane tresăriră recunoscându-se; dar după ce le trecu puţin mirarea, împărtăşită şi de negustor, izbucniră câteşitrele într-un râs.

"Let the charwoman alone to be the first!" cried she who had entered first. "Let the laundress alone to be the second; and let the undertaker's man alone to be the third. Look here, old Joe, here's a chance! If we haven't all three met here without meaning it!"

—Întâi trebuie să treacă spălătoarea mortului, zise femeia care intrase înaintea celorlalţi; apoi vine rândul veghetoarei, şi la urmă rândul cioclului. Ce zici de asta, bătrâne Joe? Să ne întâlnim câteşitrei aici, fără să fi ştiut unul de altul!

"You couldn't have met in a better place," said old Joe, removing his pipe from his mouth. "Come into the parlour. You were made free of it long ago, you know; and the other

—Nici nu se putea să vă întâlniţi într-un loc mai bun ca acesta, răspunse bătrânul Joe, scoţând luleaua din gură. Treceţi în salon: aveţi intrarea liberă aici în orice minut.

two ain't strangers. Stop till I shut the door of the shop. Ah! How it screaks! There ain't such a rusty bit of metal in the place as its own hinges, I believe; and I'm sure there's no such old bones here, as mine. Ha, ha! We're all suitable to our calling; we're well matched. Come into the parlour. Come into the parlour."

The parlour was the space behind the screen of rags; the old man raked the fire together with an old stair-rod, and having trimmed his smoky lamp (for it was night) with the stem of his pipe, put it into his mouth again.

While he did this, the woman who had already spoken threw her bundle on the floor and sat down in a flaunting manner on a stool; crossing her elbows on her knees, and looking with a bold defiance at the other two.

"What odds then! What odds, Mrs. Dilber?" said the woman. "Every person has a right to take care of themselves. *He* always did!"

"That's true, indeed!" said the laundress. "No man, more so."

"Why then, don't stand staring as if you was afraid, woman; who's the wiser? We're not going to pick holes in each

N-aveți de ce să vă jenați, nu vă sunteți străini unul altuia. Aşteptați numai să închid uşa. Oh! Cum scârțâie! Nu cred să existe aici o bucată de fier mai ruginită ca țâțânele ei, şi sunt sigur că nu veți găsi în toată prăvălia un os mai bătrân ca oasele mele. Ha! Ha! Ne-am potrivit de minune. Treceți în salon, haideți!

Salonul era spațiul despărțit de prăvălie prin perdeaua de petice. Negustorul zgândări focul cu un fier ce ținea covorul pe trepte, şi după ce îndreptă fitilul lămpii (era noapte) cu luleaua, o puse la loc în gură.

În vremea aceasta, femeia care vorbise cea dintâi, trânti jos pachetul şi se aşeză plină de importanță pe un scăunel; apoi, rezemându-şi coatele pe genunchi, privi pe ceilalți cu neruşinare în ochi.

—Ei bine, ce? N-avem oare dreptul, doamnă Dilber, zise ea după aceea, să îngrijim fiecare de pielea sa? *El* n-a facut la fel toată viața lui?

—Adevărat, adevărat, răspunse îngrijitoarea, nimeni mai mult ca dânsul.

—Şi ce stați de vă uitați unul la altul ca nişte fricoşi? Care dintre noi e altfel? Desigur că n-avem de gând să ne

other's coats, I suppose?"

"No, indeed!" said Mrs. Dilber and the man together. "We should hope not."

"Very well, then!" cried the woman. "That's enough. Who's the worse for the loss of a few things like these? Not a dead man, I suppose."

"No, indeed," said Mrs. Dilber, laughing.

"If he wanted to keep 'em after he was dead, a wicked old screw," pursued the woman, "why wasn't he natural in his lifetime? If he had been, he'd have had somebody to look after him when he was struck with death, instead of lying gasping out his last there, alone by himself."

"It's the truest word that ever was spoke," said Mrs. Dilber. "It's a judgment on him."

"I wish it was a little heavier judgment," replied the woman; "and it should have been, you may depend upon it, if I could have laid my hands on anything else. Open that bundle, old Joe, and let me know the value of it. Speak out plain. I'm not afraid to be the first, nor afraid for them to see it. We knew pretty well that we were helping ourselves, before we met here, I believe. It's no sin. Open the bundle, Joe."

scoatem ochii unul altuia.

—Desigur că nu, răspunseră doamna Dilber şi cioclul, desigur că nu.

—Ei bine! continuă femeia, ajunge! Parcă cine pierde, că am luat şi noi câteva zdrenţe ca astea? Mortul desigur că nu.

—Negreşit că nu, răspunse doamna Dilber râzând.

—Dacă ar fi vrut calicul să le păstreze după moarte, urmă cealaltă, de ce n-a fost mai darnic pe când trăia? Ar fi avut acum pe cineva care să vegheze la căpătâiul său, când se lupta cu moartea, în loc de a fi singur cuc atunci când şi-a dat sufletul.

—N-ai spus niciodată un adevăr mai mare, replică doamna Dilber, l-ai judecat aşa cum merită.

—Îmi pare rău că judecata mea nu e mai severă, urmă cea dintâia femeie şi poate ar fi fost, zău aşa, dacă aş fi putut pune mâna pe altceva. Desfă legătura asta, bătrâne Joe, şi spune-mi cât face. Dar să spui drept. Nu mă tem că sunt cea dintâi şi nici că dumnealor mă văd. Fiecare din noi, mi se pare, şi-a făcut socotelile înainte să vină aici. Nu e niciun păcat. Desfă legătura, Joe.

But the gallantry of her friends would not allow of this; and the man in faded black, mounting the breach first, produced *his* plunder. It was not extensive. A seal or two, a pencil-case, a pair of sleeve-buttons, and a brooch of no great value, were all. They were severely examined and appraised by old Joe, who chalked the sums he was disposed to give for each, upon the wall, and added them up into a total when he found that there was nothing more to come.

"That's your account," said Joe, "and I wouldn't give another sixpence, if I was to be boiled for not doing it. Who's next?"

Mrs. Dilber was next. Sheets and towels, a little wearing apparel, two old-fashioned silver tea-spoons, a pair of sugar-tongs and a few boots. Her account was stated on the wall in the same manner.

"I always give too much to ladies. It's a weakness of mine, and that's the way I ruin myself," said old Joe. "That's your account. If you asked me for another penny, and made it an open question, I'd repent of being so liberal, and knock off half a crown."

Dar galanteria cioclului nu îngăduia altuia să înceapă asaltul înaintea lui, aşa că-şi arătă prada sa. Nu era tocmai lucru mare: unul sau două sigilii, un penar, doi butoni de manşetă şi o agrafă fără valoare... atâta tot. Aceste diferite articole fură cercetate şi prețuite fiecare în parte de bătrânul Joe, care însemnă pe zid cu creta sumele pe care era dispus să le dea şi adună totalul.

—Iată socoteala d-tale, zise el, atâta dau, nici măcar o jumătate de şiling mai mult, chiar de m-ai omorî. Altul acum.

Veni rândul doamnei Dilber; ea scoase dintr-o legătură, cearşafuri, prosoape, o pereche sau două de ghete, două lingurițe de argint demodate şi un cleşte pentru zahăr. Socoteala fu făcută şi de astă dată tot cu cretă pe perete şi în acelaşi chip.

—Dau întotdeauna mai mult femeilor, zise bătrânul Joe. E o slăbiciune a mea, care mă ruinează. Iată socoteala dumitale. Dacă mi-ai cere o centimă mai mult, m-aş căi că am fost atât de darnic şi aş scădea juma' de coroană.

"And now undo *my* bundle, Joe," said the first woman.

Joe went down on his knees for the greater convenience of opening it, and having unfastened a great many knots, dragged out a large heavy roll of some dark stuff.

"What do you call this?" said Joe. "Bed-curtains?"

"Ah!" returned the woman, laughing and leaning forward on her crossed arms. "Bed-curtains!"

"You don't mean to say you took 'em down, rings and all, with him lying there?" said Joe.

"Yes, I do," replied the woman. "Why not?"

"You were born to make your fortune," said Joe, "and you'll certainly do it."

"I certainly shan't hold my hand, when I can get anything in it by reaching it out, for the sake of such a man as he was, I promise you, Joe," returned the woman coolly. "Don't drop that oil upon the blankets, now."

"His blankets?" asked Joe.

"Whose else's do you think?" replied the woman. "He isn't likely to take cold without 'em, I dare say."

"I hope he didn't die of anything catching? Eh?" said old

—Şi acum desfă şi pachetul meu, Joe, zise cea dintâi femeie.

Joe se puse în genunchi, ca să-l poată desface mai uşor, şi după ce dezlegă câteva noduri scoase o bucată groasă de stofă de culoare închisă.

—Dar ce-i asta? întrebă Joe. Perdele de pat?

—Da! răspunse femeia râzând şi aplecându-se cu brațele încrucişate. Perdele de pat!

—Ce fel? L-ai scos cu inele cu tot pe când el zăcea încă în pat? întrebă Joe.

—Da! replică ea. Şi de ce nu?

—Eşti născută pentru a face avere, şi ai să faci, zise Joe.

—Fireşte că n-am să plec cu mâna goală odată ce am întins-o pentru a apuca ceva... şi cu atât mai vârtos, când e vorba de un om de soiul *ăstuia*! Fii bun şi nu pica untdelemnul din lampă peste cuverturi.

—Cuverturile lui? întrebă Joe.

—Dar ale cui naiba să fie? Ți-e frică c-o să răcească?

—Sper că n-a murit de vreo boală molipsitoare, nu?

Joe, stopping in his work, and looking up.

"Don't you be afraid of that," returned the woman. "I ain't so fond of his company that I'd loiter about him for such things, if he did. Ah! You may look through that shirt till your eyes ache; but you won't find a hole in it, nor a threadbare place. It's the best he had, and a fine one too. They'd have wasted it if it hadn't been for me."

"What do you call wasting of it?" asked old Joe.

"Putting it on him to be buried in, to be sure," replied the woman, with a laugh. "Somebody was fool enough to do it, but I took it off again. If calico ain't good enough for such a purpose, it isn't good enough for anything. It's quite as becoming to the body. He can't look uglier than he did in that one."

Scrooge listened to this dialogue in horror. As they sat grouped about their spoil, in the scanty light afforded by the old man's lamp, he viewed them with a detestation and disgust, which could hardly have been greater, though they had been obscene demons, marketing the corpse itself.

"Ha, ha!" laughed the same woman, when old Joe, producing a flannel bag with money in it, told out their several

întrebă deodată Joe, oprindu-se.

—Nu te teme, moşule! De altminteri nici eu nu ştiu, că nu m-am dus să-l întreb... Oh! Dar în ce priveşte cămaşa aceasta, pot să-ți plesnească ochii uitându-te şi n-ai să zăreşti o singură găurică, un singur locşor ros. E cea mai bună şi cea mai fină cămaşă a lui, care fără mine ar fi fost pierdută.

—Ce înțelegi prin pierdută? întrebă Joe.

—Fiindcă era să fie îngropat cu ea, reluă ea râzând. A fost un nătâng acolo care i-o pusese, dar i-am scos-o... Bumbacul e destul de bun pentru morți; şi, apoi, şi cu ea şi fără ea, tot groaznic ar fi arătat.

Scrooge asculta cu groază această convorbire. Acest grup strâns în jurul lucrurilor unui mort, la lumina slabă a unei lămpi, îi insuflă o scârbă mai mare decât ar fi putut să-i insufle chiar dracii cei hidoşi, care se ceartă pentru hoit.

—Ha! Ha! Ha! adăugă femeia aceasta cu rânjet cinic atunci când Joe scoase din buzunar o pungă de flanelă plină

gains upon the ground. "This is the end of it, you see. He frightened every one away from him when he was alive, to profit us when he was dead! Ha, ha, ha!"

"Spirit!" said Scrooge, shuddering from head to foot. "I see, I see. The case of this unhappy man might be my own. My life tends that way now. Merciful Heaven, what is this?"

He recoiled in terror, for the scene had changed, and now he almost touched a bed—a bare, uncurtained bed—on which, beneath a ragged sheet, there lay a something covered up, which though it was dumb, announced itself in awful language. The room was very dark, too dark to be observed with any accuracy, though Scrooge glanced round it in obedience to a secret impulse, anxious to know what kind of room it was. A pale light, rising in the outer air, fell straight upon the bed; and on it, plundered and bereft, unwatched, unwept, uncared for, was the body of this man.

Scrooge glanced towards the phantom. Its steady hand was pointed to the head. The cover was so carelessly adjusted that the slightest raising of it, the motion of a finger upon

cu bani şi numără fiecăruia partea ce i se cuvenea. Şi iată aşa isprăvesc lucrurile. Cât timp a trăit, ne-a ținut foarte departe de dânsul, şi acum când e mort câştigăm de pe urma lui. Ha! Ha! Ha!

—Duhule! zise Scrooge, tremurând din cap până în picioare, am înțeles, am înțeles... Soarta acestui nenorocit ar putea să fie şi a mea. Viața mea de până acum, mă duce către acest sfârşit. Dar, Dumnezeule, ce văd?

Se dădu înapoi îngrozit: scena se schimbase, şi acum atingea parcă un pat, un pat gol, fără perdele, pe care însă sub un giulgiu sfâşiat se odihnea o formă groaznică, acoperită. Camera era foarte întunecoasă, prea întunecoasă ca să poată vedea lămurit cine era, cu toate că Scrooge îşi plimba deasupra privirile, împins de o tainică curiozitate. O palidă lumină resfrângea câte o rază peste pat, şi lăsa să se vadă un cadavru despuiat, părăsit, la căpătâiul căruia nimeni nu plângea, nimeni nu veghea.

Scrooge îşi întoarse privirile către fantomă. Aceasta îi arăta cu gestul capul mortului. Nu i-ar fi trebuit decât să mişte puțin cu degetul giulgiul care îl acoperea întrucâtva;

Scrooge's part, would have disclosed the face. He thought of it, felt how easy it would be to do, and longed to do it; but had no more power to withdraw the veil than to dismiss the spectre at his side.

Scrooge se gândea s-o facă, dorea s-o facă, dar nu îndrăzni.

Oh, cold, cold, rigid, dreadful Death, set up thine altar here, and dress it with such terrors as thou hast at thy command; for this is thy dominion! But of the loved, revered, and honoured head, thou canst not turn one hair to thy dread purposes, or make one feature odious. It is not that the hand is heavy, and will fall down when released; it is not that the heart and pulse are still; but that the hand WAS open, generous, and true; the heart brave, warm, and tender; and the pulse a man's. Strike, Shadow, strike! And see his good deeds springing from the wound, to sow the world with life immortal!

No voice pronounced these words in Scrooge's ears, and yet he heard them when he looked upon the bed. He thought, if this man could be raised up now, what would be his foremost thoughts? Avarice, hard-dealing, griping cares? They have brought him to a rich end, truly!

He lay, in the dark, empty house, with not a man, a woman, or a child, to say, "he was kind to me in this or that,

—Oh! își zicea el, dacă acest om ar putea să mai trăiască o dată, care ar fi primul său gând? Oare gândul zgârceniei, al lăcomiei, al câștigului? Gândul acesta nu l-a adus oare către acest sfârșit înfiorător? Iată-l acum singur în casa pustie, și nu se găsește o ființă, bărbat, femeie sau copil, care să zică: „A fost bun pentru mine în cutare împrejurare; mi-a adresat un cuvânt binevoitor în cutare zi"; și, ca recunoștință pentru acest cuvânt, să zică „Dumnezeu să-l ierte!"

EMISIUNI PENTRU COPII LA TELEVIZIUNE

SĂPTĂMÎNA 25 XII 1980 — 4 1 1981

PROGRAMUL I

● Joi, 25 decembrie
18,35 — DESENE ANIMATE — «Kum-Kum» — episodul 25 (ultimul episod).

● Duminică, 28 decembrie
8,30 — TOT ÎNAINTE! Din sumar: **Agendă pionierească** — informații, reportaje despre manifestările organizate de pionieri în întîmpinarea Zilei Republicii; **10 la creația tehnică** — reportaj dedicat celor mai valoroase lucrări executate de pionieri și elevi în cercuri școlare, ateliere și laboratoare în anul 1980; **Perspectiva editorială 1981** pentru cartea tehnico-științifică, destinată copiilor; **Fiți îndeminatici!** — rubrică de sfaturi practice; **Cinci**

● Joi, 1 ianuarie 1981
11,00 — COPIII ȚĂRII VĂ UREAZĂ! — emisiune reunind secvente din Plugușorul tineretului și al pionierilor, precum și obiceiuri și datini în interpretarea copiilor.

● Sîmbătă, 3 ianuarie
10,00 — MATINEU DE VACANȚĂ. **Film serial pentru copii.**

● Duminică, 4 ianuarie
8,30 — TOT ÎNAINTE! Din sumar: **Agenda emisiunii** — știri și reportaje ...de vacanță; **Adresă pentru... șase zile** — reportaj realizat în tabăra de la Păltiniș, jud. Sibiu, în care își petrec o parte din vacanța de iarnă și pionieri — președinți ai asociațiilor sportive din școli; **Mai sus ștacheta!** — dialog cu prof.

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

and for the memory of one kind word I will be kind to him."

A cat was tearing at the door, and there was a sound of gnawing rats beneath the hearth-stone. What *they* wanted in the room of death, and why they were so restless and disturbed, Scrooge did not dare to think.

"Spirit!" he said, "this is a fearful place. In leaving it, I shall not leave its lesson, trust me. Let us go!"

Still the ghost pointed with an unmoved finger to the head.

"I understand you," Scrooge returned, "and I would do it, if I could. But I have not the power, spirit. I have not the power."

Again it seemed to look upon him.

"If there is any person in the town who feels emotion caused by this man's death," said Scrooge, quite agonised, "show that person to me, spirit, I beseech you!"

The phantom spread its dark robe before him for a moment, like a wing; and withdrawing it, revealed a room by daylight, where a mother and her children were.

Se auzi un zgomot uşor; o pisică râcâia la uşă; apoi îndărătul sobei, şoarecii rodeau ceva. Ce căutau ei în această cameră de mort? Ce însemna nelinişte a acestor animale? Scrooge nu îndrăzni să cugete mai departe.

—Duhule, zise el, locul acesta e înfiorător. Îl voi părăsi ducând cu mine lecția ce-mi dă, crede-mă, dar hai să plecăm de aici!

Duhul însă îi arăta mereu cu degetul spre giulgiul mortului.

—Te înțeleg, urmă Scrooge şi dacă aş putea, aş face ce-mi porunceşti; dar nu pot, Duhule, nu pot...

Duhul păru că răscoleşte cu privirea sa nevăzută fundul inimii lui Scrooge.

—Duhule, dacă e în oraş cineva pe care să-l fi mişcat moartea acestui om, zise Scrooge cu nelinişte dureroasă, te rog, arată-mi-l pe acel cineva, Duhule!

Fantoma desfăşură o clipă neagra sa haină întocmai ca o aripă, apoi înfăşurându-se la loc, se găsi deodată într-o cameră, unde era o mamă cu copiii ei.

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

She was expecting some one, and with anxious eagerness; for she walked up and down the room; started at every sound; looked out from the window; glanced at the clock; tried, but in vain, to work with her needle; and could hardly bear the voices of her children in their play.

At length the long-expected knock was heard. She hurried to the door, and met her husband; a man whose face was careworn and depressed, though he was young. There was a remarkable expression in it now; a kind of serious delight of which he felt ashamed, and which he struggled to repress.

He sat down to the dinner that had been hoarding for him by the fire; and when she asked him faintly what news (which was not until after a long silence), he appeared embarrassed how to answer.

"Is it good," she said, "or bad?"—to help him.

"Bad," he answered.

"We are quite ruined?"

"No. There is hope yet, Caroline."

"If *he* relents," she said, amazed, "there is! Nothing is

Se făcuse dimineață; femeia aştepta pe cineva, şi agitată de o nerăbdare îngrijorătoare, căci mergea de colo până colo prin odaie, tresărea la cel mai mic zgomot, privea prin fereastră afară, se uita la ceasornic, încerca în zadar să lucreze cu acul şi cu greu suporta zgomotul celor doi copii care se jucau.

În sfârşit auzi bătaia cea dorită la uşă. Ea alergă şi deschise bărbatului său. Acest om, al cărui obraz trăda urmele unor griji dureroase, deşi tânăr încă, avea în momentul acesta o înfățişare liniştită, lăsa să se vadă un fel de bucurie sinceră de care îi era ruşine şi pe care căuta să o înăbuşe.

Se puse să mănânce bucatele care aşteptau pe foc întoarcerea sa. După o lungă tăcere, ea îndrăzni să-l întrebe:

—Ei bine, ce veste?

El nu ştia ce să răspundă.

—Bună sau rea?

—Rea, răspunse el.

—Suntem dar cu totul pierduți?

—Nu, mai e o speranță, Caroline.

—Dacă l-am putea îndupleca, zise ea mirată, ar fi o

past hope, if such a miracle has happened."

"He is past relenting," said her husband. "He is dead."

She was a mild and patient creature if her face spoke truth; but she was thankful in her soul to hear it, and she said so, with clasped hands. She prayed forgiveness the next moment, and was sorry; but the first was the emotion of her heart.

"What the half-drunken woman whom I told you of last night, said to me, when I tried to see him and obtain a week's delay, and what I thought was a mere excuse to avoid me, turns out to have been quite true. He was not only very ill, but dying, then."

"To whom will our debt be transferred?"

"I don't know. But before that time we shall be ready with the money; and even though we were not, it would be bad fortune indeed to find so merciless a creditor in his successor. We may sleep to-night with light hearts, Caroline!"

Yes. Soften it as they would, their hearts were lighter. The children's faces, hushed and clustered round to hear what they so little understood, were brighter; and it was a happier house for this man's death! The only emotion that the

speranță, poate; ar fi un miracol.

—Nu mai avem pe cine îndupleca. A murit.

Era o creatură blândă şi răbdătoare, se vedea pe fața ei. Totuşi nu se putu opri să nu se bucure în fundul sufletului ei, şi o spuse împreunându-şi mâinile. Apoi făcu o rugăciune, cerând iertare lui Dumnezeu de păcatul ce făcuse.

—Femeia pe jumătate beată de aseară îmi spusese, când am venit să-l rog ca să-mi amâne polița cu o săptămână. Am crezut că era o simplă scuză a lui; când colo, nu numai că era bolnav, dar era pe moarte.

—Şi pe mâna cui trece polița noastră?

—Nu ştiu, dar până atunci vom avea banii; ce-i drept ar fi o mare nenorocire, dacă ar cădea în mâna unui creditor tot aşa de nemilos ca şi celălalt. Oricum, putem dormi noaptea asta fără grijă, Caroline.

Da, ei simțeau acum o greutate mai puțin pe inimă. O bucurie sinceră însuflețea obrajii copiilor, care veniseră să asculte, deşi nu înțelegeau nimic. Familia aceasta datora puțin din fericirea ei morții acestui om: singura emoție

ghost could show him, caused by the event, was one of pleasure.

"Let me see some tenderness connected with a death," said Scrooge; "or that dark chamber, spirit, which we left just now, will be for ever present to me."

The ghost conducted him through several streets familiar to his feet; and as they went along, Scrooge looked here and there to find himself, but nowhere was he to be seen. They entered poor Bob Cratchit's house—the dwelling he had visited before—and found the mother and the children seated round the fire.

Quiet. Very quiet. The noisy little Cratchits were as still as statues in one corner, and sat looking up at Peter, who had a book before him. The mother and her daughters were engaged in sewing. But surely they were very quiet!

"'And He took a child, and set him in the midst of them.'"

pricinuită de această întâmplare—singura emoție pe care Duhul putu să i-o arate lui Scrooge era una de bucurie la auzul morții lui.

—Duhule, zise Scrooge, dacă nu vrei ca odaia mortului în care am fost adineaori să fie veşnic dinaintea mea, şterge această amintire şi fă-mă să văd o scenă duioasă pricinuită de un mort.

Duhul îl duse prin mai multe uliți care îi erau cunoscute şi, pe când mergea, Scrooge privea în toate părțile, că doar s-o recunoaşte în cineva, dar nu se văzu nicăieri. Intrară în casa sărmanului Bob Cratchit, pe care Scrooge o vizitase deja. Mama şi copiii şedeau în jurul focului şi aşteptau liniştiți, foarte liniştiți. Cei doi Cratchit, mititei şi zgomotoşi stăteau într-un colț ca nişte statui, cu ochii pironiți pe fratele lor Peter, care se uita într-o carte deschisă. Mama şi fetele coseau. Toată lumea tăcea.

În momentul când Scrooge şi Duhul intrau în odaie, Peter citea cu glas tare, aşa că Scrooge auzi aceste cuvinte:

„Şi el luă copilul şi-l aşeză în mijlocul lor."

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

Where had Scrooge heard those words? He had not dreamed them. The boy must have read them out, as he and the spirit crossed the threshold. Why did he not go on?

Dar de ce şi-a întrerupt citirea?

The mother laid her work upon the table, and put her hand up to her face.

Mama puse lucrul pe masă şi-şi ascunse faţa în mâini zicând:

"The colour hurts my eyes," she said.

—Culoarea stofei mă supără la ochi.

The colour? Ah, poor Tiny Tim!

Culoarea... Ah! Sărmane Tiny Tim!

"They're better now again," said Cratchit's wife. "It makes them weak by candle-light; and I wouldn't show weak eyes to your father when he comes home, for the world. It must be near his time."

—Văd mai bine acum, zise soţia lui Cratchit. Lumina îmi oboseşte ochii şi pentru nimic în lume n-aş vrea ca tatăl vostru să creadă la întoarcere că am plâns... Trebuie să vină, vremea se apropie.

"Past it rather," Peter answered, shutting up his book. "But I think he has walked a little slower than he used, these few last evenings, mother."

—Vremea a cam trecut, zise Peter închizând cartea; dar eu cred că merge mai încet ca altă dată, de câteva seri, mamă.

They were very quiet again. At last she said, and in a steady, cheerful voice, that only faltered once -

Mama şi copiii păreau iar liniştiţi. În sfârşit, ea răspunse cu un glas ferm, care nu se muie decât la un singur cuvânt:

"I have known him walk with—I have known him walk with Tiny Tim upon his shoulder, very fast indeed."

—S-a întâmplat să meargă forte repede, foarte repede—cu Tiny Tim în spinare.

"And so have I," cried Peter. "Often."

—Şi eu, strigă Peter, adeseori.

"And so have I," exclaimed another.

—Şi eu, strigă un altul.

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

So had all.

"But he was very light to carry," she resumed, intent upon her work, "and his father loved him so, that it was no trouble; no trouble. And there is your father at the door!"

She hurried out to meet him; and little Bob in his comforter—he had need of it, poor fellow—came in. His tea was ready for him on the hob, and they all tried who should help him to it most. Then the two young Cratchits got upon his knees and laid, each child a little cheek, against his face, as if they said, "Don't mind it, father. Don't be grieved!"

Bob was very cheerful with them, and spoke pleasantly to all the family. He looked at the work upon the table, and praised the industry and speed of Mrs. Cratchit and the girls. They would be done long before Sunday, he said.

"Sunday! You went to-day, then, Robert?" said his wife.

"Yes, my dear," returned Bob. "I wish you could have gone. It would have done you good to see how green a place it is. But you'll see it often. I promised him that I would walk

Toţi repetară:

—Şi eu.

—Dar Tiny Tim nu cântărea mai de loc, zise mama reluându-şi lucrul, spre a-şi ascunde durerea, şi tatăl său îl iubea atâta că-l purta uşor... foarte uşor... Dar îl aud pe tatăl vostru la uşă.

Ea alergă înaintea lui. Bob intră cu fularul la gât—căci avea nevoie de el acum, bietul om. Ceaiul îl aştepta pe măsuţă, şi fiecare se grăbi să-l servească. Apoi cei doi mici Cratchit se aşezară pe genunchii săi, şi fiecare din ei lipi câte un obrăjor de obrajii lui, vrând parcă a-i zice: „Suntem aici, tată, nu te mâhni."

Bob se arătă vesel cu toţi, şi spuse fiecăruia câte o vorbă bună. Se uită la lucrul femeii şi al fiicelor sale, şi lăudă dibăcia şi silinţa lor.

—Are să fie gata încă înainte de duminică, zise el deodată.

—Duminică! Ai fost azi acolo, Robert? întrebă femeia.

—Da, draga mea, răspunse Bob... Îmi pare rău că n-ai putut veni şi tu; asta ţi-ar fi făcut bine, să vezi ce verde e locul; dar ai să te duci des să-l vezi, nu e aşa? I-am făgăduit să mă

there on a Sunday. My little, little child!” cried Bob. “My little child!”

He broke down all at once. He couldn’t help it. If he could have helped it, he and his child would have been farther apart, perhaps, than they were.

He left the room, and went upstairs into the room above, which was lighted cheerfully, and hung with Christmas. There was a chair set close beside the child, and there were signs of some one having been there lately. Poor Bob sat down in it, and when he had thought a little and composed himself, he kissed the little face. He was reconciled to what had happened, and went down again quite happy.

They drew about the fire, and talked; the girls and mother working still. Bob told them of the extraordinary kindness of Mr Scrooge’s nephew, whom he had scarcely seen but once, and who, meeting him in the street that day, and seeing that he looked a little—”just a little down, you know,” said Bob, inquired what had happened to distress him. “On which,” said Bob, “for he is the pleasantest-spoken gentleman you ever heard, I told him. ‘I am heartily sorry for it, Mr

duc să mă plimb acolo duminica. Scumpul meu copil, scumpul meu copil! strigă Bob. Scumpul meu copil!

Nu putu să se stăpânească.

Ieşi din odaia unde se afla familia şi se sui în odaia de deasupra, care era luminată şi împodobită ca de Crăciun. Era acolo un scaun pe care sărmanul Bob şezu lângă copil. Îi sărută fața micuță, şi după ce se mai linişti puțin, coborî.

Familia se aşeză lângă foc; fetele şi mama lor îşi reluară lucrul şi vorbeau între ele. Bob le vorbi de bunăvoința de admirat a nepotului lui Scrooge, pe care îl văzuse numai de vreo două ori şi care, întâlnindu-l într-o seară, îl întrebase, mişcat de înfățişarea sa cam—cam abătută. Îl întrebase ce are.

—Atunci, urmă Bob, i-am spus şi eu pricina, căci e omul cel mai amabil din lume. „Sunt foarte mâhnit de ceea ce-mi spui, domnule Cratchit, zise el, şi deplâng din toată

Cratchit,' he said, 'and heartily sorry for your good wife.' By the bye, how he ever knew *that* I don't know."

"Knew what, my dear?"

"Why, that you were a good wife," replied Bob.

"Everybody knows that!" said Peter.

"Very well observed, my boy!" cried Bob. "I hope they do. 'Heartily sorry,' he said, 'for your good wife. If I can be of service to you in any way,' he said, giving me his card, 'that's where I live. Pray come to me.' Now, it wasn't," cried Bob, "for the sake of anything he might be able to do for us, so much as for his kind way, that this was quite delightful. It really seemed as if he had known our Tiny Tim, and felt with us."

"I'm sure he's a good soul!" said Mrs. Cratchit.

"You would be surer of it, my dear," returned Bob, "if you saw and spoke to him. I shouldn't be at all surprised—mark what I say!—if he got Peter a better situation."

"Only hear that, Peter," said Mrs. Cratchit.

"And then," cried one of the girls, "Peter will be keeping company with some one, and setting up for himself."

inima pe buna d-tale soție..." Un lucru aş vrea să ştiu: de unde ştie el asta?

—Ce să ştie, dragul meu?

—Că tu eşti o femeie bună.

—Oare n-o ştie toată lumea? zise Peter.

—Foarte bine ai răspuns fătul meu, zise Bob. Şi eu cred că toată lumea o ştie. „Deplâng din adâncul sufletului, zicea el, pe buna d-tale soție; dacă aş putea să vă fiu folositor întrucâtva, iată adresa mea. Şi-mi dădu cartea sa de vizită. Vino să mă vezi."—Dar ceea ce m-a încântat în omul acesta, a fost nu atât serviciile ce mi-ar putea face, cât bunătatea sa. Ai fi zis că a cunoscut pe micul nostru Tiny Tim şi că-l regretă cum îl regretăm noi.

—Sunt sigură că are o inimă bună, zise doamna Cratchit.

—Ai fi şi mai sigură, draga mea, replică Bob, dacă l-ai fi văzut şi i-ai fi vorbit. Nu m-aş mira, băgați bine de seamă, dacă i-ar găsi un loc mai bun lui Peter.

—Auzi, Peter? zise doamna Cratchit.

—Şi atunci, strigă una dintre fetițe, Peter se va însura.

"Get along with you!" retorted Peter, grinning.

"It's just as likely as not," said Bob, "one of these days; though there's plenty of time for that, my dear. But however and whenever we part from one another, I am sure we shall none of us forget poor Tiny Tim—shall we—or this first parting that there was among us?"

"Never, father!" cried they all.

"And I know," said Bob, "I know, my dears that when we recollect how patient and how mild he was, although he was a little, little child, we shall not quarrel easily among ourselves, and forget poor Tiny Tim in doing it."

"No, never, father!" they all cried again.

"I am very happy," said little Bob, "I am very happy!"

Mrs. Cratchit kissed him, his daughters kissed him, the two young Cratchits kissed him, and Peter and himself shook hands. Spirit of Tiny Tim, thy childish essence was from God!

"Spectre," said Scrooge, "something informs me that our parting moment is at hand. I know it, but I know not how. Tell me what man that was whom we saw lying dead?"

The Ghost of Christmas Yet to Come conveyed him, as

—Vrei să taci? răspunse Peter râzând.

—Ar putea într-o zi să aibă dreptate, fătul meu, zise Bob, cu toate că mai e timp până atunci. Dar în orice chip ne vom despărți unii de alții, sunt sigur că nimeni din noi nu va uita pe mititelul Tiny Tim...

—Niciodată, tată! strigară toți.

—Şi ştiu, zise Bob, ştiu, iubiții mei, că amintindu-ne răbdarea şi blândețea sa... deşi nu era decât un copilaş...—nu ne vom certa niciodată... căci ar fi să-l uităm pe bunul Tiny Tim.

—Nu, niciodată, tată! repetară toți.

—Mă faceți fericit, foarte fericit! zise Bob.

Doamna Cratchit îl sărută, fetele îl sărutară, cei doi mici Cratchit îl sărutară, şi Peter îi întinse mâna cu dragoste. Suflete de copil al lui Tiny Tim, tu ai fost de esență dumnezeiască.

—Fantomă, zise Scrooge, ceva îmi vesteşte că despărțirea noastră se apropie; nu ştiu nici eu ce anume. Spune-mi cine a fost omul pe care l-am văzut mort.

Duhul Crăciunului viitor îl duse ca şi mai înainte, dar

before—though at a different time, he thought: indeed, there seemed no order in these latter visions, save that they were in the future—into the resorts of business men, but showed him not himself. Indeed, the spirit did not stay for anything, but went straight on, as to the end just now desired, until besought by Scrooge to tarry for a moment.

"This court," said Scrooge, "through which we hurry now, is where my place of occupation is, and has been for a length of time. I see the house. Let me behold what I shall be, in days to come!"

The spirit stopped; the hand was pointed elsewhere.

"The house is yonder," Scrooge exclaimed. "Why do you point away?"

The inexorable finger underwent no change.

Scrooge hastened to the window of his office, and looked in. It was an office still, but not his. The furniture was not the same, and the figure in the chair was not himself. The phantom pointed as before.

He joined it once again, and wondering why and

lui Scrooge îi se păru că de astă dată îl duce şi mai repede şi îl rugă să se oprească.

—Acest cartier, zise el, pe care îl cutreierăm aşa de iute, este centrul afacerilor mele.

În mijlocul vedeniilor viitorului, Scrooge vorbea deja despre prezent ca despre un moment trecut.

—Iată şi biroul meu. Lasă-mă să văd ce voi fi în viitor.

Duhul se opri; dar degetul său arătător se îndrepta în altă parte.

—Iată biroul, strigă Scrooge; de ce-mi faci semn să merg mai departe?

Degetul neînduplecat rămase neclintit.

Scrooge alergă în grabă să arunce o privire prin ferestra biroului. Era tot un birou, dar nu mai era al său. Mobilele erau aceleaşi, dar persoana de pe scaun nu mai era el. Fantoma repetă gestul.

Scrooge o ajunse şi o urmă din nou până la un grilaj de

whither he had gone, accompanied it until they reached an iron gate. He paused to look round before entering.

A churchyard. Here, then, the wretched man whose name he had now to learn lay underneath the ground. It was a worthy place. Walled in by houses; overrun by grass and weeds, the growth of vegetation's death, not life; choked up with too much burying; fat with repleted appetite. A worthy place!

The spirit stood among the graves, and pointed down to one. He advanced towards it, trembling. The phantom was exactly as it had been, but he dreaded that he saw new meaning in its solemn shape.

"Before I draw nearer to that stone to which you point," said Scrooge, "answer me one question. Are these the shadows of the things that will be, or are they shadows of the things that may be, only?"

Still the ghost pointed downward to the grave by which it stood.

"Men's courses will foreshadow certain ends, to which, if persevered in, they must lead," said Scrooge. "But if the courses be departed from, the ends will change. Say it is thus

fier.

Se opri înainte de a intra: era un cimitir!.. Aici dar, sub pământ, zăcea omul al cărui nume voia să-l afle. Cimitirul era înconjurat de case; iarba şi buruienile creşteau din belşug, vegetație puternică a morții, iar nu a vieții... Locurile erau îndesate şi, lucru ciudat, se vedeau şi gropi deschise: căci cimitirul este o prăpastie fără fund.

Duhul, în picioare printre morminte, arătă unul lui Scrooge, care se apropie tremurând ca varga, căci în atitudinea impunătoare a fantomei îi se păru că găseşte un înțeles nou.

—Înainte de a face un pas către acest mormânt, zise Scrooge, răspunde la o întrebare: Ceea ce-mi arăți, este umbra a ceea ce *trebuie* să fie, sau numai ce *poate* să fie?

Duhul se mulțumi şi de astă dată, drept orice răspuns, să-i arate cu degetul mormântul lângă care se aflau.

—Căile omului duc spre un scop, zise Scrooge. Dar dacă omul îşi schimbă calea, se schimbă şi scopul. Spune-mi, dacă este aşa şi cu acela pe care vrei să mi-l arăți?

with what you show me!"

The spirit was immovable as ever.

Scrooge crept towards it, trembling as he went; and following the finger, read upon the stone of the neglected grave his own name, EBENEZER SCROOGE.

"Am *I* that man who lay upon the bed?" he cried, upon his knees.

The finger pointed from the grave to him, and back again.

"No, spirit! Oh, no, no!"

The finger still was there.

"Spirit!" he cried, tight clutching at its robe, "hear me. I am not the man I was. I will not be the man I must have been but for this intercourse. Why show me this, if I am past all hope?"

For the first time the hand appeared to shake.

"Good spirit," he pursued, as down upon the ground he fell before it, "your nature intercedes for me, and pities me. Assure me that I yet may change these shadows you have shown me, by an altered life!"

Duhul rămase nemişcat ca mai înainte.

Scrooge se aplecă cu groază peste piatra mormântului şi, urmând cu privirea degetul fantomei, citi pe piatra acestui mormânt neglijat chiar numele său: *Ebenezer Scrooge*.

—Eu sunt dar omul care a zăcut pe patul acela? strigă îngenunchind.

Degetul se plimbă rând pe rând de la mormânt la dânsul şi de la dânsul la mormânt.

—Nu, Duhule, nu! Nu!

Degetul arăta mereu.

—Duhule, strigă el agăţându-se de haina lui, ascultă-mă. Nu mai sunt omul care am fost, nu voi mai fi omul ce aş fi fost, fără mijlocirea voastră binefăcătoare. De ce mi s-au arătat toate aceste lucruri dacă nu mai e nicio speranţă pentru mine?

Pentru întâia oară, mâna Duhului şovăi.

—Bunule Duh! urmă Scrooge, îngenunchiat la picioarele sale, mijloceşte pentru mine, aibi milă de mine. Asigură-mă că pot schimba aceste imagini pe care mi le-ai arătat, schimbând felul meu de viaţă.

The kind hand trembled.

"I will honour Christmas in my heart, and try to keep it all the year. I will live in the past, the present, and the future. The spirits of all three shall strive within me. I will not shut out the lessons that they teach. Oh, tell me I may sponge away the writing on this stone!"

In his agony, he caught the spectral hand. It sought to free itself, but he was strong in his entreaty, and detained it. The spirit, stronger yet, repulsed him.

Holding up his hands in a last prayer to have his fate reversed, he saw an alteration in the phantom's hood and dress. It shrank, collapsed, and dwindled down into a bedpost.

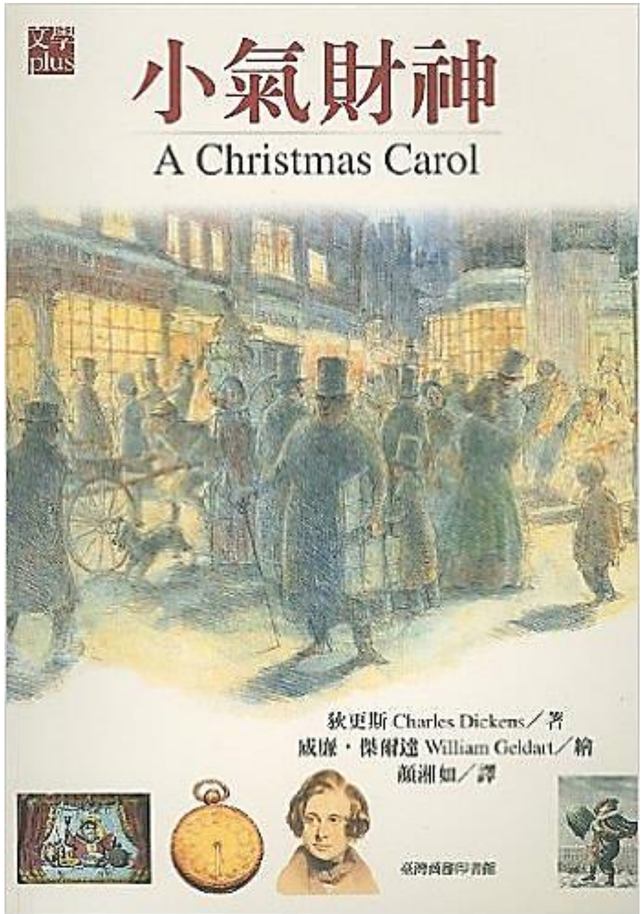
Mâna făcu o mişcare binevoitoare.

—Voi cinsti Crăciunul în inimă şi îl voi serba în fiecare an. Voi trăi în trecut, prezent şi viitor. Cele trei Duhuri care m-au vizitat nu mă vor mai părăsi, căci nu voi înceta să mă port după învățămintele ce mi-au dat. Oh! Spune-mi că pot şterge scrisul de pe această piatră.

În durerea sa, Scrooge apucase mâna fantomei. Ea vru să se elibereze de strânsoarea sa, dar el o ținea cu putere. Duhul fiind mai tare îl respinse.

Când îşi împreună mâinile spre a-l ruga pentru cea din urmă oară, Scrooge văzu o schimbare în haina şi forma fantomei, care se preschimbă pe nesimțite în drug de pat.

Charles Dickens
A Christmas Carol. 1843
O noapte de Crăciun. 1907
Parallel Texts.
144

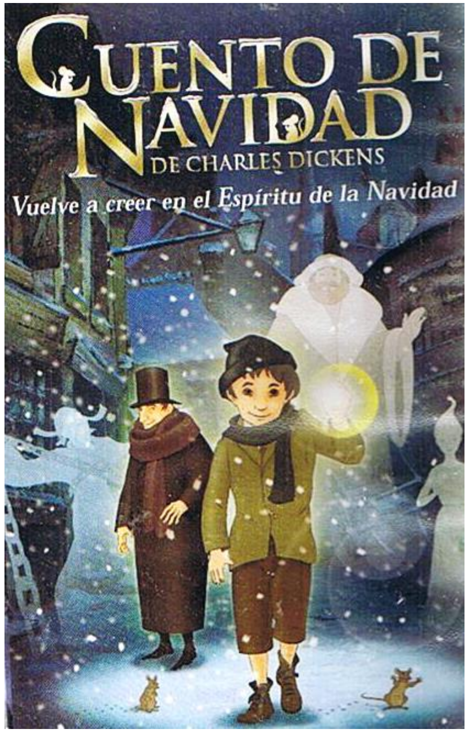
Contemporary
Literature Press

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

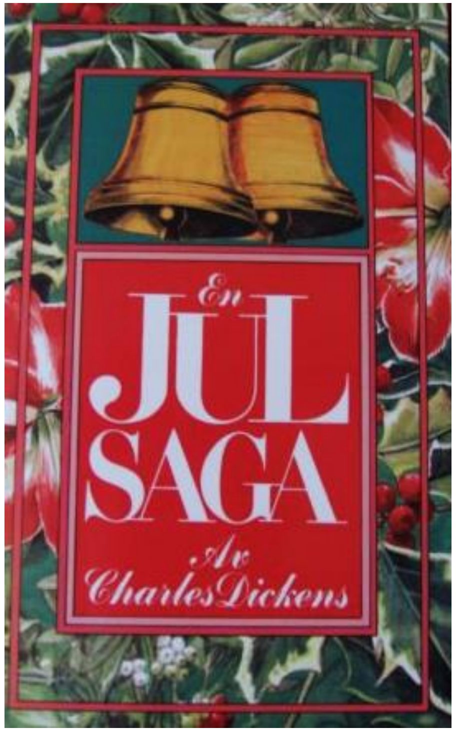
Stave Five

Partea a cincea

The end of it

Încheiere

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

Yes! and the bedpost was his own. The bed was his own, the room was his own. Best and happiest of all, the time before him was his own, to make amends in!

"I will live in the past, the present, and the future!" Scrooge repeated, as he scrambled out of bed. "The spirits of all three shall strive within me. O Jacob Marley! Heaven, and the Christmas time be praised for this! I say it on my knees, old Jacob; on my knees!"

He was so fluttered and so glowing with his good intentions, that his broken voice would scarcely answer to his call. He had been sobbing violently in his conflict with the spirit, and his face was wet with tears.

"They are not torn down," cried Scrooge, folding one of his bed-curtains in his arms, "they are not torn down, rings and all. They are here—I am here—the shadows of the things that would have been, may be dispelled. They will be. I know they will!

His hands were busy with his garments all this time; turning them inside out, putting them on upside down, tearing them, mislaying them, making them parties to every kind of

Da! Era un drug de pat şi încă un drug al patului său, şi Scrooge se găsea în odaia sa. Dar cea mai mare fericire era că era viu şi că viitorul îi stătea înainte pentru a trăi şi a se îndrepta.

—Vreau să trăiesc în trecut, prezent şi viitor, repetă Scrooge, sărind jos din pat; vreau să profit de învăţămintele celor trei Duhuri. Ah! Jacob Marley! Mulţumesc lui Dumnezeu şi sărbătorii Crăciunului: o spun în genunchi, bunul meu Jacob, în genunchi.

Era aşa de însufleţit de bunele gânduri pe care le avea, că glasu-i sfărâmat putea de abia repeta cuvintele înflăcăratei sale gândiri. Plânsese în suspine în tot timpul luptei sale cu Duhul, şi obrazul îi era încă umed de lacrimi.

—Nu sunt încă rupte! strigă Scrooge, sărutând perdelele patului său, nu sunt rupte cu inele cu tot, ele sunt aici, şi eu de asemenea sunt aici: icoanele lucrurilor care ar fi putut să se realizeze, pot dispărea acum, ele vor dispărea. O cred, o ştiu.

În entuziasmul său, nu mai ştia ce făcea cu mâinile; îşi puse de două-trei ori hainele pe dos, le scoase crezând că le pune, se zbătea în ciorapi ca Laocoon între şerpi, şi făcu tot felul

extravagance.

"I don't know what to do!" cried Scrooge, laughing and crying in the same breath, and making a perfect Laocoön of himself with his stockings. I am as light as a feather, I am as happy as an angel, I am as merry as a schoolboy. I am as giddy as a drunken man. A Merry Christmas to everybody! A Happy New Year to all the world. Hollo, here! Whoop! Hollo!"

He had frisked into the sitting-room, and was now standing there perfectly winded.

"There's the saucepan that the gruel was in!" cried Scrooge, starting off again, and going round the fireplace. "There's the door, by which the ghost of Jacob Marley entered! There's the corner where the ghost of Christmas Present sat! There's the window where I saw the wandering spirits! It's all right, it's all true, it all happened. Ha, ha, ha!"

Really, for a man who had been out of practice for so many years, it was a splendid laugh, a most illustrious laugh. The father of a long, long line of brilliant laughs!

"I don't know what day of the month it is!" said Scrooge. "I don't know how long I have been among the spirits. I don't know anything. I'm quite a baby. Never mind. I don't care. I'd

de năzdrăvănii.

—Nu mai ştiu ce fac, zise Scrooge râzând şi plângând totodată. Sunt uşor ca un fulg, fericit ca un înger, vesel ca un şcolar în vacanță, buimac ca un om beat! Crăciun vesel şi an bun la toată lumea. Ura! Ura!

Din cameră sări în salon abia gâfâind.

—Iată oala mea cu supă, zise el întorcându-se spre sobă; iată uşa prin care a intrat Duhul lui Marley! Iată colțul unde se aşezase duhul Crăciunului de acum; iată ferestra prin care am văzut sufletele chinuite, totul e la locul său, totul e adevărat, totul s-a întâmplat... Ha! Ha! Ha!

Într-adevăr, pentru un om care pierduse obiceiul de a râde, Scrooge râdea frumos.

—Nu ştiu în ce zi suntem, continuă el, nu ştiu cât timp am petrecut cu Duhurile; nu mai ştiu nimic; sunt un copil... Dar ce-mi pasă? Aş vrea să fiu copil...Ura! Bravo!

rather be a baby. Hollo! Whoop! Hollo, here!"

He was checked in his transports by the churches ringing out the lustiest peals he had ever heard. Clash, clang, hammer; ding, dong, bell. Bell, dong, ding; hammer, clang, clash! Oh, glorious, glorious!

Running to the window, he opened it, and put out his head. No fog, no mist; clear, bright, jovial, stirring, cold; cold, piping for the blood to dance to; golden sunlight; heavenly sky; sweet fresh air; merry bells. Oh, glorious. Glorious!

"What's to-day?" cried Scrooge, calling downward to a boy in Sunday clothes, who perhaps had loitered in to look about him.

"Eh?" returned the boy, with all his might of wonder.

"What's to-day, my fine fellow?" said Scrooge.

"To-day!" replied the boy. "Why, CHRISTMAS DAY."

"It's Christmas Day!" said Scrooge to himself. "I haven't missed it. The spirits have done it all in one night. They can do anything they like. Of course they can. Of course they can. Hollo, my fine fellow!"

Fu întrerupt în strigătele sale de bucurie de bătaia clopotelor de la biserici: bang! bang! De astă dată simți plăcere ascultându-le, nu ca altă dată.

Alergă la ferestră, o deschise şi privi afară: nicio ceață... Ziua era limpede, rece, dar curată, o zi care te poftea la joc; soarele strălucea pe cer... Ce timp frumos! Ce clopote vesele! Oh! Ce zi măreață!

Un băiețel îmbrăcat în haine de sărbătoare trecu pe dinaintea ferestrei.

—Hei! Băiete, ce zi avem astăzi?

—Astăzi? Dar e ziua de *Crăciun*!

—Crăciun! își zise Scrooge, va să zică nu l-am pierdut încă. Duhurile au făcut totul într-o singură noapte: ele pot face tot ce vor, desigur că pot... Hei, băiete!

"Hollo!" returned the boy.

"Do you know the poulterer's in the next street but one, at the corner?" Scrooge inquired.

"I should hope I did," replied the lad.

"An intelligent boy!" said Scrooge. "A remarkable boy! Do you know whether they've sold the prize turkey that was hanging up there?—Not the little prize turkey: the big one?"

"What, the one as big as me?" returned the boy.

"What a delightful boy!" said Scrooge. "It's a pleasure to talk to him. Yes, my buck!"

"It's hanging there now," replied the boy.

"Is it?" said Scrooge. "Go and buy it."

"Walk-ER!" exclaimed the boy.

"No, no," said Scrooge, "I am in earnest. Go and buy it, and tell 'em to bring it here, that I may give them the direction where to take it. Come back with the man, and I'll give you a shilling. Come back with him in less than five minutes, and I'll give you half a crown!"

The boy was off like a shot. He must have had a steady hand at a trigger who could have got a shot off half so fast.

"I'll send it to Bob Cratchit's!" whispered Scrooge,

—Ce-i? răspunse copilul.

—Ştii tu unde e prăvălia precupeţului de păsări, în colţul străzii alăturate?

—O ştiu.

—Copil deştept, copil minunat! Ştii tu dacă s-a vândut curca frumoasă de aseară? Erau două: vorbesc de cea mai mare.

—Aia care era cât mine de mare?

—Ce drăguţ copil! E o plăcere să stai de vorbă cu el. Da, drăguţule!

—Curca e tot acolo, răspunse băieţelul.

—Adevărat? strigă Scrooge. Ei bine, du-te de o cumpără.

—Glumiţi, domnule?

—Nu, nu, vorbesc serios. Du-te de o cumpără şi spune să mi se aducă aici, ca să dau adresa unde trebuie trimisă; vino cu băiatul care o va aduce, şi îţi dau un şiling; vino înapoi cu el în mai puţin de cinci minute şi vei avea o jumătate de coroană.

Băiatul porni ca o săgeată.

—O voi trimite lui Bob Cratchit, zise Scrooge, frecându-

rubbing his hands, and splitting with a laugh. "He shan't know who sends it. It's twice the size of Tiny Tim. Joe Miller never made such a joke as sending it to Bob's will be!"

The hand in which he wrote the address was not a steady one, but write it he did, somehow, and went downstairs to open the street door, ready for the coming of the poulterer's man. As he stood there, waiting his arrival, the knocker caught his eye.

"I shall love it, as long as I live!" cried Scrooge, patting it with his hand. "I scarcely ever looked at it before. What an honest expression it has in its face. It's a wonderful knocker. Here's the turkey. Hollo! Whoop! How are you? Merry Christmas!"

It *was* a turkey! He never could have stood upon his legs, that bird. He would have snapped 'em short off in a minute, like sticks of sealing-wax.

"Why, it's impossible to carry that to Camden Town," said Scrooge. "You must have a cab."

The chuckle with which he said this, and the chuckle with which he paid for the turkey, and the chuckle with which he paid for the cab, and the chuckle with which he recompensed

şi mâinile; el nu va şti de unde-i vine. E de două ori mai mare decât Tiny Tim. Şi ce bucurie mare o să le facă!

Scrise adresa cu o mână care tremura, dar o scrise, şi se dădu jos să aştepte curca la poartă. Aici zări ciocănaşul uşii.

—O, prea iubite ciocănaş! zise el mângâindu-l cu mâna. Te voi iubi toată viața mea. De abia mă uitam la tine înainte; ce cinstită e figura ta de aramă! Ciocănaş minunat!... Dar iată şi curca; hei, băieți, vă urez la toți un Crăciun vesel!

Ce curcă! Cum s-a putut ține pe picioare o asemenea zburătoare? Mă mir că nu s-au sfărâmat labele sub ea!

—N-ai s-o poți căra până la Camden-Town, tinere, zise Scrooge. Ia o trăsură.

Niciodată râs n-a fost mai sincer ca râsul lui Scrooge atunci când rosti aceste cuvinte; râse şi mai tare, când plăti curca, râse când plăti cursa trăsurei, râse când dădu un bacşiş

the boy, were only to be exceeded by the chuckle with which he sat down breathless in his chair again, and chuckled till he cried.

Shaving was not an easy task, for his hand continued to shake very much; and shaving requires attention, even when you don't dance while you are at it. But if he had cut the end of his nose off, he would have put a piece of sticking-plaster over it, and been quite satisfied.

He dressed himself "all in his best," and at last got out into the streets. The people were by this time pouring forth, as he had seen them with the Ghost of Christmas Present; and walking with his hands behind him, Scrooge regarded every one with a delightful smile. He looked so irresistibly pleasant, in a word, that three or four good-humoured fellows said, "Good-morning, sir. A Merry Christmas to you!" And Scrooge said often afterwards, that of all the blithe sounds he had ever heard, those were the blithest in his ears.

He had not gone far, when coming on towards him he beheld the portly gentleman who had walked into his counting-house the day before and said, "Scrooge and Marley's, I believe?" It sent a pang across his heart to think how this old gentleman would look upon him when they met; but he knew

băiatului; în sfârşit, râse încă şi de astă dată cu lacrimi, când se aşeză abia respirând după atâtea hohote de râs.

Scrooge se rase, lucru nu tocmai uşor, atâta de tare îi tremura mâna, iar raderea bărbii cere multă atenție, chiar dacă nu dansezi în vreme ce te razi; dar chiar de şi-ar fi făcut o tăietură cu briciul, şi-ar fi pus o bucățică de plasture, şi atâta tot.

În sfârşit, ieşi îmbrăcat în hainele sale cele mai frumoase şi se întâlni pe stradă cu o mulțime de lume, aşa cum văzuse în visul cu Duhul Crăciunului de acum. Tuturor celor care se uitau la dânsul, el le zâmbea cu prietenie; într-un cuvânt, avea o figură aşa de veselă, că doi-trei oameni cheflii îi ziseră: „Bună ziua, dom'le! Crăciun bun, dom'le!" Niciun alt cuvânt nu fermecase vreodată mai mult auzul său.

După ce mai merse puțin, întâlni pe unul din cei doi domni care veniseră în ajun să-i ceară un ajutor pentru săraci. Era acela care îi zisese: „Scrooge şi Marley, dacă nu mă înşel?" Întâlnirea aceasta îi pricinui remuşcare, şi ar fi vrut să-l ocolească; dar se răzgândi, şi înaintând spre acel domn, îi

what path lay straight before him, and he took it.

"My dear sir," said Scrooge, quickening his pace, and taking the old gentleman by both his hands. "How do you do? I hope you succeeded yesterday. It was very kind of you. A Merry Christmas to you, sir!"

"Mr Scrooge?"

"Yes," said Scrooge. "That is my name, and I fear it may not be pleasant to you. Allow me to ask your pardon. And will you have the goodness—" here Scrooge whispered in his ear.

"Lord bless me!" cried the gentleman, as if his breath were taken away. "My dear Mr Scrooge, are you serious?"

"If you please," said Scrooge. "Not a farthing less. A great many back-payments are included in it, I assure you. Will you do me that favour?"

"My dear sir," said the other, shaking hands with him. "I don't know what to say to such munifi—"

"Don't say anything, please," retorted Scrooge. "Come and see me. Will you come and see me?"

"I will!" cried the old gentleman. And it was clear he meant to do it.

apucă mâna.

—Scumpe domn, îi zise el, ce mai faceți? Cred că ați reuşit ieri: sunteți un om bun. Vă urez un Crăciun fericit!

—Domnul Scrooge?

—Da, e numele meu, şi poate că nu vă e plăcut: vă cer de o mie de ori iertare, şi aveți bunătatea de a mă...

Scrooge şopti ceva în urechea acelui domn, care strigă încremenit:

—Să mă bată Dumnezeu! Domnule Scrooge, vorbiți serios?

—Vă rog, nicio centimă mai puțin, în această sumă intră şi mai multe polițe vechi, credeți-mă. Vreți să-mi faceți binele acesta?

—Scumpe domn, zise celălalt strângându-i mâna cu căldură, nu ştiu ce să răspund la o aşa o dărni...

—Nici un cuvânt mai mult, vă rog, replică Scrooge. Să veniți la biroul meu. Îmi făgăduiți că veniți?

—Din toată inima, domnule, voi veni!

Se citea în obrazul lui că va veni.

"Thank'ee," said Scrooge. "I am much obliged to you. I thank you fifty times. Bless you!"

He went to church, and walked about the streets, and watched the people hurrying to and fro, and patted children on the head, and questioned beggars, and looked down into the kitchens of houses, and up to the windows; and found that everything could yield him pleasure. He had never dreamed that any walk—that anything—could give him so much happiness. In the afternoon, he turned his steps towards his nephew's house.

He passed the door a dozen times, before he had the courage to go up and knock. But he made a dash, and did it.

"Is your master at home, my dear?" said Scrooge to the girl. Nice girl! Very.

"Yes, sir."

"Where is he, my love?" said Scrooge.

"He's in the dining-room, sir, along with mistress. I'll show you upstairs, if you please."

"Thank'ee. He knows me," said Scrooge, with his hand

—Vă mulțumesc, îi răspunse Scrooge, vă sunt foarte recunoscător; vă mulțumesc de o mie de ori! La revedere, scumpe domn!

Intră în biserică, apoi cutreieră străzile, cercetă cu privirea oamenii care umblau încolo şi-ncoace, mângâie copiii pe obraji şi pe cap, vorbi cu cerşetorii pe care îi milui, îşi băgă nasul prin bucătării, se uită la ferestre, căci totul îl interesa acum; niciodată până atunci nu-şi închipuise că o plimbare putea să-i aducă atâta plăcere şi fericire. După-amiază, îşi îndreptă paşii spre locuința nepotului său.

Trecu şi se învârti de vreo zece ori pe dinaintea casei înainte de a avea curajul să intre; în sfârşit, îşi luă inima în dinți şi sună.

—E acasă stăpânul tău, drăguțo? întrebă Scrooge pe servitoare, o fată cinstită şi drăguță cu adevărat.

—Da, dom'le.

—Şi unde e, fetițo?

—E în sufragerie cu doamna; pe aici, dom'le, mă duc să vă anunț, dacă doriți.

—Mulțumesc, fata mea, mă cunoaşte, zise Scrooge.

already on the dining-room lock. “I’ll go in here, my dear.”

He turned it gently, and sidled his face in, round the door. They were looking at the table (which was spread out in great array); for these young housekeepers are always nervous on such points, and like to see that everything is right.

“Fred!” said Scrooge.

Dear heart alive, how his niece by marriage started! Scrooge had forgotten, for the moment, about her sitting in the corner with the footstool, or he wouldn’t have done it, on any account.

“Why, bless my soul!” cried Fred, “who’s that?”

“It’s I. Your uncle Scrooge. I have come to dinner. Will you let me in, Fred?”

Let him in! It is a mercy he didn’t shake his arm off. He was at home in five minutes. Nothing could be heartier. His niece looked just the same. So did Topper when *he* came. So did the plump sister when *she* came. So did every one when *they* came. Wonderful party, wonderful games, wonderful unanimity, won-der-ful happiness!

But he was early at the office next morning. Oh, he was early there. If he could only be there first, and catch Bob Cratchit

Puse mâna pe clanța uşii, o deschise şi-şi băgă capul în odaie: nepotul şi nepoata cercetau masa, care era gătită ca de sărbătoare: perechilor tinere le place întotdeauna ordinea în toate.

—Fred! zise Scrooge.

La această chemare, ce repede s-a întors nepoata şi cum a tresărit recunoscând pe unchiul Scrooge!

—Sunt eu, unchiul Scrooge, şi vin să petrec cu voi! Mă primeşti, Fred?

Fred sări la dânsul şi-i apucă mâna cu putere. După cinci minute, Scrooge se simțea în largul său. Primirea fu din cele mai călduroase. Nepoata era neschimbată. Topper fu foarte amabil cu Scrooge, iar sora cea dolofană de asemenea. Toți au fost la fel. Ce mai petrecere! Ce mai jocuri! Ce mai bucurie! Şi ce fericire deplină!

Scrooge se sculă foarte devreme a doua zi, ca să meargă la birou. „O, de aş putea,” gândea el, „să ajung cel dintâi acolo

coming late! That was the thing he had set his heart upon.

And he did it; yes, he did! The clock struck nine. No Bob. A quarter past. No Bob. He was full eighteen minutes and a half behind his time. Scrooge sat with his door wide open, that he might see him come into the tank.

His hat was off before he opened the door; his comforter too. He was on his stool in a jiffy; driving away with his pen, as if he were trying to overtake nine o'clock.

"Hollo!" growled Scrooge, in his accustomed voice, as near as he could feign it. "What do you mean by coming here at this time of day?"

"I am very sorry, sir," said Bob. "I *am* behind my time."

"You are?" repeated Scrooge. "Yes. I think you are. Step this way, sir, if you please."

"It's only once a year, sir," pleaded Bob, appearing from the tank. "It shall not be repeated. I was making rather merry yesterday, sir."

"Now, I'll tell you what, my friend," said Scrooge; "I am not going to stand this sort of thing any longer. And therefore," he continued, leaping from his stool, and giving Bob such a dig in the waistcoat that he staggered back into the tank again—

şi să prind pe Bob Cratchit că a venit târziu!" Dorea să simtă această plăcere... şi o simţi. Ceasurile nouă, şi nici un Bob! Nouă şi un sfert, şi nimic; la nouă şi optsprezece minute, iată, vine şi Bob. Scrooge şedea la birou, cu uşa larg deschisă, ca să-l poată vedea când se va furişa în ungherul său.

Bob îşi scoase pălăria şi fularul; apoi se aşeză pe scaun şi puse imediat condeiul pe hârtie, vrând parcă să recâştige minutele pierdute.

—Hei, dom'le! mormăi Scrooge cu glasul său ursuz obişnuit, pe cât putu să-l imite, ce înseamnă să vii la ora asta?

—Îmi pare foarte rău, domnule, c-am întârziat.

—Întârziat! repetă Scrooge. Da, cred şi eu; poftim încoace, te rog.

—Asta nu mi se întâmplă decât odată pe an, domnule, zise Bob încurcat, apropiindu-se de şeful său; n-o să se mai întâmple, vă asigur; am cam petrecut puţintel ieri, domnule.

—Ascultă dragul meu, zise Scrooge, asta nu mai poate continua. Prin urmare, strigă el sărind de pe un scaun şi dând lui Bob un ghiont în coaste care-l azvârli cât colo, prin urmare, vreau să-ţi măresc leafa!

"and therefore I am about to raise your salary!"

Bob trembled, and got a little nearer to the ruler. He had a momentary idea of knocking Scrooge down with it, holding him, and calling to the people in the court for help and a strait waistcoat.

"A Merry Christmas, Bob!" said Scrooge, with an earnestness that could not be mistaken, as he clapped him on the back. "A merrier Christmas, Bob, my good fellow, than I have given you for many a year. I'll raise your salary, and endeavour to assist your struggling family, and we will discuss your affairs this very afternoon, over a Christmas bowl of smoking bishop, Bob! Make up the fires, and buy another coal-scuttle before you dot another i, Bob Cratchit!"

Scrooge was better than his word. He did it all, and infinitely more; and to Tiny Tim, who did NOT die, he was a second father. He became as good a friend, as good a master, and as good a man, as the good old city knew, or any other good old city, town, or borough, in the good old world. Some people laughed to see the alteration in him, but he let them laugh, and little heeded them; for he was wise enough to know that nothing ever happened on this globe for good, at which some

Bob tremură şi se apropie puţin de riglă; avu o clipă ideea de a trage una lui Scrooge ca să poată pune mâna pe dânsul şi să cheme vecinii în ajutor să-l ducă la balamuc.

—Crăciun fericit, Bob! zise Scrooge cu o figură prea serioasă pentru a nu fi înţeleasă, bătându-l prieteneşte pe spate. Un Crăciun mai vesel decât ce ai avut până acum la mine. Vreau să-ţi urc leafa; vreau să fiu folositor familiei tale nevoiaşe; dar vom vorbi despre aceasta după prânz la o ceaşcă de vin cald. Bob! Aprinde amândouă focurile şi arde o baniţă de cărbuni, înainte de a te pune pe lucru, Bob Cratchit!

Scrooge se ţinu de vorbă; făcu totul şi chiar mai mult decât spusese. Fu un al doilea tată pentru Tiny Tim, *care nu muri*! Deveni un bun prieten al lor, şi un om bun, mai bun decât toţi locuitorii marelui oraş, înaintea lui şi după dânsul. Unii oameni făcură haz de schimbarea lui, dar el îi lăsă să facă, ştiind că e mai bine să râzi decât să plângi; el însuşi avea râsul în suflet, şi asta îi ajungea.

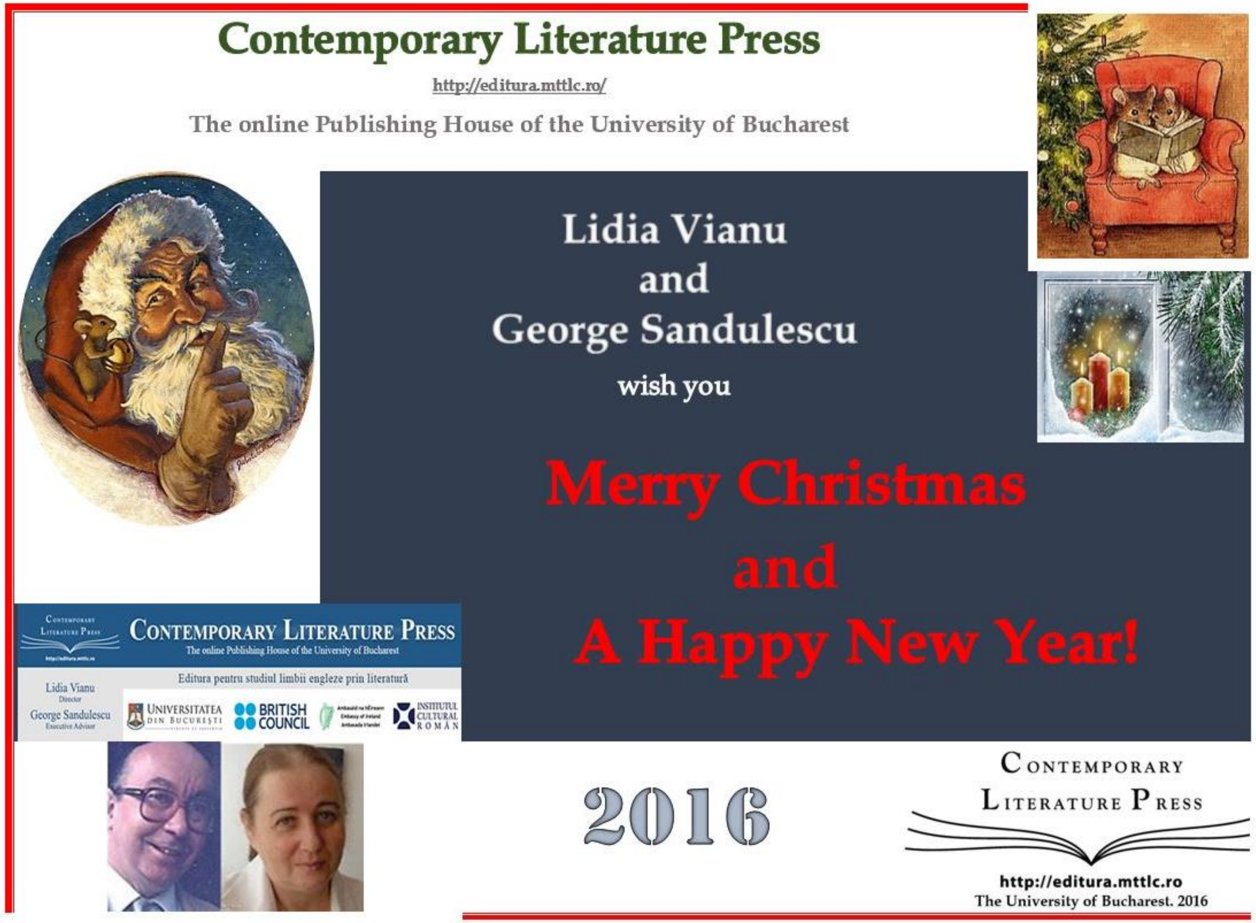
people did not have their fill of laughter in the outset; and knowing that such as these would be blind anyway, he thought it quite as well that they should wrinkle up their eyes in grins, as have the malady in less attractive forms. His own heart laughed; and that was quite enough for him.

He had no further intercourse with spirits, but lived upon the total abstinence principle, ever afterwards; and it was always said of him, that he knew how to keep Christmas well, if any man alive possessed the knowledge. May that be truly said of us, and all of us! And so, as Tiny Tim observed, God bless us every one!

Nu mai avu nici o întrevedere cu Duhurile; dar se zicea despre dânsul că serba cu sfințenie Crăciunul. Fie ca acest lucru să fie adevărat şi pentru noi! Şi, cum bine a zis Tiny Tim, Dumnezeu să ne binecuvinteze pe toți!

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

Contemporary
Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015